

Dziennik Urzędowy L 359

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 47
4 grudnia 2004

Spis treści

I Akty, których publikacja jest obowiązkowa

- ★ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2073/2004 z dnia 16 listopada 2004 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie podatków akcyzowych 1
- ★ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2074/2004 z dnia 29 listopada 2004 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych kołowych mechanizmów segregatorowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej 11
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2075/2004 z dnia 3 grudnia 2004 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 23
- ★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2076/2004 z dnia 3 grudnia 2004 r. dostosowujące po raz pierwszy załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 2003/2003 w sprawie nawozów (EDDHSA i superfosfat potrójny) ⁽¹⁾ 25
- ★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2077/2004 z dnia 3 grudnia 2004 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2037/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie stosowania czynników ułatwiających procesy chemiczne 28
- ★ Dyrektywa Rady 2004/106/WE z dnia 16 listopada 2004 r. zmieniająca dyrektywę 77/799/EWG dotyczącą wzajemnej pomocy właściwych władz Państw Członkowskich w obszarze podatków bezpośrednich, niektórych podatków akcyzowych oraz opodatkowania składek ubezpieczeniowych oraz dyrektywę 92/12/EWG w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przemieszczania oraz kontrolowania 30

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

Cena: 18 EUR

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

Rada

2004/828/WE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 2 listopada 2004 r. w sprawie podpisania Umowy między Wspólnotą Europejską a Księstwem Andory ustanawiającej środki równoważne do tych, które zostały przewidziane w dyrektywie Rady 2003/48/WE w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek oraz w sprawie zatwierdzenia i podpisania towarzyszącej jej Deklaracji Intencji 32

Umowa między Wspólnotą Europejską a Księstwem Andory ustanawiająca środki równoważne do tych, które zostały przewidziane w dyrektywie Rady 2003/48/WE w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek 33

Deklaracja Intencji 46

2004/829/WE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 29 listopada 2004 r. w sprawie mianowania zastępcy członka Komitetu Regionów z Hiszpanii 54

Komisja

2004/830/WE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 18 października 2004 r. kończąca przyspieszony przegląd rozporządzenia Rady (WE) nr 2164/98 nakładającego ostateczne cło wyrównawcze na przywóz niektórych antybiotyków o szerokim spektrum działania pochodzących z Indii 55

2004/831/WE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 3 grudnia 2004 r. zmieniająca decyzję 2003/526/WE w odniesieniu do środków kontroli klasycznego pomoru świń w Północnej Nadrenii-Westfalii (Niemcy) i na Słowacji (notyfikowana jako dokument nr K(2004) 4506) ⁽¹⁾ 61

2004/832/WE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 3 grudnia 2004 r. zatwierdzająca plany zwalczania klasycznego pomoru świń u dzikich świń i szczepień interwencyjnych tych świń w Północnych Wogezach we Francji (notyfikowana jako dokument nr K(2004) 4538) ⁽¹⁾ 62

Akty przyjęte na mocy Tytułu V Traktatu o Unii Europejskiej

- ★ Decyzja 2004/833/WPZiB Rady z dnia 2 grudnia 2004 r. dotycząca wykonania wspólnego działania 2002/589/WPZiB w celu wniesienia wkładu Unii Europejskiej do CEDEAO w ramach moratorium dotyczącego ręcznej broni strzeleckiej i broni lekkiej 65

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

I

(Akty, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 2073/2004

z dnia 16 listopada 2004 r.

w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie podatków akcyzowych

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 93,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Nadużycia finansowe w Unii Europejskiej mają poważne konsekwencje dla budżetów krajowych i mogą prowadzić do zakłóceń konkurencji w przepływie wyrobów objętych podatkiem akcyzowym. Mają zatem wpływ na działanie rynku wewnętrznego.
- (2) Ścisła współpraca jest pożądana między władzami administracyjnymi Państw Członkowskich odpowiedzialnymi za wprowadzenie w życie środków przyjętych w tym zakresie w celu zwalczania nadużyć finansowych.
- (3) Dlatego też określenie zasad, na podstawie których władze administracyjne Państw Członkowskich muszą udzielić sobie wzajemnej pomocy i współpracować z Komisją, jest kluczowe dla zapewnienia prawidłowego stosowania zasad odnoszących się do przepływu wyrobów objętych podatkiem akcyzowym oraz pobierania podatków akcyzowych.
- (4) Wzajemna pomoc i współpraca administracyjna w dziedzinie podatków akcyzowych są uregulowane w dyrektywie Rady 77/799/EWG z 19 grudnia 1977 r. dotyczącej wzajemnej pomocy właściwych władz Państw Członkowskich w dziedzinie podatków bezpośrednich,

niektórych podatków akcyzowych oraz opodatkowania składek ubezpieczeniowych ⁽³⁾. Wzajemna pomoc i współpraca administracyjna w dziedzinie podatku od wartości dodanej (VAT) są uregulowane rozporządzeniem (WE) nr 1798/2003 ⁽⁴⁾.

- (5) Chociaż ten instrument prawny okazał się skuteczny, nie będzie wystarczający, aby sprostać nowej konieczności współpracy administracyjnej wynikającej z zacieśniania się integracji gospodarczej w ramach rynku wewnętrznego.
- (6) Dyrektywa Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przemieszczania oraz kontrolowania ⁽⁵⁾ wprowadziła również kilka instrumentów wymiany informacji. Odnośne do procedury powinny zostać określone w ogólnych ramach prawnych współpracy administracyjnej w dziedzinie podatków akcyzowych.
- (7) Potrzebne są również bardziej jasne i wiążące zasady współpracy między Państwami Członkowskimi, ponieważ prawa i obowiązki wszystkich zainteresowanych stron nie są dostatecznie określone.
- (8) Brakuje bezpośrednich kontaktów między lokalnymi lub krajowymi agencjami zwalczającymi nadużycia finansowe, ponieważ standardową praktyką jest przekazywanie informacji między centralnymi biurami łącznikowymi. Prowadzi to do nieefektywności, niewystarczającego wykorzystania uzgodnień dotyczących współpracy administracyjnej oraz nadmiernych opóźnień w przekazywaniu informacji. Dlatego w celu poprawy i usprawnienia współpracy należy stworzyć przepisy umożliwiające bardziej bezpośrednie kontakty między jednostkami administracyjnymi.
- (9) Również potrzebna jest bliższa współpraca, ponieważ, za wyjątkiem kontroli przepływu na mocy art. 15b dyrektywy 92/12/EWG, tylko w niewielu przypadkach dokonuje się automatycznej lub spontanicznej wymiany informacji między Państwami Członkowskimi. Wymiana informacji między władzami krajowymi oraz między tymi władzami a Komisją musi być intensywniejsza i szybsza, jeśli zwalczanie nadużyć finansowych ma być skuteczne.

⁽¹⁾ Opinia wydana dnia 1 kwietnia 2004 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Dz.U. C 112 z 30.4.2004, str. 64.

⁽³⁾ Dz.U. L 336 z 27.12.1977, str. 15. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2004/56/WE (Dz.U. L 127 z 29.04.2004, str. 70).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 264 z 15.10.2003, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 885/2004 (Dz.U. L 168 z 1.5.2004, str. 1).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 76 z 23.3.1992, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 807/2003 (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, str. 36).

- (10) Dlatego też potrzebny jest szczególnie instrument w dziedzinie podatków akcyzowych w celu włączenia przepisów dyrektywy 77/799/EWG do tej dziedziny. Ten instrument powinien również objąć obszary, w których można poprawić współpracę między Państwami Członkowskimi, wprowadzając i usprawniając systemy przekazywania informacji o przepływie wyrobów objętych podatkiem akcyzowym. Ten instrument pozostaje bez uszczerbku dla stosowania Konwencji z 18 grudnia 1997 r. w sprawie pomocy wzajemnej i współpracy między administracjami⁽¹⁾.
- (11) Niniejsze rozporządzenie nie powinno ograniczać stosowania innych wspólnotowych środków zwalczania nadużyć finansowych w dziedzinie podatków akcyzowych.
- (12) Niniejsze rozporządzenie zawiera i określa uzgodnienia ułatwiające współpracę administracyjną między Państwami Członkowskimi zawarte w dyrektywie 92/12/EWG (te uzgodnienia zawierają rejestr zainteresowanych podmiotów gospodarczych i miejsc oraz system kontroli przepływu). Niniejsze rozporządzenie wprowadza również system wczesnego ostrzegania między Państwami Członkowskimi.
- (13) Do celów niniejszego rozporządzenia właściwe jest ograniczenie niektórych praw i obowiązków ustanowionych dyrektywą 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych⁽²⁾ w celu zabezpieczenia interesów określonych w art. 13 ust. 1 lit. e) dyrektywy, o której mowa powyżej.
- (14) Środki niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁽³⁾.
- (15) W związku z tym, iż cel niniejszego rozporządzenia, mianowicie uproszczenie i wzmocnienie współpracy administracyjnej między Państwami Członkowskimi, nie może być osiągnięty przez Państwa Członkowskie działające samodzielnie, a może ze względu na wymóg jednolitości i skuteczności być lepiej osiągnięty na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjmować środki, zgodnie z zasadą pomocniczości, określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to co jest konieczne dla osiągnięcia tego celu.
- (16) Niniejsze rozporządzenie szanuje prawa podstawowe i przestrzega zasad uznanych w Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej,

⁽¹⁾ Akt Rady z dnia 18 grudnia 1997 r. (Dz.U. C 24 z 23.1.1998, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, str. 31. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

⁽³⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

1. Niniejsze rozporządzenie określa warunki, na jakich władze administracyjne odpowiedzialne w Państwach Członkowskich za stosowanie przepisów ustawowych dotyczących podatków akcyzowych mają współpracować ze sobą oraz z Komisją w celu zapewnienia przestrzegania tego ustawodawstwa.

W tym celu niniejsze rozporządzenie określa zasady i procedury umożliwiające właściwym władzom Państw Członkowskich współpracę oraz wymianę wszelkich informacji, które mogą pomóc im w dokonaniu prawidłowego naliczenia podatków akcyzowych.

Niniejsze rozporządzenie ustanawia także zasady i procedury wymiany pewnych rodzajów informacji drogą elektroniczną, w szczególności odnoszących się do handlu wewnątrzwspólnotowego produktami objętymi podatkiem akcyzowym.

2. Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na stosowanie w Państwach Członkowskich zasad dotyczących wzajemnej pomocy w sprawach karnych. Pozostaje ono również bez uszczerbku dla wypełniania jakichkolwiek zobowiązań dotyczących wzajemnej pomocy wynikających z innych instrumentów prawnych, w tym umów dwustronnych lub wielostronnych.

Artykuł 2

Do celów niniejszego rozporządzenia przyjmuje się następujące definicje:

- 1) „właściwa władza” oznacza władzę wyznaczoną zgodnie z art. 3 ust. 1;
- 2) „organ wnioskujący” oznacza centralne biuro łącznikowe Państwa Członkowskiego lub jakikolwiek łącznikowy organ administracyjny lub właściwego urzędnika tego Państwa Członkowskiego, które składa wniosek o udzielenie pomocy w imieniu właściwej władzy;
- 3) „organ współpracujący” oznacza centralne biuro łącznikowe Państwa Członkowskiego lub jakikolwiek łącznikowy organ administracyjny lub właściwego urzędnika tego Państwa Członkowskiego, które otrzymuje wniosek o udzielenie pomocy w imieniu właściwej władzy;
- 4) „centralne biuro łącznikowe” oznacza biuro wyznaczone na mocy art. 3 ust. 3, którego głównym obowiązkiem są kontakty z innymi Państwami Członkowskimi w dziedzinie współpracy administracyjnej;

- 5) „wydział łącznikowy” oznacza każde biuro inne niż centralne biuro łącznikowe posiadające szczególną właściwość terytorialną lub wyspecjalizowaną właściwość rzeczową wyznaczone przez właściwą władzę na mocy art. 3 ust. 4 do bezpośredniej wymiany informacji na podstawie niniejszego rozporządzenia;
- 6) „właściwy urzędnik” oznacza każdego urzędnika, który dokonuje bezpośredniej wymiany informacji na podstawie niniejszego rozporządzenia, do której to wymiany został upoważniony na mocy art. 3 ust. 5;
- 7) „urząd akcyzowy” oznacza każdy urząd, w którym mogą zostać dokonane niektóre formalności określone przepisami dotyczącymi podatku akcyzowego.
- 8) „nieregularna wymiana automatyczna” oznacza systematyczne przekazywanie z góry określonych informacji, bez uprzedniego wniosku, innemu Państwu Członkowskiemu, jeśli i z chwilą, gdy informacja taka staje się dostępna;
- 9) „regularna wymiana automatyczna” oznacza systematyczne przekazywanie określonych z góry informacji, bez uprzedniego wniosku, innemu Państwu Członkowskiemu, w ustalonych z góry, regularnych odstępach czasu;
- 10) „wymiana spontaniczna” oznacza nieregularne przekazywanie informacji bez uprzedniego wniosku innemu Państwu Członkowskiemu;
- 11) „skomputeryzowany system” oznacza skomputeryzowany system kontrolowania przepływu towarów objętych podatkiem akcyzowym ustanowionym decyzją nr 1152/2003/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 czerwca 2003 r.⁽¹⁾;
- 12) „osoba” oznacza:
- osobę fizyczną;
 - osobę prawną; lub
 - jeżeli przewidują to obowiązujące przepisy prawne, stowarzyszenie osób uznane za mające zdolność do czynności prawnych, lecz nie posiadające prawnego statusu osoby prawnej;
- 13) „drogą elektroniczną” oznacza przy użyciu sprzętu elektronicznego do przetwarzania (w tym kompresji cyfrowej) oraz przechowywania danych, z wykorzystaniem transmisji kablowej, radiowej, technologii światłowodowych oraz innych środków elektromagnetycznych;
- 14) „numer identyfikacyjny” oznacza numer przewidziany w art. 22 ust. 2 lit. a) niniejszego rozporządzenia;
- 15) „numer identyfikacyjny VAT” oznacza numer przewidziany w art. 22 ust. 1 lit. c)–e) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku⁽²⁾;
- 16) „wewnątrzwspólnotowy przepływ wyrobów objętych podatkiem akcyzowym” oznacza przepływ między dwoma lub więcej Państwami Członkowskimi wyrobów objętych podatkiem akcyzowym w ramach procedury zawieszenia poboru akcyzy w rozumieniu tytułu III dyrektywy 92/12/EWG lub wyrobów objętych podatkiem akcyzowym dopuszczonych do konsumpcji w rozumieniu art. 7–10 dyrektywy 92/12/EWG;
- 17) „postępowanie administracyjne” oznacza wszelkie kontrole, postępowania wyjaśniające oraz inne działania podejmowane przez urzędników lub właściwe władze podczas wykonywania ich obowiązków w związku z zapewnieniem właściwego stosowania ustawodawstwa dotyczącego podatku akcyzowego;
- 18) „sieć CCN/CSI” oznacza wspólną platformę opartą na wspólnej sieci łączności (CCN) oraz wspólnym systemie połączeń (CSI), opracowaną przez Wspólnotę do zapewnienia wszystkich transmisji drogą elektroniczną między właściwymi władzami w obszarze cel i podatków;
- 19) „podatki akcyzowe” oznacza podatki, które są przedmiotem prawodawstwa wspólnotowego w dziedzinie akcyzy i obejmuje podatki od wyrobów energetycznych i energii elektrycznej zgodnie z dyrektywą 2003/96/WE⁽³⁾;
- 20) „administracyjny dokument towarzyszący” oznacza dokument określony w art. 18 ust. 1 dyrektywy 92/12/EWG;
- 21) „uproszczony dokument towarzyszący” oznacza dokument określony w art. 7 ust. 4 dyrektywy 92/12/EWG.

Artykuł 3

1. Każde Państwo Członkowskie informuje pozostałe Państwa Członkowskie i Komisję o właściwej władzy, która została wyznaczona jako władza, w imieniu której ma być stosowane niniejsze rozporządzenie, bezpośrednio lub w drodze delegacji.

2. Każde Państwo Członkowskie wyznacza centralne biuro łącznikowe, któremu w drodze delegacji przekazuje się obowiązki kontaktowania się z innymi Państwami Członkowskimi w dziedzinie współpracy administracyjnej. Informuje o tym Komisję oraz właściwe władze pozostałych Państw Członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. L 162 z 1.7.2003, str. 5.

⁽²⁾ Dz.U. L 145 z 13.6.1977, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2004/66/WE (Dz.U. L 168 z 1.5.2004, str. 35).

⁽³⁾ Dz.U. L 283 z 31.10.2003, str. 51. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2004/75/WE (Dz.U. L 157 z 30.4.2004, str. 100).

3. Do głównych zadań centralnego biura łącznikowego należy wymiana informacji o przepływie wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, a w szczególności:

- a) wymiana danych przechowywanych w rejestrze elektronicznym przewidziana w art. 22;
- b) system wczesnego ostrzegania przewidziany w art. 23;
- c) wnioski o dokonanie weryfikacji skierowane do lub przez inne Państwa Członkowskie przewidziane w art. 24.

4. Właściwa władza każdego Państwa Członkowskiego może również wyznaczyć wydziały łącznikowe inne niż centralne biuro łącznikowe, aby bezpośrednio wymieniały informacje zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Właściwe władze zapewniają bieżącą aktualizację wykazu takich wydziałów i udostępniają go centralnym biurom łącznikowym pozostałych zainteresowanych Państw Członkowskich.

5. Właściwa władza każdego Państwa Członkowskiego może również wyznaczyć, na warunkach przez siebie określonych, właściwych urzędników, którzy mogą dokonywać bezpośredniej wymiany informacji zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Może przy tym ograniczyć zakres takiego upoważnienia. Centralne biuro łącznikowe jest odpowiedzialne za aktualizację wykazu takich urzędników oraz udostępnianie go centralnym biurom łącznikowym pozostałych zainteresowanych Państw Członkowskich.

6. Urzędników dokonujących wymiany informacji na mocy art. 11 i 13 uznaje się za właściwych do tego celu, zgodnie z warunkami określonymi przez właściwe władze.

7. Jeśli wydziały łącznikowe lub właściwi urzędnicy przesyłają lub otrzymują wnioski o udzielenie pomocy lub odpowiedzi na takie wnioski, informują centralne biuro łącznikowe ich Państwa Członkowskiego zgodnie z warunkami określonymi przez to państwo.

8. Jeśli wydział łącznikowy lub właściwy urzędnik otrzymuje wniosek o udzielenie pomocy wymagający działania poza obszarem jego właściwości terytorialnej lub rzeczowej, niezwłocznie przesyła taki wniosek do centralnego biura łącznikowego swojego Państwa Członkowskiego oraz informuje o tym organ wnioskujący. W takim przypadku terminy określone w art. 8 rozpoczynają swój bieg następnego dnia po przesłaniu wniosku o udzielenie pomocy dla centralnego biura łącznikowego.

Artykuł 4

1. Obowiązek udzielenia pomocy przewidziany w niniejszym rozporządzeniu nie obejmuje udzielania informacji lub dostarczania dokumentów otrzymanych przez władze administracyjne określone w art. 1 działające z upoważnienia lub na wniosek organu sądowego.

2. Jednakże jeżeli zgodnie z prawem krajowym właściwa władza posiada kompetencje do przekazywania informacji określonych w ust. 1, mogą być one przekazywane w ramach współpracy administracyjnej przewidzianej niniejszym rozporządzeniem. Każde takie przekazanie musi być poprzedzone

upoważnieniem wydanym przez organ sądowy, jeżeli wymagają tego przepisy prawa krajowego.

ROZDZIAŁ II

WSPÓŁPRACA NA WNIOSEK

SEKCJA 1

Wniosek o udzielenie informacji oraz o przeprowadzenie postępowania administracyjnego

Artykuł 5

1. Na wniosek organu wnioskującego organ współpracujący przekazuje informacje określone w art. 1, w tym wszelkie informacje odnoszące się do konkretnego przypadku lub przypadków.

2. Do celów przekazywania informacji określonych w ust. 1, organ współpracujący organizuje przeprowadzenie postępowania administracyjnego niezbędnego do uzyskania takich informacji.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, może zawierać uzasadnioną prośbę przeprowadzenia szczególnego postępowania administracyjnego. Jeżeli Państwo Członkowskie zadecyduje, że żadne postępowanie administracyjne nie jest konieczne, niezwłocznie informuje organ wnioskujący o przyczynach swojej decyzji.

4. W celu uzyskania wnioskowanych informacji lub przeprowadzenia wnioskowanego postępowania administracyjnego organ współpracujący lub organ administracyjny, do którego się zwrócono, postępuje tak, jakby prowadził własne postępowanie lub postępowanie na wniosek innych organów swojego kraju.

Artykuł 6

Wnioski o udzielenie informacji oraz o przeprowadzenie postępowania administracyjnego składane na podstawie art. 5 przesyła się, w miarę możliwości, przy użyciu standardowego formularza przyjętego zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 34 ust. 2. Jednakże w okolicznościach określonych w art. 24 formą standardowego dokumentu kontroli przepływu wyrobów objętych podatkiem akcyzowym określonego w art. 24 ust. 2 niniejszego rozporządzenia jest uproszczony wniosek o udzielenie informacji.

Artykuł 7

1. Na wniosek organu wnioskującego organ współpracujący przekazuje wszelkie stosowne informacje znajdujące się w jego posiadaniu w postaci sprawozdań, oświadczeń i innych dokumentów, ich potwierdzonych kopii albo wyciągów, a także wyniki postępowania administracyjnego.

2. Oryginały dokumentów dostarcza się wyłącznie wtedy, gdy nie jest to sprzeczne z przepisami obowiązującymi w Państwie Członkowskim, w którym ma siedzibę organ współpracujący.

SEKCJA 2

Termin na udzielenie informacji

Artykuł 8

Organ współpracujący udziela informacji określonych w art. 5 i 7 możliwie najszybciej, i nie później niż w terminie trzech miesięcy od daty otrzymania wniosku.

Artykuł 9

W szczególnych przypadkach organ wnioskujący i organ współpracujący mogą uzgodnić inne terminy niż przewidziane w art. 8.

Artykuł 10

Jeżeli organ współpracujący nie jest w stanie udzielić odpowiedzi na wniosek w terminie, informuje niezwłocznie organ wnioskujący o przyczynach niemożności dotrzymania terminu oraz o możliwym terminie udzielenia odpowiedzi.

SEKCJA 3

Przebywanie w urzędach administracyjnych oraz uczestnictwo w postępowaniu administracyjnym

Artykuł 11

1. W drodze porozumienia między organem wnioskującym i organem współpracującym oraz zgodnie z ustaleniami przyjętymi przez organ współpracujący, urzędnicy upoważnieni przez organ wnioskujący mogą, w związku z wymianą informacji określoną w art. 1, przebywać w urzędach, w których władze administracyjne Państwa Członkowskiego, w którym organ współpracujący ma swoją siedzibę, wykonują swoje obowiązki. Jeżeli informacja, której dotyczy wniosek, zawarta jest w dokumentach, do których mają dostęp urzędnicy organu współpracującego, urzędnicy organu wnioskującego otrzymują kopie dokumentów zawierających tę informację.

2. W drodze porozumienia między organem wnioskującym i organem współpracującym oraz zgodnie z ustaleniami przyjętymi przez organ współpracujący, urzędnicy wyznaczeni przez organ wnioskujący mogą, w związku z wymianą informacji przewidzianą w art. 1, być obecni podczas postępowania administracyjnego. Postępowania administracyjne prowadzone są wyłącznie przez urzędników organu współpracującego. Urzędnicy organu wnioskującego nie wykonują uprawnień dochodzeniowych przyznanych urzędnikom organu współpracującego. Mogą oni jednakże uzyskać dostęp do tych samych pomieszczeń i dokumentów, co urzędnicy organu współpracującego, za ich pośrednictwem oraz wyłącznie do celu prowadzonego postępowania administracyjnego.

3. Urzędnicy organu wnioskującego przebywający w innym Państwie Członkowskim zgodnie z ust. 1 i 2 muszą zawsze być w stanie przedstawić pisemne upoważnienie wskazujące na ich tożsamość i zakres uprawnień.

SEKCJA 4

Kontrola równoległe

Artykuł 12

W związku z wymianą informacji określoną w art. 1, dwa lub więcej Państwa Członkowskie mogą uzgodnić przeprowadzenie kontroli równoległych na swoim własnym terytorium, w zakresie sytuacji dotyczącej podatku akcyzowego jednej lub kilku osób, będących przedmiotem wspólnego lub uzupełniającego się zainteresowania, zawsze gdy kontrola taka wydaje się być skuteczniejsza niż kontrole przeprowadzone tylko przez jedno Państwo Członkowskie.

Artykuł 13

1. Państwo Członkowskie samodzielnie określa, które osoby zamierza zaproponować jako podlegające kontroli równoległej. Właściwa władza tego Państwa Członkowskiego zawiadamia właściwe władze pozostałych zainteresowanych Państw Członkowskich o przypadkach, w których proponuje kontrole równoległe. Państwo Członkowskie podaje przyczyny swojego wyboru, o ile to możliwe, udzielając informacji skłaniających ją do podjęcia takiej decyzji. Określa okres, podczas którego taka kontrola powinna zostać przeprowadzona.

2. Zainteresowane Państwa Członkowskie decydują następnie, czy chcą uczestniczyć w kontroli równoległej. Po otrzymaniu propozycji kontroli równoległej właściwa władza Państwa Członkowskiego potwierdza swoją zgodę lub przekazuje uzasadnioną odmowę swojemu odpowiednikowi w Państwie Członkowskim, które z taką propozycją wystąpiło.

3. Każda właściwa władza mianuje przedstawiciela odpowiedzialnego za nadzór i koordynację działań kontrolnych.

4. Po przeprowadzeniu kontroli równoległej właściwe władze niezwłocznie informują biuro łącznikowe do spraw akcyzy pozostałych Państw Członkowskich o rozpoznanych podczas kontroli równoległej sposobach dokonywania nadużyć finansowych, jeśli uznaje się, że taka informacja stanowi przedmiot szczególnego zainteresowania innych Państw Członkowskich. Właściwe władze mogą również poinformować Komisję.

SEKCJA 5

Wniosek o powiadomienie o decyzjach i środkach administracyjnych

Artykuł 14

Na wniosek organu wnioskującego, organ współpracujący, zgodnie z obowiązującymi zasadami regulującymi podobne powiadomienia w jego własnym Państwie Członkowskim, powiadamia adresata o wszystkich decyzjach i środkach administracyjnych, podjętych przez władze administracyjne wnioskującego Państwa Członkowskiego, odnośnie stosowania ustawodawstwa dotyczącego podatków akcyzowych, poza tymi, które zostały określone w art. 5 dyrektywy Rady 76/308/EWG z dnia 15 marca 1976 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy dochodzeniu roszczeń odnoszących się do niektórych opłat, ceł, podatków i innych środków⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 73 z 19.3.1976, str. 18. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 2003 r.

Artykuł 15

Wnioski o powiadomienie, zawierające informację o przedmiocie decyzji lub środka, które mają być przekazane powiadomieniem, wskazują nazwę, adres oraz wszelkie inne istotne informacje konieczne do ustalenia adresata.

Artykuł 16

Organ współpracujący informuje niezwłocznie organ wnioskujący o swojej odpowiedzi na wniosek o powiadomienie i informuje go w szczególności o dacie przekazania decyzji lub środka adresatowi lub o przyczynach niemożności takiego przekazania. Nie można odrzucić wniosku na podstawie treści decyzji lub środka, które mają być przekazane powiadomieniem.

ROZDZIAŁ III

WYMIANA INFORMACJI BEZ UPZEDNIEGO WNIOSKU

Artykuł 17

Bez uszczerbku dla rozdz. IV, właściwa władza każdego Państwa Członkowskiego drogą nieregularnej lub regularnej wymiany automatycznej przesyła informacje określone w art. 1 właściwej władzy każdego zainteresowanego Państwa Członkowskiego, w następujących przypadkach:

- 1) jeśli w innym Państwie Członkowskim wystąpiła nieprawidłowość lub naruszenie ustawodawstwa o podatkach akcyzowych albo zachodzi podejrzenie ich wystąpienia;
- 2) jeśli nieprawidłowość lub naruszenie ustawodawstwa o podatkach akcyzowych, które nastąpiło lub podejrzewa się jego nastąpienie na terytorium jednego Państwa Członkowskiego, może wywołać skutki w innym Państwie Członkowskim;
- 3) jeśli w innym Państwie Członkowskim występuje ryzyko nadużyć finansowych lub utraty podatku akcyzowego.

Artykuł 18

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 34 ust. 2, określa się, co następuje:

- 1) dokładne kategorie wymienianych informacji;
- 2) częstotliwość takiej wymiany;
- 3) praktyczne uzgodnienia dotyczące wymiany informacji.

Każde Państwo Członkowskie określa, czy weźmie udział w wymianie poszczególnych kategorii informacji, a także czy tej wymiany będzie dokonywać w drodze regularnej czy nieregularnej wymiany automatycznej.

Artykuł 19

Właściwe władze Państw Członkowskich mogą w każdym przypadku przesyłać sobie wzajemnie, bez uprzedniego wniosku i

w drodze wymiany spontanicznej, wszelkie znane sobie informacje określone w art. 1.

Artykuł 20

Państwa Członkowskie podejmą wszelkie środki administracyjne i organizacyjne niezbędne dla ułatwienia wymiany przewidzianej w niniejszym rozdziale.

Artykuł 21

Państwo Członkowskie nie może zostać zobowiązane, do celów wykonania niniejszego rozdziału, do nakładania na osoby nowych obowiązków w celach gromadzenia informacji, ani do ponoszenia nieproporcjonalnych obciążeń administracyjnych.

ROZDZIAŁ IV

PRZECHOWYWANIE I WYMIANA INFORMACJI CHARAKTERYSTYCZNYCH DLA TRANSAKЦИИ WEWNĄTRZ-WSPÓLNOTOWYCH

Artykuł 22

1. Właściwe władze każdego Państwa Członkowskiego prowadzą elektroniczną bazę danych zawierającą następujące rejestry:

- a) rejestr osób będących uprawnionymi właścicielami składu lub zarejestrowanymi handlowcami do celów podatku akcyzowego w rozumieniu art. 4 lit. a) i d) dyrektywy 92/12/EWG;
- b) rejestr miejsc będących składami podatkowymi.

2. Rejestr zawiera następujące informacje, które udostępnia się innym Państwom Członkowskim:

- a) numer identyfikacyjny nadany przez właściwą władzę osobie lub miejscu;
- b) nazwisko lub nazwę oraz adres osoby lub miejsca;
- c) kategorię i nomenklaturę scaloną odnoszącą się do wyrobów akcyzowych, które mogą być przechowywane lub otrzymane przez daną osobę lub w danych miejscach;
- d) wskazanie centralnego biura łącznikowego lub urzędu akcyzowego, od którego można uzyskać dalsze informacje;
- e) datę wydania, zmiany i, w danym przypadku, wygaśnięcia ważności upoważnienia dla uprawnionego właściciela składu lub dla zarejestrowanego handlowca;
- f) informacje wymagane do identyfikacji osób, które przyjęły obowiązki w rozumieniu art. 15 ust. 3 dyrektywy 92/12/EWG;

g) informacje wymagane do identyfikacji osób nieregularnie zaangażowanych w przepływ wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, o ile takie informacje są dostępne;

3. Każdy krajowy rejestr udostępnia się wyłącznie do celów związanych z podatkiem akcyzowym właściwym władzom pozostałych Państw Członkowskich.

4. Centralne biuro łącznikowe lub wydział łącznikowy każdego Państwa Członkowskiego zapewniają możliwość otrzymywania potwierdzenia informacji przechowywanych na mocy niniejszego artykułu przez osoby zaangażowane w wewnątrz-wspólnotowy przepływ wyrobów objętych podatkiem akcyzowym.

5. Szczegółowe informacje określone w ust. 2, szczegółowe uzgodnienia dotyczące wprowadzania danych do rejestrów i ich uaktualniania, zharmonizowane normy rejestrowania numerów identyfikacyjnych i gromadzenia informacji potrzebnych do identyfikacji osób i miejsc określonych w ust. 2 oraz uzgodnienia dotyczące udostępniania rejestrów wszystkim Państwom Członkowskim, jak to określono w ust. 3, zostają określone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 34 ust. 2.

6. Jeśli podmiot gospodarczy można zidentyfikować jedynie poprzez numer identyfikacyjny VAT, do tego celu stosuje się art. 27 rozporządzenia Rady (WE) nr 1798/2003.

Artykuł 23

1. Państwa Członkowskie wprowadzają elektroniczny system wczesnego ostrzegania, w ramach którego centralne biuro łącznikowe lub wydział łącznikowy w Państwie Członkowskim wysyłki wyrobów objętych podatkiem akcyzowym mogą przysłać informacje lub ostrzeżenia do biura łącznikowego w Państwie Członkowskim przeznaczenia, jak tylko to biuro łącznikowe lub wydział łącznikowy wejdzie w posiadanie informacji znajdujących się w administracyjnym dokumencie towarzyszącym, a najpóźniej po wysłaniu wyrobów. W zakresie wymienianych informacji wchodzi także analizy ryzyka oparte o informacje znajdujące się w administracyjnym dokumencie towarzyszącym przeprowadzone przed wysłaniem ostrzeżenia, a w razie konieczności również po jego otrzymaniu.

2. Wymieniane informacje oraz odpowiednie uzgodnienia powinny zostać określone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 34 ust. 2.

Artykuł 24

1. Zgodnie z art. 5, w trakcie przepływu wyrobów objętych podatkiem akcyzowym lub po jego zakończeniu centralne biuro łącznikowe Państwa Członkowskiego może zwrócić się z wnioskiem o udzielenie informacji do centralnego biura łącznikowego lub wydziału łącznikowego w innym Państwie Członkowskim. Do celów takich wymian informacji, przed wysłaniem wniosku, a w razie konieczności również po jego otrzymaniu,

przeprowadza się analizy ryzyka w oparciu o informacje znajdujące się w administracyjnym dokumencie towarzyszącym lub uproszczonym dokumencie towarzyszącym.

2. Wymiany informacji określonych w ust. 1 dokonuje się w oparciu o standardowy dokument kontroli przepływu przedmiotowych wyrobów. Forma i treść tego dokumentu oraz uzgodnienia dotyczące wymiany informacji zostają określone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 34 ust. 2.

3. Właściwe władze Państwa Członkowskiego, w którym nadawca wyrobów objętych podatkiem akcyzowym ma siedzibę, mogą udzielić pomocy, używając dokumentu określonego w ust. 2, jeśli nadawca nie otrzyma trzeciej kopii administracyjnego dokumentu towarzyszącego lub uproszczonego dokumentu towarzyszącego i jeśli taki nadawca wyczerpał wszelkie dostępne środki otrzymania dowodu potwierdzającego zakończenie procedury przemieszczania wyrobów. Udzielenie takiej pomocy w żaden sposób nie zwalnia nadawcy z obowiązków podatkowych.

Podczas udzielania pomocy właściwe władze Państwa Członkowskiego przeznaczenia dokładają wszelkich starań, aby udzielić odpowiedzi na każdy wniosek przedstawiony im przez właściwe władze Państwa Członkowskiego nadawcy.

Artykuł 25

1. Jeśli kontrolowanie przepływu i nadzorowanie wyrobów objętych podatkiem akcyzowym dokonuje się za pomocą systemu komputerowego, właściwa władza w każdym Państwie Członkowskim przechowuje i przetwarza informacje w tym systemie.

Informacje przechowuje się przez co najmniej trzy lata licząc od zakończenia roku kalendarzowego, w którym rozpoczął się przepływ, w celu umożliwienia wykorzystania takich informacji w procedurach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

2. Obowiązkiem Państw Członkowskich jest zapewnienie, aby informacje przechowywane w systemie były aktualizowane, pełne i dokładne.

ROZDZIAŁ V

STOSUNKI Z KOMISJĄ

Artykuł 26

1. Państwa Członkowskie i Komisja badają i oceniają funkcjonowanie uzgodnień dotyczących współpracy administracyjnej przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu. Do celów stosowania niniejszego artykułu Komisja zbiera doświadczenia Państw Członkowskich w celu usprawnienia działania tych uzgodnień. W tym celu informacje dostarczone przez Państwa Członkowskie nie zawierają danych indywidualnych ani osobowych.

2. Państwa Członkowskie przekazują Komisji wszelkie dostępne informacje dotyczące stosowania przez nie niniejszego rozporządzenia, w tym wszelkie dane statystyczne potrzebne do oceny jego wykonania. Odpowiednie dane statystyczne określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 34 ust. 2 i przekazuje tylko w takim zakresie, w jakim są dostępne, a ich przekazanie prawdopodobnie nie spowoduje nieuzasadnionych obciążeń administracyjnych.

3. Państwa Członkowskie przekazują Komisji wszelkie dostępne informacje dotyczące metod lub praktyk stosowanych, lub których stosowanie się podejrzewa, służących naruszaniu ustawodawstwa o podatkach akcyzowych, które ujawniły braki lub luki w działaniu uzgodnień dotyczących współpracy administracyjnej przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, jeśli uznaje się, że takie informacje stanowią przedmiot szczególnego zainteresowania pozostałych Państw Członkowskich.

4. W celu oceny skuteczności niniejszego systemu współpracy administracyjnej w zwalczaniu uchylania się od płacenia podatków oraz podatkowych nadużyć finansowych Państwa Członkowskie mogą przekazywać Komisji wszelkie inne dostępne informacje określone w art. 1.

5. Komisja przesyła informacje określone w ust. 2, 3 i 4 pozostałym zainteresowanym Państwom Członkowskim.

ROZDZIAŁ VI

STOSUNKI Z PAŃSTWAMI TRZECIMI

Artykuł 27

1. Jeżeli właściwa władza Państwa Członkowskiego otrzymuje informacje od państwa trzeciego, może przekazać te informacje właściwym władzom Państw Członkowskich, które mogą być tymi informacjami zainteresowane oraz, w każdym przypadku, wszystkim, którzy o to wnioskuje, w takim zakresie, w jakim zezwalają na to porozumienia o pomocy wzajemnej z danym państwem trzecim. Takie informacje można przekazywać również Komisji w każdym przypadku, kiedy leży to w interesie Wspólnoty.

2. Pod warunkiem że zainteresowane państwo trzecie zobowiązało się do udzielenia wnioskowanej pomocy w gromadzeniu dowodów nieprawidłowego charakteru transakcji, co do których istnieje podejrzenie, że są one sprzeczne z ustawodawstwem dotyczącym podatku akcyzowego, można przekazać temu państwu trzeciemu informacje uzyskane na podstawie niniejszego rozporządzenia za zgodą właściwych władz dostarczających informacje, zgodnie z ich przepisami krajowymi dotyczącymi przekazywania danych osobowych państwom trzecim.

ROZDZIAŁ VII

ZASADY REGULUJĄCE WYMIANĘ INFORMACJI

Artykuł 28

Informacje przekazywane na mocy niniejszego rozporządzenia dostarczane są, o ile to możliwe, drogą elektroniczną, zgodnie

z uzgodnieniami przyjętymi zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 34 ust. 2.

Artykuł 29

Wnioski o udzielenie pomocy, w tym wnioski o powiadomienie, oraz załączone dokumenty mogą być sporządzone w dowolnym języku uzgodnionym przez organ wnioskujący i organ współpracujący. Do wspomnianych wniosków dołącza się tłumaczenie na język urzędowy lub na jeden z języków urzędowych Państwa Członkowskiego, w którym ma siedzibę organ współpracujący, wyłącznie w wyjątkowych przypadkach, w których organ współpracujący uzasadnia wystąpienie z wnioskiem o takie tłumaczenie.

Artykuł 30

1. Organ współpracujący w jednym Państwie Członkowskim udziela organowi wnioskującemu w innym Państwie Członkowskim informacji określonych w art. 1, pod warunkiem że:

a) liczba oraz charakter wniosków o udzielenie informacji złożonych przez organ wnioskujący w określonym czasie nie powoduje nałożenia nieproporcjonalnych obciążeń administracyjnych na organ współpracujący;

b) organ wnioskujący wyczerpał zwyczajowe źródła informacji, których mógł użyć w danych okolicznościach do uzyskania informacji, których wniosek dotyczy, bez podejmowania ryzyka narażenia się na niepowodzenie w osiągnięciu pożądanego celu.

2. Jeśli udzielenie wzajemnej pomocy powoduje szczególne problemy, prowadząc do nadmiernych kosztów, organy wnioskujące i współpracujące mogą w przedmiotowych przypadkach dokonać szczególnych uzgodnień dotyczących zwrotów kosztów.

3. Niniejsze rozporządzenie nie nakłada zobowiązań do przeprowadzenia postępowania lub udzielenia informacji, jeżeli przepisy prawne lub praktyka administracyjna Państwa Członkowskiego, które miałyby udzielić informacji, nie upoważniają właściwej władzy do prowadzenia takich postępowań lub gromadzenia albo używania takich informacji do własnych celów tego Państwa Członkowskiego.

4. Właściwa władza Państwa Członkowskiego może odmówić przekazania informacji, jeżeli wnioskujące Państwo Członkowskie nie jest w stanie, z przyczyn prawnych, udzielić podobnych informacji.

5. Można odmówić udzielenia informacji, jeżeli prowadziłoby to do ujawnienia tajemnicy handlowej, przemysłowej lub zawodowej albo procesu produkcyjnego, bądź jeżeli jej ujawnienie byłoby sprzeczne z porządkiem publicznym.

6. Organ współpracujący informuje organ wnioskujący o przyczynach odrzucenia wniosku o udzielenie pomocy. Do celów statystycznych Komisję informuje się o przyczynach odrzucenia wniosków w skali rocznej.

7. Można przyjąć minimalny próg uruchamiający procedurę wystąpienia z wnioskiem o udzielenie pomocy zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 34 ust. 2.

Artykuł 31

1. Informacje przekazywane na mocy niniejszego rozporządzenia są objęte tajemnicą służbową i korzystają z takiej samej ochrony, jaką objęte są podobne informacje na mocy zarówno prawa krajowego Państwa Członkowskiego, które otrzymuje informacje, jak i odpowiednich przepisów mających zastosowanie do władz Wspólnoty.

Można używać takich informacji do celów ustalenia podstawy wymiaru podatku, poboru lub kontroli administracyjnej podatków akcyzowych, kontrolowania przepływu wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, analiz ryzyka oraz dochodzeń.

Można ich używać w związku z postępowaniem sądowym lub administracyjnym, które mogą skutkować karami pieniężnymi, wszczętym na skutek naruszenia prawa podatkowego, bez uszczerbku dla ogólnych zasad i przepisów prawnych regulujących prawa oskarżonych i świadków w takich postępowaniach.

Można ich również używać do określania innych podatków, ceł i opłat objętych art. 2 dyrektywy 76/308/EWG.

Osoby należące do akredytowanych przez organ akredytacji bezpieczeństwa Komisji Europejskiej mogą mieć dostęp do takich informacji wyłącznie w takim zakresie, w jakim jest to niezbędne do nadzoru, utrzymania oraz rozwijania sieci CCN/CSI.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1, właściwa władza Państwa Członkowskiego udzielającego informacji zezwala na ich użycie do innych celów w Państwie Członkowskim organu wnioskującego, jeżeli na mocy ustawodawstwa Państwa Członkowskiego organu współpracującego dana informacja może być użyta do podobnych celów.

3. Jeżeli organ wnioskujący uzna, że informacja, którą otrzymał od organu współpracującego, może być użyteczna dla właściwej władzy trzeciego Państwa Członkowskiego, może przekazać ją tej władzy informując organ współpracujący o dokonaniu takiego przekazania. Organ współpracujący może

przekazać informację trzeciemu Państwu Członkowskiemu pod warunkiem uzyskania jego uprzedniej zgody.

4. Państwa Członkowskie ograniczają zakres obowiązków i praw przewidzianych w art. 10, art. 11 ust. 1 oraz art. 12 i 21 dyrektywy 95/46/WE, jeśli jest konieczna ochrona interesów określonych w art. 13 lit. e) tej dyrektywy.

Artykuł 32

Sprawozdania, oświadczenia oraz wszelkie inne dokumenty, ich potwierdzone kopie albo wyciągi z nich otrzymane przez urzędników organu współpracującego oraz przekazane organowi wnioskującemu w ramach pomocy przewidzianej w niniejszym rozporządzeniu mogą być użyte jako dowody przez właściwe władze Państwa Członkowskiego organu wnioskującego na takiej samej podstawie, na jakiej mogą być używane podobne dokumenty dostarczone przez inny organ państwa.

Artykuł 33

1. W celach stosowania niniejszego rozporządzenia Państwo Członkowskie podejmuje wszelkie niezbędne środki, aby:

- a) zapewnić skuteczną koordynację wewnętrzną między właściwymi władzami określonymi w art. 3;
- b) ustanowić bezpośrednią współpracę między władzami upoważnionymi do celów takiej koordynacji;
- c) zapewnić sprawne funkcjonowanie systemu wymiany informacji przewidzianego w niniejszym rozporządzeniu.

2. Komisja niezwłocznie przekazuje właściwej władzy każdego Państwa Członkowskiego wszelkie informacje, które otrzymuje i których jest w stanie udzielić.

ROZDZIAŁ VIII

PRZEPISY OGÓLNE I KOŃCOWE

Artykuł 34

1. Komisję wspiera Komitet ds. Podatku Akcyzowego ustanowiony na mocy art. 24 ust. 1 dyrektywy 92/12/WE.

2. W przypadku dokonania odniesienia do niniejszego ustępu, zastosowanie mają art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 35

1. Co pięć lat od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia i w szczególności w oparciu o informacje dostarczone przez Państwa Członkowskie Komisja składa sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie na temat stosowania niniejszego rozporządzenia.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 36

1. Jeżeli właściwe władze podejmują uzgodnienia w sprawach dwustronnych objętych niniejszym rozporządzeniem inne niż dotyczące postępowania w indywidualnych przypadkach, powiadają o tym niezwłocznie Komisję. Komisja zaś powiadamia właściwe władze pozostałych Państw Członkowskich.

Artykuł 37

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 16 listopada 2004 r.

W imieniu Rady

G. ZALM

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 2074/2004**z dnia 29 listopada 2004 r.****nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych kołowych mechanizmów segregatorowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów nie będących członkami Wspólnoty⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 11 ust. 2,

uwzględniając wniosek przedłożony przez Komisję po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. PROCEDURA**1. Obowiązujące środki**

- (1) W styczniu 1997 r., rozporządzenie Rady (WE) nr 119/97⁽²⁾ nałożyło ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych kołowych mechanizmów segregatorowych („KMS”) pochodzących, *inter alia*, z Chińskiej Republiki Ludowej („ChRL” lub „państwo będące przedmiotem sprawy”). Ostateczna stawka celna mająca zastosowanie do stawki netto, cena franco granica Wspólnoty przed ocleniem, wynosiła 32,5 % dla World Wide Stationery Mfg („WWS”), spółki, której przyznano indywidualne traktowanie oraz 39,4 % dla wszystkich pozostałych przedsiębiorstw w ChRL. Te stawki celne miały zastosowanie dla KMS innych niż z 17 lub 23 pierścieniami (kody TARIC 8305 10 00 11, 8305 10 00 12 oraz 8305 10 00 19), a KMS z 17 i 23 pierścieniami (kody TARIC 8305 10 00 21, 8305 10 00 22 oraz 8305 10 00 29) podlegały opłacie celnej równej różnicy pomiędzy minimalną ceną importową („MCI”) 325 EUR za 1 000 sztuk i ceną franco granica Wspólnoty, przed ocleniem ilekroć ta ostatnia była niższa od MCI.
- (2) We wrześniu 2000 r., w odpowiedzi na wniosek w sprawie rozpoczęcia przeglądu przeciwko absorpcji dotyczącego wyżej wymienionych środków, złożony zgodnie z art. 12 rozporządzenia podstawowego, stawki celne mające zastosowanie do KMS innymi niż z 17 lub 23

pierścieniami (kody TARIC 8305 10 00 11, 8305 10 00 12 oraz 8305 10 00 19) zostały podniesione rozporządzeniem Rady (WE) nr 2100/2000⁽³⁾ do 51,2 % dla WWS i do 78,8 % dla wszystkich pozostałych spółek w ChRL.

- (3) Od czerwca 2002 r. na przywóz KMS pochodzących z Indonezji obowiązują środki antydumpingowe i wyrównawcze. Środki te, które nie podlegają obecnemu przeglądowi, zostały nałożone rozporządzeniem Rady (WE) nr 976/2002 oraz rozporządzeniem Rady (WE) nr 977/2002 z 4 czerwca 2002 r.⁽⁴⁾
- (4) W następstwie dochodzenia w sprawie domniemanego obchodzenia środków antydumpingowych nałożonych rozporządzeniem Rady (WE) nr 119/97, przez przywozy KMS z Wietnamu, rozporządzeniem Rady (WE) nr 1208/2004⁽⁵⁾ omawiane środki rozszerzono na przywozy dostarczane z Wietnamu.
- (5) Dochodzenie w sprawie domniemanego obchodzenia środków antydumpingowych nałożonych rozporządzeniem Rady (WE) nr 119/97, przez przywozy KMS z Tajlandii, bez względu na to, czy deklarowane jako pochodzące z Tajlandii, czy nie, zostało wszczęte w kwietniu 2004 r.⁽⁶⁾
- (6) Obydwa dochodzenia wymienione w dwóch powyższych punktach były prowadzone niezależnie od bieżącego dochodzenia.

2. Wniosek o przeprowadzenie przeglądu

- (7) W następstwie publikacji zawiadomienia w sprawie zbliżającego się upływu terminu obowiązywania środków antydumpingowych na przywóz niektórych KMS pochodzących z ChRL⁽⁷⁾, 23 października 2001 r., Komisja otrzymała wniosek o przegląd tych środków zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 6.3.1996, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 461/2004 (Dz.U. L 77 z 13.3.2004, str. 12).

⁽²⁾ Dz.U. L 22 z 24.1.1997, str. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 250 z 5.10.2000, str. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 150 z 8.6.2002, str. 1 i str. 17.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 232 z 1.7.2004, str. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 127 z 29.4.2004, str. 67.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 122 z 25.4.2001, str. 2.

- (8) Wniosek został złożony przez dwóch producentów wspólnotowych, Koloman Handler AG i Krause Ringbuchtechnik GmbH („wnioskodawcy”), reprezentujący większość łącznej wspólnotowej produkcji KMS. Wniosek opierał się na tym, że upływanie terminu obowiązywania środków mogoby doprowadzić do zwiększenia wielkości szkodliwych dumpingowych przywozów pochodzących z ChRL.
- (9) Ustalili po konsultacji z Komitetem Doradczym, że istnieją dowody wystarczające do wszczęcia przeglądu na mocy art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, Komisja wszczęła przegląd⁽¹⁾.

3. Dochodzenie

a) Procedura

- (10) Komisja oficjalnie powiadomiła producentów eksportujących, importerów, jak i zainteresowanych użytkowników, przedstawicieli państwa eksportującego, wnioskujących producentów Wspólnoty oraz innego znanego producenta wspólnotowego, o wszczęciu przeglądu wygaśnięcia. Zainteresowane strony otrzymały możliwość przedstawienia swoich poglądów na piśmie i zwrócenia się z prośbą o możliwość ustnego wyjaśnienia w terminie ustalonym w zawiadomieniu inicjującym.
- (11) Wszystkie strony, które zwróciły się z prośbą o możliwość ustnego wyjaśnienia w wyżej określonym terminie, i które wykazały istnienie szczególnych powodów, dla których powinny być wysłuchane, otrzymały możliwość złożenia wyjaśnień.
- (12) Wszystkim stronom, które zostały oficjalnie powiadomione o wszczęciu przeglądu oraz tym, którzy zwrócili się o to w wyznaczonym w zawiadomieniu inicjującym terminie, wysłano kwestionariusze. Dodatkowo, skontaktowano się z jednym producentem z Indii (państwo w podobnej sytuacji) i wysłano do niego kwestionariusz.
- (13) Otrzymano odpowiedź na kwestionariusz od dwóch wnioskujących producentów wspólnotowych oraz od jednego producenta eksportującego w kraju będącym przedmiotem sprawy, jak również od jednego producenta w państwie w podobnej sytuacji i od dwóch niezwiązanych ze sobą importerów wez terytorium Wspólnoty.
- (14) Wszystkie zainteresowane strony zostały poinformowane o istotnych faktach i rozważaniach, na podstawie których zamierzano wydać zalecenie o narzuceniu ostatecznych ceł antydumpingowych. Przyznano im okres, w ramach którego mogły się ustosunkować. Przeanalizowano uwagi zgłoszone przez strony i w odpowiednich przypadkach zmodyfikowano ustalenia.

b) Zainteresowane strony i inspekcje weryfikacyjne

- (15) Poszukiwano i zweryfikowano wszelkie informacje uznane za niezbędne do określenia prawdopodobieństwa kontynuacji lub ponownego wystąpienia dumpingu i szkody oraz interesu Wspólnoty, Inspekcje weryfikacyjne przeprowadzono w siedzibach następujących spółek:

- i) Wnioskujący producenci wspólnotowi
- Krause Ringbuchtechnik GmbH, Espelkamp, Niemcy
 - SX Bürowaren Produktions- und Handels GmbH (do listopada 2001 r. KMS były produkowane przez Koloman Handler AG), Wiedeń, Austria (patrz punkt (50)),
- ii) Producent w państwie eksportującym
- World Wide Stationery Mfg, Hong Kong, ChRL
- iii) Producent w państwie w podobnej sytuacji
- Tocheunglee Stationery Manufacturing Co, Chennai, Indie
- iv) Nie związany importer we Wspólnocie
- Bensons International Systems B.V., Utrecht, Niderlandy

c) Okres objęty dochodzeniem

- (16) Dochodzenie w sprawie prawdopodobieństwa kontynuacji lub ponownego wystąpienia dumpingu objęło okres od 1 stycznia 2001 r. do 31 grudnia 2001 r. („okres objęty dochodzeniem” lub „OOD”). Badanie tendencji istotnych dla oceny prawdopodobieństwa kontynuacji lub ponownego wystąpienia szkody objęło okres od 1 stycznia 1998 r. do końca OOD („rozpatrywany okres”).

B. PRODUKT BĘDĄCY PRZEDMIOTEM SPRAWY I PRODUKT PODOBNY

1. Produkt będący przedmiotem sprawy

- (17) Produkt będący przedmiotem sprawy jest taki sam jak produkt w pierwotnym dochodzeniu, tzn. niektóre kołowe mechanizmy segregatorowe składające się z dwóch prostokątnych arkuszy stalowych lub drutów z co najmniej czterema przymocowanymi półpierścieniami z drutu stalowego, które są połączone pokrywą stalową. Mogą one być otwierane zarówno poprzez rozciąganie półpierścieni lub użycie małego stalowego mechanizmu spustowego przymocowanego do KMS. Pierścienie mogą mieć różne kształty, przy czym najczęściej są okrągłe lub w kształcie litery D. KMS są obecnie klasyfikowane w ramach kodu CN ex 8305 10 00 (kody TARIC 8305 10 00 11, 8305 10 00 12 oraz 8305 10 00 19 dla mechanizmów innych niż te z 17 lub 23 pierścieniami, i kody TARIC 8305 10 00 21, 8305 10 00 22 oraz 8305 10 00 29 dla mechanizmów z 17 i 23 pierścieniami). Mechanizmy dźwigniowe („LAM”) sklasyfikowane w ramach tego samego kodu CN, nie są objęte niniejszym dochodzeniem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 21 z 24.1.2002, str. 25.

- (18) KMS są wykorzystywane do wytwarzania papierowych, kartonowych i powlekanych folią plastikową biurowych segregatorów oraz segregatorów prezentacyjnych i innych.
- (19) Sprzedano dużą ilość różnych rodzajów KMS we Wspólnocie w OOD. Różnice między tymi rodzajami były określone szerokością podstawy, rodzajem mechanizmu, liczbą pierścieni, systemem otwierania, nominalną pojemnością papieru, średnicą pierścienia, kształtem pierścieni, długością i rozmieszczeniem pierścieni. Uwzględniając fakt, że wszystkie rodzaje mają wspólną charakterystykę fizyczną i techniczną oraz w pewnym zakresie są wymienne, przyjęto, że wszystkie KMS stanowią jeden produkt na potrzeby bieżącego dochodzenia.

2. Produkt podobny

- (20) Dochodzenie ujawniło, że KMS wyprodukowane i sprzedawane na rynku krajowym w państwie w podobnej sytuacji (Indie) oraz KMS eksportowane do Wspólnoty z ChRL mają wspólną charakterystykę fizyczną i techniczną oraz to samo przeznaczenie.
- (21) Dochodzenie ujawniło również, że nie ma różnicy w charakterystyce fizycznej technicznej oraz przeznaczeniu między KMS przywożonymi do Wspólnoty z ChRL i KMS produkowanym przez przemysł wspólnotowy i sprzedawany na rynku wspólnotowym.
- (22) Dlatego stwierdzono, że KMS produkowane i sprzedawane na rynku krajowym w państwie podobnym, KMS z ChRL eksportowane do Wspólnoty i KMS produkowane i sprzedawane przez przemysł wspólnotowy na rynku wspólnotowym są produktami podobnymi w rozumieniu art. 1 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

C. PRAWDOPODOBIENSTWO KONTYNUACJI LUB PONOWNEGO WYSTĄPIENIA DUMPINGU

- (23) Zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, zbadano, czy istnieje prawdopodobieństwo, że wygaśnięcie istniejących środków będzie prowadzić do kontynuacji lub ponownego wystąpienia dumpingu.

1. Uwagi wstępne

- (24) Z trzech chińskich producentów eksporterów, wspomnianych w skardze, jedynie współpracowało przedsiębiorstwo WWS, któremu przyznano indywidualne traktowanie zarówno w pierwotnym, jak i dochodzeniu przeciwko absorpcji. Dwa pozostałe przedsiębiorstwa eksportujące oświadczyły, że w OOD nie eksportowały produktu będącego przedmiotem sprawy do Wspólnoty. Niemniej jednak, okazało się, że jedno z tych przedsię-

biorstw jest zamieszane w praktyki związane z obchodzeniem środków prawnych przez Tajlandię, w której to sprawie dochodzenie było prowadzone przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) (patrz motywy (42) i (43)).

2. Kontynuacja dumpingu

- (25) Wielkość sprzedaży eksportowej jedynego współpracującego przedsiębiorstwa, według danych Urzędu Statystycznego Wspólnot Europejskich (Eurostat), równała się w OOD całemu przywozowi z ChRL. Wielkość ta reprezentowała 1,9% całkowitej konsumpcji Wspólnoty, w porównaniu z 45% całkowitej konsumpcji Wspólnoty w OOD pierwotnego dochodzenia, tj. od 1 października 1994 r. do 30 września 1995 r.

a) Metodologia

- (26) W stosunku do dochodzenia pierwotnego, zmieniono jedynie wybór państwa w podobnej sytuacji, natomiast metodologia obliczenia marginesu dumpingu pozostała taka sama.

b) Państwo w podobnej sytuacji

- (27) W związku z tym, że ChRL jest gospodarką przekształceń w okresie transformacji, normalna wartość była ustalana na podstawie informacji uzyskanych w odpowiednim państwie trzecim o gospodarce rynkowej („państwo w podobnej sytuacji”) wybranym zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

- (28) W dochodzeniu pierwotnym, na państwo w podobnej sytuacji wybrano Malesję. Ze względu na to, iż produkcja w Malesji została wstrzymana i przeniesiona między innymi do Indii, wybrano inne państwo reprezentatywne. We wniosku o przeprowadzenie przeglądu, dla ustalenia normalnej wartości na państwo w podobnej sytuacji zaproponowano Indie. Wybór ten nie był kwestionowany. Stwierdzono również, że przyczyny wyboru Indii, tj. rozmiar rynku krajowego, otwartość rynku i stopień dostępu do surowców podstawowych, zapewniają warunki normalnej konkurencji. Indyjski producent, z którym się skontaktowano, zgodził się na współpracę i dysponował reprezentatywną sprzedażą krajową. Przedsiębiorstwo to było powiązane ze współpracującym chińskim producentem eksportującym, ale nie stwierdzono żadnych powodów, żeby uznać, że będzie to miało wpływ na określenie normalnej wartości. Zatem, zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego, na potrzeby ustalenia normalnej wartości, Indie uznano za odpowiednie państwo w podobnej sytuacji.

c) *Normalna wartość*

- (29) Stwierdzono, że sprzedaż krajowa produktu podobnego w państwie w podobnej sytuacji była w OOD opłacalna i reprezentatywna. Dlatego wartość normalną oparto na cenach faktycznie zapłaconych lub należnych od niezależnych klientów w zwykłym obrocie handlowym w państwie w podobnej sytuacji, tj. w Indiach.

d) *Cena eksportowa*

- (30) Jako że rozpatrywany produkt był eksportowany do niezależnych klientów we Wspólnocie, cena eksportowa była ustalona zgodnie z art. 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego, tj. na podstawie cen faktycznie zapłaconych lub należna.

e) *Porównanie*

- (31) W celu zapewnienia obiektywnego porównania i zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, uwzględnia się, w formie dostosowania, różnice w odniesieniu do krajowych kosztów przewozu, bonifikat i odroczonych rabatów, przeładunku i załadunku, transportu i kosztów kredytu, prowizji i ubezpieczenia, które wpłynęły na ceny oraz ich porównywalność.
- (32) W tym względzie, należy jednak zauważyć, że w następstwie nałożenia środków antidumpingowych, gwałtownie zmalała ilość i różnorodność rodzajów KMS eksportowanych do Wspólnoty. Zatem rodzaje produktu podobnego sprzedawanego na rynku krajowym państwa w podobnej sytuacji w OOD, były porównywalne zaledwie z 10 % rodzajami bezpośrednio eksportowanymi z ChRL przez jedynego współpracującego producenta eksportującego. Natomiast, w dochodzeniu pierwotnym, porównanie opierało się na 75 % całkowitej wielkości sprzedaży. Faktycznie, większość bezpośredniego eksportu z ChRL w OOD w bieżącym dochodzeniu dotyczyła segmentów niszowych, takich jak 17 i 23 pierścieniowe mechanizmy objęte MCI.

f) *Margines dumpingu*

- (33) Zgodnie z art. 2 ust. 11 podstawowego rozporządzenia, średnią ważoną normalnej wartości porównano ze średnią ważoną ceny eksportowej, na tym samym poziomie obrotu. Porównanie wykazało brak dumpingu.

g) *Wniosek odnośnie do dumpingu*

- (34) W odniesieniu do praktyk dumpingowych, nie stwierdzono dumpingu w przypadku WWS, tj. współpracującego chińskiego producenta eksportującego. Jednak wielkość sprzedaży eksportowej WWS bezpośrednio do Wspólnoty w OOD w bieżącym dochodzeniu była znacząco mniejsza od stwierdzonej w pierwotnym dochodzeniu. Bezpośredni wywóz z ChRL przez WWS również skupiał się na górnej granicy zakresu KMS, w szczególności modelach z 17 i 23 pierścieniami, które podlegają ocenie w formie MCI (patrz motyw (32) powyżej). Oznacza to zatem, że nie zapłacono prawie

żadnych ceł antidumpingowych za te przywozy. Nie można porównywać tego wyniku z marginesem dumpingu obliczonym w pierwotnym postępowaniu wyjaśniającym, ponieważ nie można było obliczyć marginesu dumpingu dla modeli KMS podlegających celu antidumpingowemu, które były modelami sprzedawanymi w większości na rynku wspólnotowym, i które nie były bezpośrednio wywożone z ChRL w OOD w bieżącym dochodzeniu. Ponadto, jeśli chodzi o wielkość sprzedaży porównanie mogło być dokonane jedynie między sprzedażą produktu podobnego sprzedawanego na rynku krajowym państwa w podobnej sytuacji i modelami stanowiącymi 10 % sprzedaży z ChRL do Wspólnoty. W związku z powyższym stwierdzono, że nie można dojść do jednoznacznego wniosku odnośnie kontynuacji dumpingu.

3. Ponowne wystąpienie dumpingu

- (35) Przy braku jednoznacznego wniosku odnośnie kontynuacji dumpingu, zbadano kwestię prawdopodobieństwa ponownego wystąpienia dumpingu.
- (36) W tym względzie, przeanalizowano następujące elementy: (a) wolna zdolność produkcyjna i inwestycje chińskich producentów eksportujących; (b) zachowanie na rynkach państw trzecich chińskich producentów eksportujących współpracujących; (c) strukturę wielkości i cen wywozu produktu będącego przedmiotem sprawy do państw trzecich przez przedsiębiorstwa niewspółpracujące.
- a) *Wolna zdolność produkcyjna i inwestycje*
- (37) Warto pamiętać o tym, że przy braku współpracy ze strony producentów eksportujących innych niż WWS, informacje o produkcji w ChRL, zdolności produkcyjnej i sprzedaży na rynku chińskim nie były dostępne, poza tymi, których dostarczył producent współpracujący.

- (38) Zdolność produkcyjna przedsiębiorstwa współpracującego pozostawała na stabilnym poziomie od 1999 r. do OOD. Jednak, jako że między 1999 r. a OOD produkcja produktu, który jest przedmiotem sprawy, spadła o 28 %, prawdopodobnie współpracujący producent eksportujący dysponuje znaczną niewykorzystaną zdolnością produkcyjną, wynoszącą jedną trzecią całkowitej zdolności. W związku z tym, ten producent mógłby szybko zwiększyć produkcję i skierować ją na dowolny rynek eksportowy, w tym rynek wspólnotowy, gdyby zezwolono na wygaśnięcie środków. Należy również zauważyć, że niewykorzystana zdolność produkcyjna jedynego współpracującego producenta eksportującego może sprostać, w przybliżeniu, połowie konsumpcji Wspólnoty. Można również w sposób odpowiedzialny przyjąć, że inni producenci chińscy również dysponują znaczną wolną zdolnością produkcyjną, jako że całkowity eksport chiński spadł i nie dysponujemy informacjami świadczącymi o spadku zdolności produkcyjnej w ChRL.

(39) Zauważono, że przedsiębiorstwo współpracujące utrzymało wysoki poziom inwestycji w maszyny i wyposażenie od roku 1999 do OOD choć w stopniu malejącym.

b) *Zachowanie współpracującego chińskiego producenta eksportującego na rynkach państw trzecich*

(40) Wielkość sprzedaży eksportowej do państw trzecich (z wyłączeniem Wspólnoty) przedsiębiorstwa współpracującego spadła, od 2000 r. do OOD o 8 %. W tym samym okresie, średnia cena eksportowa do państw trzecich spadła o 12 %.

c) *Zachowanie chińskich spółek niewspółpracujących (wielkość i ceny)*

(41) W odniesieniu do przedsiębiorstw, które nie współpracowały w bieżącym dochodzeniu, ustalenia oparto na faktach dostępnych zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego. W związku z brakiem współpracy, w celu ustalenia wielkości i cen chińskiego wywozu do innych państw, skonsultowano dane statystyczne USA i Chin. Nawet jeśli bezwzględna wielkość chińskiego wywozu różni się w zależności od źródła informacji, obie statystyki potwierdzają, że w okresie od 1999 roku do OOD, na całym świecie odnotowano znaczny spadek w wywozie KMS z Chin. Zgodnie z chińskimi danymi statystycznymi, wielkość KMS wywiezionych w 1999 r. na rynek światowy wyniosła około 662 milionów sztuk i w OOD spadła do 523 milionów sztuk. W tym samym czasie, średnia cena eksportowa, pomimo że obejmowała różne rodzaje produktów o szeroko zróżnicowanych cenach, utrzymała się w zasadzie na tym samym poziomie. Jak wspomniano w motywie (38), przy braku informacji o hipotetycznym spadku zdolności produkcyjnej chińskich producentów eksportujących niewspółpracujących, producenci ci prawdopodobnie nadal dysponują niewykorzystanymi zdolnościami produkcyjnymi. W tych okolicznościach, rozsądnie byłoby wziąć pod uwagę to, że gdyby zezwolono na wygaśnięcie środków antydumpingowych, rynek wspólnotowy byłby bardzo atrakcyjnym celem dla wspomnianych chińskich eksporterów, którzy ponownie podjęliby się wywozu w znacznych ilościach na rynek wspólnotowy.

(42) Ponadto, należy zauważyć, że OLAF przeprowadził dochodzenie w celu ustalenia, czy przywożone KMS zadeklarowane jako pochodzące z Tajlandii rzeczywiście pochodzą z tego kraju lub jak się domniemuje, faktycznie pochodzą z ChRL.

(43) Dochodzenie prowadzone przez OLAF i zainteresowane Państwa Członkowskie wykazało, że KMS nie pochodzą

z Tajlandii. Dalej prowadzone dochodzenia wykazały, że większa część tego przepływu towarów była niepreferencyjnego pochodzenia chińskiego i tym samym podlegała antydumpingowym opłatom celnym.

(44) W tym względzie, należy zauważyć, że rodzaje produktów wywożonych za pośrednictwem Tajlandii obejmowały modele KMS najchętniej kupowane na rynku wspólnotowym w OOD, a nie modele z 17 i 23 pierścieniami, sprzedawane bezpośrednio z ChRL. Pozwoliło to na dokonanie porównania stosując modele najchętniej kupowane na rynku wspólnotowym. Porównanie, jako takie, zostało dokonane pomiędzy KMS wywożonymi do Wspólnoty z Tajlandii i porównywalnymi rodzajami produktów sprzedawanymi na rynku krajowym państwa w podobnej sytuacji. Do wyniku należy podchodzić z ostrożnością, ponieważ w związku z brakiem wyników pełnego dochodzenia w sprawie przywozu KMS z Tajlandii, obliczenie może być oparte tylko na ofercie cenowej FOB Bangkok dostarczonej przez przemysł wspólnotowy dla rodzajów produktów przywożonych z Tajlandii do Wspólnoty w OOD oraz po jego zakończeniu. Jednakże, okazało się, że obliczenie wykazało, że ceny eksportowe KMS wywożonego z Tajlandii były niższe od cen na krajowym rynku indyjskim i tym samym nie można wykluczyć, że te KMS były sprzedawane do Wspólnoty po cenach dumpingowych.

d) *Dochodzenie przeciwko absorpcji*

(45) Ponadto, należy pamiętać, że w październiku 2000 r., w następstwie dochodzenia pierwotnego, które nałożyło na WWS opłatę celną w wysokości 32,5 %, oraz 39,4 % na wszystkie inne przedsiębiorstwa chińskie, dochodzenie przeciwko absorpcji doprowadziło do wzrostu stawki celnej do 51,2 % dla WWS i 78,8 % dla wszystkich innych przedsiębiorstw.

e) *Handlowe środki ochronne stosowane przez państwa trzecie*

(46) Żadne państwo trzecie nie stosuje handlowych środków ochronnych przed przywozem KMS z ChRL.

4. Wniosek

(47) Dochodzenie wykazało, że zarówno producent eksportujący współpracujący, jak i najprawdopodobniej dwaj inni producenci chińscy eksportujący dysponują znaczną wolną zdolnością produkcyjną ze względu na znaczący spadek w wywozie w okresie od 1999 r. do OOD. Ponadto, niewykorzystana zdolność produkcyjna jedyne go producenta eksportującego współpracującego jest w stanie sprostać, w przybliżeniu, połowie konsumpcji wspólnotowej.

- (48) Widoczna konsumpcja wspólnotowa w OOD wyniosła około 270 milionów sztuk, z których zaledwie 5 milionów sztuk zadeklarowano jako pochodzące z ChRL. W OOD dochodzenia pierwotnego (od 1 października 1994 r. do 30 września 1995 r.) chińscy producenci eksportujący wywieźli do Wspólnoty 126 milionów sztuk. Zatem, gdyby zezwolono na wygaśnięcie środków antydumpingowych i z uwagi na wolną zdolność chińskich producentów eksportujących, przywóz z ChRL na rynek wspólnotowy mógłby prawdopodobnie ponownie powrócić do znaczących ilości. Ponadto, do nacisków na wywożenie wywieranych na chińskie przedsiębiorstwa w związku z ich ogromną wolną zdolnością, wywozy te będą najprawdopodobniej po cenach dumpingowych. Rzeczywiście, pomimo że porównanie w przypadku współpracującego przedsiębiorstwa nie wykazało dumpingu, oparte było na małej próbie nieporównywalnej z obliczeniem dumpingu w dochodzeniu pierwotnym. Z drugiej strony, jedno z chińskich przedsiębiorstw, które nie współpracowało w obecnym dochodzeniu, eksportowało KMS na rynek wspólnotowy przez powiązane przedsiębiorstwo mające siedzibę w Tajlandii. Obliczenia wykazały możliwość, że taka sprzedaż odbywała się po cenach dumpingowych. Stąd nie można wykluczyć, że praktyki dumpingowe są kontynuowane zaledwie rok po dochodzeniu przeciwko absorpcji.

- (49) W oparciu o wymienione ustalenia i wydarzenia, jest prawdopodobne, że w przypadku wznowienia przez chińskich eksporterów wywozu do WE, wywóz ten będzie odbywał się po cenach poniżej normalnej wartości. W związku z tym, musimy oczekiwać, że przy braku obecnie pobieranych opłat celnych, powtórzy się dumping z Chin.

D. DEFINICJA PRZEMYSŁU WSPÓLNOTOWEGO

- (50) W OOP, następujący producenci produkowali KMS na terytorium Wspólnoty:

— Krause Ringbuchtechnik GmbH, Espelkamp, Niemcy

— SX Bürowaren Produktions- und Handels GmbH (do listopada 2001 r. KMS były produkowane przez Koloman Handler AG), Wiedeń, Austria

— Industria Meccanica Lombarda srl, Offanengo, Włochy.

- (51) Dwaj pierwsi producenci są wnioskodawcami i współpracowali w dochodzeniu. Współpracujący producenci wspólnotowi reprezentują ponad 90 % łącznej produkcji wspólnotowej KMS w OOD. Dlatego też uważano, że ci producenci reprezentują przemysł wspólnotowy w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Zwani są dalej „przemysłem wspólnotowym”. Po OOD, te dwa przedsiębiorstwa stały się częścią tej samej

grupy przedsiębiorstw, ale ich produkcja pozostała we Wspólnocie. Ta grupa przedsiębiorstw nie jest powiązana z chińskimi producentami eksportującymi.

E. SYTUACJA NA RYNKU WSPÓLNOTOWYM

1. Konsumpcja na rynku wspólnotowym

- (52) Odpowiedzi współpracujących producentów wspólnotowych na kwestionariusz wykorzystano do ustalenia sprzedaży przemysłu wspólnotowego KMS na rynku wspólnotowym. Skorzystano również z innych dostępnych informacji do ustalenia sprzedaży producenta wspólnotowego nie mieszczącego się w definicji przemysłu wspólnotowego.
- (53) W OOD dla przywozu pochodzącego z ChRL oraz przywozu zadeklarowanego jako pochodzącego z Tajlandii, korzystano z wielkości podanych przez Eurostat z wyjątkiem danych dotyczących przywozu zadeklarowanego jako pochodzącego z ChRL, w przypadku którego korzystano z informacji dostarczonych przez chińskiego producenta eksportującego współpracującego.
- (54) Co do przywozu pochodzącego z innych państw trzecich, liczby dotyczące przywozu pochodzącego z Indii i Indonezji, z wyłączeniem tych, które dotyczą OOD, zostały pozyskane z postępowania antydumpingowego dotyczącego tych dwóch państw. Skorzystano z informacji przekazanych przez Eurostat do obliczenia wielkości przywozu, które nie były podane w odpowiedziach na kwestionariusz lub w poprzednich postępowaniach. Dla przywozów z Węgier oraz państw wspomnianych w tym motywie, skorzystano z informacji dostarczonych przez Eurostat. Należy również zauważyć, że dane przekazane przez Eurostat musiały być przeliczone z ton na sztuki.

- (55) Na tej podstawie stwierdza się, że obserwowana konsumpcja we Wspólnocie spadła o 9 % podczas rozpatrywanego okresu, z 297 milionów sztuk (liczby zaokrąglono do miliona) w 1998 r. do 270 milionów sztuk w OOD. Liczby za lata 1999 i 2000 wynosiły odpowiednio 306 oraz 316 milionów sztuk.

2. Przywozy z zainteresowanych krajów

a) Wielkość przywozu i udział w rynku

- (56) Przywozy deklarowane jako pochodzące z ChRL gwałtownie spadły, z 44 milionów sztuk w 1998 r. do 24 milionów sztuk w 1999 r., do 10 milionów sztuk w 2000 r. i do 5 milionów sztuk w OOD. Udział w rynku przywozów deklarowanych jako pochodzące z ChRL spadał w każdym roku rozpatrywanego okresu, z 14,8 % w 1998 r. do 7,8 % w 1999 r., do 3 % w 2000 r. i do 1,9 % w OOD.

b) *Ewolucja ceny przywozu produktu będącego przedmiotem sprawy*

- (57) Średnia cena przywozu deklarowanego jako pochodzącego z ChRL wzrosła o 96 % między 1998 r. (141 EUR) i OOD (278 EUR). Tendencja rosnąca cen przywozu deklarowanego jako pochodzącego z ChRL odzwierciedla bardziej rosnącą masę droższych rodzajów produktu zależnych od MCI (KMS z 17 i 23 pierścieniami) niż rzeczywisty wzrost cen.

3. Przywozy deklarowane jako pochodzące z Tajlandii

- (58) Powyżej wspomniano w stwierdzeniach w oparciu o ustalenia dochodzenia prowadzonego przez OLAF, że istotną część przywozu deklarowanego jako pochodzącego z Tajlandii była w rzeczywistości pochodzenia chińskiego. Przywóz deklarowany jako pochodzący z Tajlandii wzrósł z miliona sztuk w 1998 r. do 16 milionów sztuk w 1999 r., do 17 milionów sztuk w 2000 r. i do 20 milionów sztuk w OOD. Udział w rynku przywozu deklarowanego jako pochodzącego z Tajlandii wzrósł w każdym roku rozpatrywanego okresu z 0,3 % w 1998 r. do 5,2 % w 1999 r., do 5,3 % w 2000 r. i do 7,4 % w OOD. Średnia cena przywozu deklarowanego jako pochodzącego z Tajlandii spadła o 9 % w tym okresie, ze 100 EUR do 91 EUR. Bardziej szczegółowe dostępne informacje o cenach dla przywozu deklarowanego jako pochodzącego z Tajlandii dotyczą cen odsprzedaży europejskiego dystrybutora KMS wywożonych za pośrednictwem Tajlandii. Stwierdzono, że te ceny odsprzedaży wynosiły średnio około 12 % poniżej cen sprzedaży przemysłu wspólnotowego.

4. Sytuacja gospodarcza przemysłu wspólnotowego ⁽¹⁾

a) *Produkcja, zdolność produkcyjna i wykorzystanie mocy produkcyjnych*

- (59) Produkcja przemysłu wspólnotowego spadła o 17 % w rozpatrywanym okresie ze 100 (wskaźnik) w 1998 r. do 91 w 1999 r., do 89 w 2000 r. i do 83 w OOD. Decyzja przedsiębiorstwa Koloman Handler AG o przeniesieniu w 2000 r. części produkcji na Węgry była przyczyną spadku produkcji w tamtym roku. W OOD, przedsiębiorstwo Koloman Handler AG wystąpiło z wnioskiem ogłoszenie upadłości, i w drugiej połowie 2001 r., produkcja przedsiębiorstwa znacznie spadła.
- (60) Zdolność produkcyjna przemysłu wspólnotowego w rozpatrywanym okresie spadła o 7 %. W 1999 r. wzrosła do 107 (wskaźnik), a następnie w 2000 r., w wyniku decyzji przedsiębiorstwa Koloman Handler AG o przeniesieniu części produkcji na Węgry, spadła do 93. Zdolność produkcyjna ustabilizowała się w OOD.
- (61) Wykorzystanie mocy produkcyjnych spadło z powyżej 80 % w 1998 r. do 70-75 % w 1999 r., następnie

wzrosło do 76-80 % w 2000 r. i ponownie spadło do 70-75 % w OOD.

b) *Zapasy*

- (62) Poziom zapasów końcowych Wspólnoty spadł w rozpatrywanym okresie o 37 %, zmniejszając się każdego roku tego okresu. Główny czynnik, który przyczynił się do tego spadku, to spadek produkcji przedsiębiorstwa Koloman Handler AG po zgłoszeniu upadłości. Okres, podczas którego zapasy były przechowywane przed sprzedażą został skrócony w rozpatrywanym okresie o 10 dni,

c) *Wielkość sprzedaży, udział w rynku i wzrost*

- (63) Sprzedaż przemysłu wspólnotowego na rynku wspólnotowym spadła o 8 % w rozpatrywanym okresie, z 119 milionów sztuk w 1998 r. do 109 milionów sztuk w OOD. Sprzedaż spadła również w 1999 r. do 115 milionów sztuk i w 2000 r. pozostała prawie na tym samym poziomie.
- (64) Udział w rynku przemysłu wspólnotowego nieznacznie wzrósł w rozpatrywanym okresie, z 40,1 % w 1998 r. do 40,4 % w OOD, chociaż znacząco spadł, w latach 1999 i 2000, odpowiednio do 37,6 % i 36,2 %.
- (65) Podczas gdy konsumpcja Wspólnoty spadła o 9 % w rozpatrywanym okresie, wielkość sprzedaży przemysłu wspólnotowego spadła o 8 %. Z drugiej strony, łączna wielkość przywozu zadeklarowanego jako pochodzącego z ChRL i Tajlandii spadła w rozpatrywanym okresie o 44 %. Zatem, przemysł wspólnotowy nieznacznie zwiększył swój udział w rynku, natomiast przywóz zadeklarowany jako pochodzący z ChRL utracił udział w rynku, a przywóz zadeklarowany jako pochodzący z Tajlandii zwiększył udział w rynku.

d) *Ceny sprzedaży i koszty*

- (66) Średnia ważona cena sprzedaży KMS sprzedawanych przez przemysł wspólnotowy na rynku wspólnotowym spadła każdego roku rozpatrywanego okresu, od 206 EUR za tysiąc sztuk w 1998 r. do 190 EUR w 1999 r., do 177 EUR w 2000 r. oraz do 174 EUR w OOD, tj. o 16 % w rozpatrywanym okresie. Środki antydumpingowe nałożone na przywóz z Indonezji były przedsięwzięte dopiero w czerwcu 2002 r., tj. nie można wykluczyć, że dumpingowy KMS z Indonezji mógł wywrzeć wpływ na kształtowanie się ceny w rozpatrywanym okresie.
- (67) Cena sprzedaży podstawowych surowców (taśma stalowa, drut stalowy) nie wpisała się w tendencję spadkową. Z drugiej strony, jednostkowe koszty pracy, które wynoszą ponad dwie piąte całkowitego kosztu jednostkowego, znacząco spadły w rozpatrywanym okresie.

⁽¹⁾ Dane podano przy zastosowaniu wskaźnika (1998=100) lub pewnej rozpiętości, w przypadku konieczności zachowania poufności.

e) *Rentowność*

- (68) Jako że wpływ określonych pozycji, które nie odzwierciedlają regularnych wyników działalności (szczególnie amortyzacja wartości firmy po przejściu), był znaczący, uważano, że dla oceny rentowności przemysłu wspólnotowego, marża zysku z działalności operacyjnej bez uwzględnienia amortyzacji wartości firmy jest lepszym wskaźnikiem niż marża zysku przed opodatkowaniem. Przemysł wspólnotowy konsekwentnie odnotowywał słabą marżę zysku z działalności operacyjnej ze sprzedaży we Wspólnocie dla klientów nie związanych. Rentowność poprawiła się z 0-3% w 1998 r. do 3,1%-6% w 1999 r., a następnie w 2000 r. spadła gwałtownie do poziomu między 0% i -3%, i była poniżej -3% w OOD. Ten ujemny wynik działalności z pewnością przyczynił się do tego, że dwa przedsiębiorstwa zostały postawione w stan upadłości: Koloman Handler AG w lipcu 2001 r. i Krause Ringbuchtechnik GmbH w kwietniu 2002 r. (tj. wkrótce po zakończeniu OOD).

f) *Inwestycje i zdolność do podwyższania kapitału*

- (69) Analiza inwestycji była skoncentrowana na inwestowaniu w fabryki i sprzęt, które to inwestycje reprezentowały ponad 90% ogółu inwestycji w OOD. Nie brano pod uwagę inwestycji w wartość firmy, ponieważ od kilku lat nie odzwierciedlały one regularnego wyniku przemysłu wspólnotowego, ponieważ takie inwestycje były wynikiem przejścia, które było zdarzeniem jednorazowym. W rozpatrywanym okresie inwestycje w fabryki i sprzęt spadły o 65%. W 1999 r. spadły do 52 (wskaźnik), do 48 w 2000 r. i do 35 w OOD.
- (70) Zdolność przemysłu wspólnotowego do podwyższania kapitału była utrudniona ze względu na stale słabą rentowność.

g) *Zwrot z inwestycji*

- (71) Gdy w 2000 r. kapitał własny miał wartość ujemną i obaj producenci wspólnotowi zostali kolejno postawieni w stan upadłości, całkowity zwrot z inwestycji („ROTA”) został zastosowany do obliczenia zwrotu z inwestycji. Całkowity zwrot z inwestycji był stabilny w 1998 r., a w 1999 r. między 0 i 3%, potem w 2000 r. gwałtownie spadł do poziomu między 0% i -5%, i w OOD był poniżej -10%.

h) *Przepływy pieniężne*

- (72) Analiza uproszczonego przepływu pieniężnego netto z działalności operacyjnej, tj. zysku z działalności operacyjnej plus amortyzacja (wyłączając amortyzację wartości firmy), wykazuje, że istniejąca tendencja przypomina tendencję marży zysku z działalności operacyjnej. W 1998 r., przepływy pieniężne wzrosły ze 100 (wskaźnik)

do 126 w 1999 r., i następnie w 2000 r. gwałtownie spadły do 62 i do -65 w okresie OOD.

i) *Zatrudnienie, wydajność i wynagrodzenia*

- (73) Zatrudnienie (w pełnym wymiarze) spadło w każdym roku rozpatrywanego okresu, od 100 (wskaźnik) w 1998 r. do 86 w 1999 r., do 82 w 2000 r. oraz do 77 w OOD.
- (74) Wydajność mierzona w tysiącach sztuk na zatrudnionego, poprawiła się o 8% w rozpatrywanym okresie, podczas gdy koszty pracy na jednostkę produkcji, mierzone w EUR na kg, spadły w tym samym okresie o 12%.

j) *Wielkość faktycznego marginesu dumpingu*

- (75) Nie stwierdzono faktycznego dumpingu w OOD dla przywozu deklarowanego jako pochodzący z ChRL, ponieważ ustalenia dotyczące tego przywozu odnoszą się do małej i niereprezentatywnej grupy KMS. Ponadto, nie można było ostatecznie ustalić rzeczywistego dumpingu dla przywozu deklarowanego jako pochodzącego z Tajlandii z uwagi na brak dochodzenia w sprawie dumpingu (dochodzenie prowadzone przez OLAF dotyczyło ustalenia pochodzenia i nie odnosiło się do kwestii dumpingu). Zatem nie było możliwe ustalenie wniosku na temat rzeczywistej wielkości marginesu dumpingu.

5. **Wnioski**

- (76) W rozpatrywanym okresie przemysł wspólnotowy nadal znajdował się w niepewnej sytuacji. Odzwierciedleniem tej sytuacji była spadająca rentowność (lub innymi słowy rosnące straty po 1999 r.) mniejszych wielkości sprzedaży przy malejących cenach jednostkowych.
- (77) Niepewna sytuacja przemysłu wspólnotowego w OOD była spowodowana różnymi przeszłymi zdarzeniami, takimi jak: (i) dumping przywozów z ChRL do czasu nałożenia środków w styczniu 1997 r.; (ii) absorpcja tych środków, zgodnie z ustaleniami, w październiku 2000 r.; (iii) dumping przywozów z Indonezji do czasu nałożenia środków antidumpingowych w czerwcu 2002 r.; (iv) obchodzenie środków prawnych przez Tajlandię (dochodzenie prowadzone przez OLAF). Ponadto, w następstwie dochodzenia w sprawie obchodzenia środków prawnych, środki antidumpingowe nałożone rozporządzeniem Rady (WE) nr 119/97 zostały rozciągnięte na przywozy wywożone z Wietnamu (patrz motyw (4)). To pokazuje, że podczas rozpatrywanego okresu, przemysł wspólnotowy zawsze ponosił szkody spowodowane dumpingiem i nie miał możliwości powrócenia do normy. Spadek w konsumpcji na rynku wspólnotowym był ograniczony i nie może tym samym sobie szukać wyjaśnienia niepewnej sytuacji przemysłu wspólnotowego.

F. PRAWDOPODOBIEŃSTWO PONOWNEGO WYSTĄPIENIA SZKODY

1. Oddziaływanie prognozowanego wzrostu przywozu dumpingowego na przemysł wspólnotowy

(78) W OOD w dochodzeniu pierwotnym (tj. w okresie między 1 października 1994 r. i 30 września 1995 r.), chińscy producenci eksportujący sprzedali na rynku wspólnotowym 126 milionów sztuk (sprzedaż przedsiębiorstwa WWS obliczono na ponad dwie piąte tej wielkości). W 2001 r., w OOD w bieżącym dochodzeniu, sprzedali 5 milionów sztuk o deklarowanym pochodzeniu z ChRL. Fakt, że w ChRL istnieją znaczące wolne moce produkcyjne (podczas gdy chiński wywóz do państw trzecich maleje w zakresie wielkości) oraz że zachowanie chińskich producentów eksportujących konsekwentnie wskazuje na ich gotowość do sprzedaży po cenach dumpingowych i szkodliwych w celu pozyskania udziału w rynku, wyraźnie wskazuje na to, że gdyby wygasły środki antidumpingowe, istnieje możliwość, że ponownie będzie miał miejsce szkodliwy dumping przez przywóz z ChRL.

(79) Wspólnota jest jedynym rynkiem, na którym chiński producenci eksportujący nadal mogliby zwiększyć udział w rynku, ponieważ pozostałe rynki są już zaopatrywane przez chińskich producentów lub producentów z państw trzecich kontrolowanych przez chińskich producentów. Obecność przemysłu wspólnotowego nie jest znacząca na najważniejszych rynkach poza Wspólnotą, gdzie prawie wszystkie sprzedawane KMS są produkowane w ChRL lub przez przedsiębiorstwa kontrolowane przez chińskich producentów eksportujących. Presja cenowa wywierana przez przywóz będący przedmiotem sprawy, prawdopodobnie by znacząco wzrosła, gdyby zezwolono na wygaśnięcie istniejących środków, co zasugerowano w analizie dochodzenia przeciwko absorpcji. Gdyby WWS mogło absorbować znaczną część swojej 32,5% antidumpingowej opłaty celnej, a pozostałe chińskie przedsiębiorstwa postąpiłyby tak samo ze swoją 39,4% stawką celną, najprawdopodobniej w przypadku braku środków antidumpingowych, byłyby w stanie zwiększyć swoją silną presję na obniżenie ceny KMS sprzedawanych we Wspólnocie.

(80) Należy pamiętać, że w rozpatrywanym okresie średnia cena KMS deklarowanych jako pochodzących z Tajlandii spadła o 9%, a porównanie między średnią ceną sprzedaży europejskiego dystrybutora KMS deklarowanych jako pochodzących z Tajlandii a średnią ważoną ceną sprzedaży przemysłu wspólnotowego wykazało, że pierwsza z tych dwóch cen była niższa o około 12% od drugiej.

(81) W odniesieniu do przywozu z pozostałych państw trzecich, Węgry są częścią Wspólnoty od 1 maja 2004 r. Co się tyczy Indii i Indonezji, producenci eksportujący w tych państwach są kontrolowani przez chińskich producentów eksportujących. Jeśli wygasną środki dotyczące

przywozu pochodzącego z ChRL, motywacja do wywożenia KMS do Wspólnoty z Indii i Indonezji osłabnie, ponieważ jest prawdopodobne, że w tym przypadku nastąpi wyraźny wzrost przywozów dumpingowych bezpośrednio z ChRL.

(82) Uwzględniając już niepewną sytuację przemysłu wspólnotowego, wyżej wspomniany istotny wzrost przywozu z ChRL po cenach dumpingowych, w powiązaniu z rzeczywistym zaniżaniem cen, miałby bez wątpienia poważne konsekwencje dla przemysłu wspólnotowego. Również ze względu na doświadczenie dotyczące minionych postępowań antidumpingowych i antysubsydyjnych w sprawie KMS, wygaśnięcie środków dotyczących przywozu KMS z ChRL, z całym prawdopodobieństwem, prowadziłyby do dalszego i rzeczywistego pogorszenia sytuacji przemysłu wspólnotowego.

2. Wniosek dotyczący prawdopodobieństwa ponownego wystąpienia szkody

(83) W oparciu o powyższe, jest prawdopodobne że wygaśnięcie środków antidumpingowych dotyczących przywozu KMS z ChRL spowoduje gwałtowny wzrost w wielkości tego przywozu do Wspólnoty, w powiązaniu ze znacznym spadkiem cen sprzedaży. Należy zauważyć, że większość produktów na rynku KMS jest w dużym stopniu w jednym standardzie, a konkurencja odbywa się głównie na poziomie cenowym.

(84) W tej sytuacji, uwzględniając ustalenia odnośnie sytuacji rynku wspólnotowego, jest prawdopodobne, że wzrost w wielkości przywozu po niskich, dumpingowych cenach obniży ceny przemysłu wspólnotowego. To z kolei będzie prowadzić do dalszego pogorszenia finansowej sytuacji przemysłu wspólnotowego. Konsekwencją dla przemysłu wspólnotowego byłoby prawdopodobnie upadłość i zamknięcie pozostałego zakładu.

(85) Wygaśnięcie środków mogłoby usunąć najważniejszą barierę uniemożliwiającą chińskim producentom eksportującym sprzedaż na rynku wspólnotowym po szkodliwych cenach dumpingowych.

(86) Zatem, stwierdza się, że istnieje duże prawdopodobieństwo ponownego wystąpienia szkody spowodowanej dumpingowymi przywozami z ChRL.

G. INTERES WSPÓLNOTOWY

1. Wprowadzenie

(87) Zbadano, czy istnieją ważne przyczyny, które mogą prowadzić do wniosku, że odnowienie obowiązujących środków antidumpingowych nie leży w interesie wspólnotowym. W tym celu i zgodnie z art. 21 podstawowego rozporządzenia, w oparciu o wszystkie dostarczone dowody, poddano rozważaniom oddziaływanie odnowienia środków na wszystkie strony biorące udział w dochodzeniu oraz konsekwencje wygaśnięcia tych środków.

(88) Dla oceny oddziaływania potencjalnego utrzymania środków, wszystkie zainteresowane strony otrzymały możliwość przekazania opinii zgodnie z art. 21 ust. 2 podstawowego rozporządzenia. Na kwestionariusz odpowiedzieli jedynie współpracujący producenci wspólnotowi i dwóch importerów nie związanych ze sobą. Trzech użytkowników przedstawiło swoje uwagi, ale nie odpowiedzieli na kwestionariusz i nie dostarczyli żadnych dowodów na poparcie swoich uwag.

(89) Art. 21 ust. 7 rozporządzenia podstawowego stanowi, że rozpatrywane będą jedynie informacje, którym towarzyszą dowody potwierdzające ich prawdziwość. W tej sytuacji, nie można było sformułować wniosku na podstawie komentarzy użytkowników sugerujących, że utrzymanie środków antidumpingowych nie jest w interesie Wspólnoty, ponieważ komentarze te nie zostały niczym poparte.

(90) W odniesieniu do skutków środków antidumpingowych nałożonych wcześniej, wystąpił gwałtowny spadek przywozu zadeklarowanego jako pochodzącego z ChRL, szczególnie po zastrzeżeniu środków w następstwie ustaleń w sprawie absorpcji, w powiązaniu z gwałtownym wzrostem przywozu pochodzącego lub zadeklarowanego jako pochodzącego z państw trzecich.

2. Interes przemysłu wspólnotowego

(91) Grupa przedsiębiorstw, do której należą wnioskujący, jest jedynym producentem wspólnotowym KMS o znaczącej produkcji. Stoją one w obliczu trudnego otoczenia, w którym zagrożeniem jest przywóz z państw trzecich charakteryzujący się szkodliwymi zaniżonymi cenami, często dumpingowymi i subsydiowanymi. Przedsiębiorstwa zrestrukturyzowały działalność po postawieniu w stan upadłości, ale nie było to wystarczające do unik-

nięcia dalszych postępowań upadłościowych w ostatnim kwartale roku 2003. Przemysł wspólnotowy czyni wysiłki w celu stworzenia silnego przedsiębiorstwa będącego w stanie konkurować z chińskimi producentami eksportującymi na rynku światowym. Wygaśnięcie środków antidumpingowych dla przywozów z ChRL mogłoby poważnie osłabić ten plan, ponieważ chińscy producenci eksportujący wykazali w przeszłości, że dla pozyskania udziału w rynku, będą forsować obniżenie cen do poziomów dumpingowych. Uwzględniając fakt, że skutki zastosowanych środków zostały częściowo osłabione przez praktyki absorpcji i przez przywóz dumpingowy lub subsydiowany KMS z Indonezji, potencjalne wygaśnięcie tych środków najprawdopodobniej spowoduje, że obecne wysiłki restrukturyzacyjne przemysłu wspólnotowego nie będą możliwe do zrealizowania.

(92) Przemysł wspólnotowy ma długą tradycję, ale jest bardzo prawdopodobne, że przestanie istnieć, jeśli obecne starania restrukturyzacyjne nie powiodą się. W styczniu 1998 r. przedsiębiorstwo Robert Krause GmbH & Co. KG złożyło wniosek o ogłoszenie upadłości. Jego następcą, przedsiębiorstwo Krause Ringbuchtechnik GmbH, której właścicielem od czerwca 1998 r. jest przedsiębiorstwo Wilhelm vom Hoffe Drahtwerke GmbH, złożył wniosek o ogłoszenie upadłości w kwietniu 2002 r. Po nabyciu majątku i przejściu personelu ostatniego przedsiębiorstwa, Ringbuchtechnik Produktionsgesellschaft GmbH, prawdopodobnie nie wznowi produkcji po złożeniu wniosku o wszczęcie postępowania upadłościowego. SX Bürowaren Produktions- und Handels GmbH kontynuuje tradycję firmy Koloman Handler AG. Kolejne postępowanie upadłościowe będzie prawdopodobnie oznaczało koniec przemysłu wspólnotowego. Skoro przemysł wspólnotowy zakończy wytwarzanie KMS, to zmarnują się umiejętności gromadzone od ponad wieku jak i miejsca pracy.

(93) Odnowienie środków najprawdopodobniej umożliwiłoby przemysłowi wspólnotowemu zwiększenie udziału w rynku, równocześnie zmniejszając jednostkowe koszty wytwarzania i zwiększając rentowność. Ceny prawdopodobnie nie uległyby znacznym zmianom, ale wielkość sprzedaży by istotnie wzrosła. Restrukturyzacja przemysłu wspólnotowego ma wzmocnić jego konkurencyjność, pozwalając na lepsze planowanie rodzajów KMS, które będą produkowane, zwiększając potencjał negocjacyjny w stosunku do dostawców i usprawniając sprzedaż. Wszystkie te środki mogłyby przyczynić się do redukcji kosztów. Przemysł wspólnotowy ma zdolność funkcjonowania, gdyż nawet po kilku postępowaniach upadłościowych jest w stanie zaopatrzyć istotną część rynku wspólnotowego, a w szczególności w połączeniu z miejscem produkcji zlokalizowanym na Węgrzech, które z dniem 1 maja 2004 r. staną się częścią produkcji wspólnotowej.

- (94) Przejęcie przez SX Bürowaren Produktions- und Handels GmbH przedsiębiorstwa Bensons, od wielu lat handlującego produktami KMS z przedsiębiorstwami mającymi siedzibę w Niderlandach, Singapurze, Zjednoczonym Królestwie i USA, wyraźnie wskazuje na dążenie przemysłu wspólnotowego do zwiększenia dostępu do rynku światowego i powagę starań restrukturyzacyjnych przemysłu wspólnotowego.
- (95) Po ujawnieniu tej informacji podniesiono dwie główne kwestie. Po pierwsze, możliwość nadużywania pozycji dominującej przez przemysł wspólnotowy. W tym względzie, Komisja nie posiada informacji o jakiegokolwiek procedurze antymonopolowej dotyczącej przedsiębiorstw będących przedmiotem sprawy.
- (96) Po drugie, istniało domniemanie, że przemysł wspólnotowy jest obecnie związany z chińskim eksporterem oraz że Bensons, importer, który jest obecnie częścią przemysłowej grupy wspólnotowej, jest wyłącznym dystrybutorem produktów sprzedawanych przez WWS, chińskiego eksportera, który zarazem kontroluje produkcję w Indiach.
- (97) Stwierdzono istnienie umowy na dostawy między Bensons i WWS, która początkowo przewidywała przeniesienie praw własności intelektualnej z WWS do Bensons i przeniesienie części udziałów Bensons do WWS. Jednak nie doszło do realizacji wspomnianych ustaleń. Umowa na dostawy nie przewiduje wyłączności między Bensons i WWS, ale stanowi, że Bensons otrzymuje pierwszeństwo jako wyłączny dystrybutor, w przypadku, gdy dany dostawca zaprzestanie swojej działalności. Zatem, domniemane powiązania nie mogą być potwierdzone.

3. Interes importerów

- (98) W sierpniu 2002 r. SX Bürowaren Produktions- und Handels GmbH pozyskał jedynie dwóch współpracujących importerów niezależnych, tym samym wiążąc się z przemysłem wspólnotowym po OOD. Zazwyczaj, zdarzenia po OOD nie są brane pod uwagę. Jednak, ponieważ to przejęcie jest istotnym i trwałym zdarzeniem, w tym szczególnym przypadku powinno zostać wzięte pod uwagę. Interes tych importerów jest taki sam jak interes przemysłu wspólnotowego, ponieważ są przedsiębiorstwami związanymi ze sobą.
- (99) Żaden inny niezwiązany importer nie współpracował w dochodzeniu. Sugeruje to, że pomimo zastosowania środków, pozostali niezwiązani importerzy odczuli oddziaływanie tych środków.

4. Interes użytkowników

- (100) W dochodzeniu nie współpracował żaden użytkownik. Sugeruje to, że chociaż środki były zastosowane, użyt-

kownicy nie odczuli w znaczący sposób tych środków. Zatem, jest mało prawdopodobne, aby sytuacja użytkowników pogorszyła się w wyniku utrzymania środków antydumpingowych.

- (101) W rozpatrywanym okresie, niektórzy wytwórcy bindownic zmniejszyli produkcję lub zamknęli zakłady na terytorium Wspólnoty. W niektórych przypadkach, zdolność produkcyjna została przeniesiona lub rozszerzona poza Wspólnotę, głównie do krajów Europy Wschodniej. Przyczyny tej decyzji użytkowników były głównie motywowane niskimi kosztami pracy i bliskim położeniem tych państw w stosunku do rynku wspólnotowego, w powiązaniu z perspektywą, że w dniu 1 maja 2004 r. kraje te staną się członkami Unii Europejskiej. Ceny KMS sprzedawanych przez przemysł wspólnotowy podążały za tendencją spadkową, a przywóz KMS o niskiej cenie, wysyłanego z Indii, Indonezji i Tajlandii nie podlegającego cłu antydumpingowemu, był dostępny w rozpatrywanym okresie.
- (102) Należy podkreślić, że gdyby przemysł wspólnotowy załamał się, użytkownicy staliby się prawie całkowicie zależni od przywozu z ChRL i/lub przywozu z chińskich spółek zależnych w innych państwach. W takiej sytuacji, chińscy producenci eksportujący byliby zachęcani do znacznego podwyższenia cen na rynkach poza ChRL, co mogłoby poważnie naruszyć konkurencyjność przemysłów użytkowników. Przemysł wspólnotowy nie jest zainteresowany polityką cenową, która przyczyniłaby się do zamknięcia wspólnotowych producentów bindownic, gdyż konkurując poza Wspólnotą z chińskimi producentami eksportującymi i ich spółkami zależnymi, przemysł wspólnotowy byłby w znacznie słabszej pozycji.
- (103) Gdyby środki zostały odnowione, pojawiłyby się alternatywne źródła zaopatrzenia. Warto zauważyć, że obecne środki antydumpingowe nie pociągają za sobą żadnego niedoboru KMS przywożonych na rynek wspólnotowy.

5. Interes rynku pierwotnego

- (104) Dostawcy drutu stalowego i taśm stalowych sprzedają niewielki procent swojej produkcji przemysłowi wspólnotowemu i nie są dotknięci efektem tego postępowania. Żaden z nich nie ogłosił się stroną zainteresowaną.

6. Konkurencja oraz skutki zniekształcenia handlu

- (105) W odniesieniu do skutków możliwego wygaśnięcia środków dotyczących konkurencji we Wspólnocie, należy zauważyć, że na świecie jest zaledwie kilku producentów KMS i są tą głównie przedsiębiorstwa chińskie albo są kontrolowani przez chińskich producentów eksportujących. Zniknięcie pozostałych kilku producentów niekontrolowanych przez chińskie spółki miałyby negatywny wpływ na konkurencję we Wspólnocie.

7. Podsumowanie odnośnie interesów Wspólnoty

- (106) Biorąc pod uwagę powyższe czynniki i rozważania, postanawia się, że nie ma ważnych powodów, dla których nie powinno się utrzymać bieżących środków antydumpingowych.

H. ŚRODKI ANTYDUMPINGOWE

- (107) Wobec powyższego, uznaje się, że zgodnie z art. 11 ust. 2 i art. 11 ust. 6 rozporządzenia podstawowego, środki antydumpingowe na przywóz KMS z ChRL nałożone rozporządzeniem Rady (WE) nr 119/97, ostatnio zmienionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 2100/2000, należy utrzymać.
- (108) Ze względu na długi czas trwania dochodzenia, uznaje się za stosowne ograniczenie środków do czterech lat,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Ostateczne cło antydumpingowe nakłada się niniejszym na przywóz określonych kołowych mechanizmów segregatorowych obecnie klasyfikowanych w ramach kodu CN ex 8305 10 00 pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej.

Na potrzeby niniejszego rozporządzenia, kołowe mechanizmy segregatorowe składają się z dwóch prostokątnych arkuszy stalowych lub drutów z co najmniej czterema przymocowanymi półpierścieniami drutu stalowego, które są połączone pokrywą stalową. Mogą one być otwierane zarówno poprzez rozciągnięcie pierścieni lub użycie małego stalowego mechanizmu spustowego przymocowanego do kołowego mechanizmu segregatorowego.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 29 listopada 2004 r.

2. Stawka ostatecznego cła antydumpingowego mająca zastosowanie do wartości netto, cena franco granica Wspólnoty przed ocenieniem jest następująca:

- a) dla mechanizmów z 17 i 23 pierścieniami (kody TARIC 8305 10 00 21, 8305 10 00 22 oraz 8305 10 00 29), kwota opłaty celnej będzie równa różnicy pomiędzy minimalną ceną importową w wysokości 325 EUR za 1 000 sztuk i wartością netto, cena franco granica Wspólnoty przed ocenieniem;
- b) dla mechanizmów innych niż z 17 lub 23 pierścieniami (kody TARIC 8305 10 00 11, 8305 10 00 12 oraz 8305 10 00 19).

	Stawka celna	Dodatkowy kod TARIC
Chińska Republika Ludowa:		
— World Wide Stationery Mfg, Hong Kong, Chińska Republika Ludowa	51,2 %	8934
— wszystkie inne przedsiębiorstwa	78,8 %	8900

O ile nie postanowiono inaczej, stosuje się obowiązujące przepisy dotyczące opłat celnych.

Artykuł 2

Niniejsze cło antydumpingowe nakłada się na okres czterech lat od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w następnym dniu po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

W imieniu Rady

L. J. BRINKHORST

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 2075/2004**z dnia 3 grudnia 2004 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 3223/94 z dnia 21 grudnia 1994 r. w sprawie szczegółowych zasad stosowania ustaleń dotyczących przywozu owoców i warzyw⁽¹⁾, w szczególności jego art. 4 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 3223/94 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w jego Załączniku.

- (2) W zastosowaniu wyżej wymienionych kryteriów standardowe wartości w przywozie powinny zostać ustalone w wysokościach określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości w przywozie, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 3223/94, ustalone są zgodnie z tabelą zamieszczoną w Załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 4 grudnia 2004 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 3 grudnia 2004 r.

W imieniu Komisji

J. M. SILVA RODRÍGUEZ

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Wsi

⁽¹⁾ Dz.U. L 337 z 24.12.1994, str. 66. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1947/2002 (Dz.U. L 299 z 1.11.2002, str. 17).

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z dnia 3 grudnia 2004 r. ustanawiającego standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	052	115,6
	204	94,9
	999	105,3
0707 00 05	052	106,6
	204	32,5
	999	69,6
0709 90 70	052	97,8
	204	71,6
	999	84,7
0805 10 10, 0805 10 30, 0805 10 50	388	43,9
	999	43,9
0805 20 10	204	68,0
	999	68,0
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	052	67,0
	204	57,0
	624	95,8
	720	30,1
	999	62,5
0805 50 10	052	58,9
	528	25,5
	999	42,2
0808 10 20, 0808 10 50, 0808 10 90	052	90,5
	388	138,0
	400	81,3
	404	87,3
	512	104,5
	720	76,7
	804	107,6
	999	98,0
0808 20 50	720	66,4
	999	66,4

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 2081/2003 (Dz.U. L 313 z 28.11.2003, str. 11). Kod „999” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 2076/2004

z dnia 3 grudnia 2004 r.

dostosowujące po raz pierwszy załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 2003/2003 w sprawie nawozów (EDDHSA i superfosfat potrójny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

dotyczący TSP w tabeli A2 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 2003/2003.

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 2003/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. w sprawie nawozów⁽¹⁾, w szczególności jego art. 31 ust. 1 i 3,

(6) Sól sodową EDDHSA i jej produkty kondensacji (EDDHSA) stosuje się przede wszystkim w Hiszpanii, Francji i Włoszech od piętnastu lat jako organiczny czynnik chelatujący mikroskładniki pokarmowe. Z doświadczenia wynika, że są one skutecznymi czynnikami nawożącymi i nie stanowią zagrożenia dla środowiska.

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Artykuł 3 rozporządzenia (WE) nr 2003/2003 stanowi, że nawóz należący do typu nawozów ujętych w załączniku I i spełniający wymagania ustanowione w wymienionym rozporządzeniu może być oznakowany jako „NAWÓZ WE”.

(7) Żelaza chelatowanego przy zastosowaniu EDDHSA używa się przede wszystkim do uzupełniania niedoborów żelaza i zwalczania chlorozy wywołanej jego brakiem. Jest ono zalecane dla wielu różnych gatunków roślin, zwłaszcza drzew owocowych, takich jak owoce cytrusowe, morela, awokado, śliwka i brzoskwinia; stosuje się je także do upraw winogron, niewielkich krzewów i truskawek.

(2) Wśród nawozów fosforowych wymienionych w tabeli A2 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 2003/2003 figuruje superfosfat potrójny (TSP), a jednym z kryteriów służących do jego oznaczania jest „fosfor w przeliczeniu na P₂O₅ rozpuszczalny w obojętnym roztworze cytrynianu amonu, w tym co najmniej 93% deklarowanej zawartości P₂O₅ rozpuszczalne w wodzie”.

(8) Wylimitowanie chlorozy wywołanej brakiem żelaza i jej objawów zapewnia zielone liście, właściwy wzrost i owocowanie.

(3) Im wyższy jest stopień rozpuszczalności w wodzie nawozu typu superfosfat potrójny, tym większa jest jego efektywność agronomiczna. W przeszłości gleba w Europie wykazywała niedobór fosforu, a w celu uzupełnienia tego niedoboru uzasadniona była wysoka wartość minimalna rozpuszczalności w wodzie na poziomie 93%.

(9) Jeżeli chodzi o wpływ na glebę i środowisko, EDDHSA podlega w glebie procesowi degradacji chemicznej, który przebiega stosunkowo powoli, lecz w jego wyniku nie powstają żadne substancje niebezpieczne. Nie powoduje również żadnych problemów z zasoleniem gleby.

(4) Aktualnie sytuacja jest inna – wiele rodzajów gleby nie wykazuje już niedoboru fosforu i chociaż nadal istnieją warunki glebowe lub uprawy, dla których pożądane jest stosowanie superfosfatów potrójnych, u których co najmniej 93% deklarowanej zawartości jest rozpuszczalne w wodzie, w przypadku większości podłoży i upraw w Europie równie skuteczne jest stosowanie superfosfatów potrójnych, dla których wartość ta wynosi 85%.

(10) Należy zatem dodać EDDHSA do listy dopuszczonych organicznych czynników chelatujących mikroskładniki pokarmowe przedstawionej w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 2003/2003.

(5) Użytkownicy superfosfatów potrójnych powinni mieć zatem możliwość wyboru pomiędzy TSP o minimalnej rozpuszczalności w wodzie na poziomie 85% lub TSP, dla którego wartość ta jest wyższa, kierując się wymogami związanymi z lokalnymi warunkami glebowymi oraz z uprawami. Należy odpowiednio zmienić wpis

(11) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 2003/2003.

⁽¹⁾ Dz.U. L 304 z 21.11.2003, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 885/2004 (Dz.U. L 168 z 1.5.2004, str. 1).

(12) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią komitetu ustanowionego w art. 32 rozporządzenia (WE) nr 2003/2003,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 2

Artykuł 1

W załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 2003/2003 wprowadza się zmiany zgodnie z Załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 3 grudnia 2004 r.

W imieniu Komisji
Günter VERHEUGEN
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

W załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 2003/2003 wprowadza się następujące zmiany:

a) w tabeli A.2. wpis 2c) dotyczący „superfosfatu potrójnego” zastępuje się następującym tekstem:

Nr	Nazwa typu	Informacje dotyczące metody produkcji oraz składniki główne	Minimalna zawartość składników pokarmowych % (n.m); informacje dotyczące wyrażania zawartości składników pokarmowych; inne wymagania	Pozostałe informacje dotyczące oznaczenia typu	Deklarowane składniki pokarmowe, ich formy i rozpuszczalność; inne kryteria
1	2	3	4	5	6
„2c)	Superfosfat potrójny	Produkt otrzymany w reakcji zmielonego fosforytu z kwasem fosforowym, zawierający jako składnik podstawowy fosforan jednowapniowy	38 % P ₂ O ₅ Fosfor w przeliczeniu na P ₂ O ₅ rozpuszczalny w obojętnym roztworze cytrynianu amonu, w tym co najmniej 93 % deklarowanej zawartości rozpuszczalne w wodzie. Próbka do badań: 3 g		P ₂ O ₅ rozpuszczalny w obojętnym roztworze cytrynianu amonu. P ₂ O ₅ rozpuszczalny w wodzie”

b) w punkcie E.3.1. dodaje się następujący wpis:

„Sól sodowa

kwas etylenodwuamino 2- hydroksy-5-sulfofenylooctowy

oraz produkty kondensacji

EDDHPA C₁₈H₂₀O₁₇N₂S₂ +

n*(C₁₂H₁₄O₈N₂S)

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 2077/2004

z dnia 3 grudnia 2004 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2037/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie stosowania czynników ułatwiających procesy chemiczne

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 2037/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie substancji zubażających warstwę ozonową⁽¹⁾, w szczególności jego art. 2 tiret piętnaste, zdanie trzecie,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Uwzględniając nowe informacje oraz postęp techniczny, o których poinformował Zespół ds. Oceny Technologicznej i Ekonomicznej w swoim sprawozdaniu z postępu prac z kwietnia 2000 r.⁽²⁾ w sprawie substancji kontrolowanych stosowanych jako czynniki ułatwiające procesy chemiczne, do załącznika VI do rozporządzenia (WE) nr 2037/2000 należy wprowadzić zmiany w wyniku decyzji X/14⁽³⁾ oraz decyzji XV/6⁽⁴⁾, przyjętych odpowiednio podczas dziesiątego (1998) i piętnastego (2003) spotkania stron Protokołu montrealskiego.
- (2) Konkretniej, decyzja XV/6 dodaje czynnik ułatwiający procesy chemiczne – tetrachlorek węgla – do produkcji cyclodime (rozpuszczalnika) i skreśla zastosowanie CFC-113 jako czynnika ułatwiającego procesy chemiczne w

produkcji vinorelbine (produkt farmaceutyczny) oraz zastosowanie tetrachloru węgla jako czynnika ułatwiającego procesy chemiczne w produkcji tralomethrine (środek owadobójczy).

- (3) Należy odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 2037/2000.
- (4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu powołanego na mocy art. 18 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2037/2000.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załącznik VI do rozporządzenia (WE) nr 2037/2000 zastępuje się tekstem zmienionym zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 3 grudnia 2004 r.

W imieniu Komisji

Stavros DIMAS

Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 244 z 29.9.2000, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1804/2003 (Dz.U. L 265 z 16.10.2003, str. 1).

⁽²⁾ Sprawozdanie Zespołu ds. Oceny Technologicznej i Ekonomicznej, kwiecień 2002 r., Tom 1, Sprawozdanie z postępu prac dotyczące czynników ułatwiających procesy chemiczne.

⁽³⁾ Dziesiąte spotkanie stron Protokołu montrealskiego w 1998 r. Decyzja X/14: Czynniki ułatwiające procesy chemiczne.

⁽⁴⁾ Dziesiąte spotkanie stron Protokołu montrealskiego w 2003 r. Decyzja X/6: Wykaz zastosowań substancji kontrolowanych jako czynników ułatwiających procesy chemiczne.

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK VI

Procesy, w których substancje kontrolowane są stosowane jako czynniki ułatwiające procesy chemiczne, o których mowa w art. 2 tiret piętnaste

- a) stosowanie tetrachlorku węgla do usuwania trichlorku azotu w procesie wytwarzania chloru i sody kaustycznej;
 - b) stosowanie tetrachlorku węgla w odzyskiwaniu chloru w gazie reszkowym z procesu wytwarzania chloru;
 - c) stosowanie tetrachlorku węgla w procesie wytwarzania kauczuku chlorowanego;
 - d) stosowanie tetrachlorku węgla w procesie wytwarzania acetofenonu izobutyłu (ibuprofen - środek przeciwbólowy);
 - e) stosowanie tetrachlorku węgla w procesie wytwarzania polifenyleneterftalamidu;
 - f) stosowanie CFC-11 w procesie wytwarzania poliolefinowych włókien syntetycznych;
 - g) stosowanie CFC-12 w syntezie fotochemicznej perfluoropolieteronadtlenkowych prekursorów Z-perfluoropolieterów i ich pochodnych difunkcyjnych;
 - h) stosowanie CFC-113 w procesie redukcji perfluoropoleteronadtlenku będącego produktem pośrednim w produkcji diestrów perfluoropolieterów;
 - i) stosowanie CFC-113 w procesie przygotowania perfluoropolieterodioli o wysokiej funkcyjności;
 - j) stosowanie tetrachlorku węgla w procesie produkcji Cyclodime;
 - k) stosowanie HCFC w procesach wymienionych w pkt a) do j), w przypadku gdy są stosowane w celu zastąpienia CFC lub tetrachlorku węgla”.
-

DYREKTYWA RADY 2004/106/WE

z dnia 16 listopada 2004 r.

zmieniająca dyrektywę 77/799/EWG dotyczącą wzajemnej pomocy właściwych władz Państw Członkowskich w obszarze podatków bezpośrednich, niektórych podatków akcyzowych oraz opodatkowania składek ubezpieczeniowych oraz dyrektywę 92/12/EWG w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przemieszczania oraz kontrolowania

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 93,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego⁽¹⁾,uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Aby skutecznie zwalczać nadużycia finansowe w dziedzinie podatków akcyzowych, potrzebna jest oparta na wspólnych zasadach bliższa współpraca pomiędzy wspólnotowymi władzami podatkowymi oraz między tymi władzami a Komisją.
- (2) Rozporządzenie (WE) nr 2073/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2004 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie podatków akcyzowych⁽³⁾ zawiera wszystkie przepisy, mające ułatwić współpracę administracyjną w dziedzinie podatków akcyzowych zawarte w dyrektywach 77/799/EWG⁽⁴⁾ oraz 92/12/EWG⁽⁵⁾, za wyjątkiem wzajemnej pomocy przewidzianej w dyrektywie Rady 76/308/EWG z dnia 15 marca 1976 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy dochodzeniu roszczeń odnoszących się do niektórych opłat, ceł, podatków i innych środków⁽⁶⁾.
- (3) Dyrektywa 2004/56/EG⁽⁷⁾ zmieniająca dyrektywę 77/799/EWG nakłada na Państwa Członkowskie obowiązek wprowadzenia w życie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do jej wykonania przed 1 stycznia 2005 r. Te przepisy mają zastosowanie w dziedzinie podatków bezpośrednich, niektórych podatków akcyzowych oraz opodatkowania składek ubezpieczeniowych. Z uwagi na to, że dyrektywa 77/799/EWG nie będzie miała zastosowania

do podatków akcyzowych, od 1 lipca 2005 r., zgodnie z niniejszą dyrektywą, nie jest właściwe nakładanie na Państwo Członkowskie obowiązku przyjęcia przepisów, które w krótkim czasie przestaną obowiązywać. Dlatego też konieczne jest zezwolenie Państwom Członkowskim na nieprzyjęcie przepisów dotyczących podatków akcyzowych koniecznych do osiągnięcia zgodności z dyrektywą 2004/56/WE dotyczącą podatków akcyzowych, bez uszczerbku dla obowiązku przyjęcia takich przepisów w odniesieniu do innych podatków, do których ma zastosowanie dyrektywa 77/799/WE.

- (4) Dyrektywy 77/799/EWG oraz 92/12/EWG powinny zostać odpowiednio zmienione,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 77/799/EWG wprowadza się następujące zmiany:

- 1) Tytuł otrzymuje brzmienie:
„Dyrektywa Rady 77/799/EWG z dnia 19 grudnia 1977 r. dotycząca wzajemnej pomocy właściwych władz Państw Członkowskich w obszarze podatków bezpośrednich oraz opodatkowania składek ubezpieczeniowych”.
- 2) W art. 1 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy, właściwe władze Państw Członkowskich udzielają sobie wszelkich informacji, które mogą im umożliwić dokonanie prawidłowego naliczenia podatków od dochodu i kapitału oraz wszelkich informacji dotyczących ustanowienia podatków od składek ubezpieczeniowych określonych w art. 3 tiret szóste dyrektywy Rady 76/308/EWG z dnia 15 marca 1976 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy dochodzeniu roszczeń odnoszących się do niektórych opłat, ceł, podatków i innych środków (*).”

(*) Dz.U. L 73, z 19.3.1976, str. 18. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 2003 r.”.

Artykuł 2

W dyrektywie 92/12/EWG wprowadza się następujące zmiany:

- 1) skreśla się art. 15a;
- 2) skreśla się art. 15b;
- 3) skreśla się art. 19 ust. 6.

(1) Opinia wydana dnia 1 kwietnia 2004 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

(2) Opinia wydana dnia 31 marca 2004 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

(3) Patrz: 1 str. niniejszego Dziennika Urzędowego.

(4) Dz.U. L 336 z 27.12.1977, str. 15. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2004/56/WE (Dz.U. L 127 z 29.4.2004, str. 70).

(5) Dz.U. L 76 z 23.3.1992, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 807/2003 (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, str. 36).

(6) Dz.U. L 73 z 19.3.1976, str. 18. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 2003 r.

(7) Dz.U. L 127 z 29.4.2004, str. 70.

Artykuł 3

Odniesienia do dyrektywy 77/799/EWG w zakresie podatków akcyzowych należy rozumieć jako odniesienia do rozporządzenia (WE) nr 2073/2004.

Odniesienia do dyrektywy 92/12/EWG w zakresie współpracy administracyjnej w dziedzinie podatków akcyzowych należy rozumieć jako odniesienia do rozporządzenia (WE) nr 2073/2004.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowy, wykonawcze i administracyjne konieczne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 30 czerwca 2005 r. Państwa Członkowskie bezzwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Państwa Członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 lipca 2005 r.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie poinformują Komisję o tekstach podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

3. W drodze odstępstwa od art. 2 dyrektywy 2004/56/WE, Państwa Członkowskie nie są zobowiązane do przyjęcia i stosowania przepisów potrzebnych do wykonania dyrektywy 2004/56/WE w odniesieniu do podatków akcyzowych.

Artykuł 5

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 6

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 16 listopada 2004 r.

W imieniu Rady

G. ZALM

Przewodniczący

II

(Akty, których publikacja nie jest obowiązkowa)

RADA

DECYZJA RADY

z dnia 2 listopada 2004 r.

w sprawie podpisania Umowy między Wspólnotą Europejską a Księstwem Andory ustanawiającej środki równoważne do tych, które zostały przewidziane w dyrektywie Rady 2003/48/WE w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek oraz w sprawie zatwierdzenia i podpisania towarzyszącej jej Deklaracji Intencji

(2004/828/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 94 w powiązaniu z art. 300 ust. 2 akapit pierwszy,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dnia 16 października 2001 r. Rada upoważniła Komisję do rozpoczęcia negocjacji stosownej umowy z Księstwem Andory zapewniającej przyjęcie przez to Księstwo środków równoważnych do tych, jakie będą stosowane wewnątrz Wspólnoty, w celu zapewnienia efektywnego opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek.
- (2) Tekst Umowy będącej wynikiem tych negocjacji jest zgodny z wytycznymi negocjacyjnymi przyjętymi przez Radę. Tekstowi Umowy towarzyszy Deklaracja Intencji między Wspólnotą Europejską i jej Państwami Członkowskimi z jednej strony, a Księstwem Andory z drugiej.
- (3) Z zastrzeżeniem przyjęcia w późniejszym terminie decyzji dotyczącej zawarcia Umowy, wymagane jest podpisanie tych dwóch dokumentów, które zostały parafowane dnia 1 lipca 2004 r., jak też zatwierdzenie przez Radę Deklaracji Intencji,

PRZYJMUJE NASTĘPUJĄCĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Z zastrzeżeniem przyjęcia w późniejszym terminie decyzji dotyczącej zawarcia Umowy między Wspólnotą Europejską a Księstwem Andory ustanawiającej środki równoważne do tych, które zostały przewidziane w dyrektywie Rady 2003/48/WE w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek⁽¹⁾, upoważnia się Przewodniczącego Rady do wyznaczenia osób upoważnionych do podpisania w imieniu Wspólnoty Europejskiej Umowy i towarzyszącej jej Deklaracji Intencji, jak również listów Wspólnoty Europejskiej, o których mowa w art. 19 ust. 2 Umowy i w ostatnim akapicie Deklaracji Intencji.

Deklaracja Intencji zostaje zatwierdzona przez Radę.

Tekst Umowy i tekst Deklaracji Intencji są załączone do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli, dnia 2 listopada 2004 r.

W imieniu Rady
B. R. BOT
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 157 z 26.6.2003, str. 38.

UMOWA

między Wspólnotą Europejską a Księstwem Andory ustanawiająca środki równoważne do tych, które zostały przewidziane w dyrektywie Rady 2003/48/WE w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA

i

KSIĘSTWO ANDORY

zwane dalej, w zależności od kontekstu „Umawiającą się Stroną” lub „Umawiającymi się Stronami”,

Mając na celu wprowadzenie środków równoważnych do tych, które zostały przewidziane w dyrektywie 2003/48/WE z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek, zwanej dalej „dyrektywą”, w ramach współpracy, w której brany jest pod uwagę słuszny interes każdej z Umawiających się Stron i w kontekście, w którym inne kraje trzecie będące w podobnej sytuacji do tej, w jakiej znajduje się Księstwo Andory, zastosują środki równoważne do przewidzianych w dyrektywie,

ZGODZIŁY SIĘ ZAWRZEĆ NINIEJSZĄ UMOWĘ:

Artykuł 1**Cel**

1. W ramach współpracy pomiędzy Wspólnotą Europejską i Księstwem Andory, dochody z oszczędności w formie wypłacanych odsetek osiągane w Księstwie Andory na rzecz faktycznych odbiorców, będących osobami fizycznymi uznawanymi za osoby mające miejsce zamieszkania w Państwie Członkowskim Wspólnoty Europejskiej zgodnie z procedurami ustanowionymi w art. 3 Umowy, podlegają podatkowi potrącanemu u źródła przez podmioty wypłacające mające miejsce zamieszkania lub siedzibę na terytorium Księstwa Andory na warunkach określonych w art. 7 niniejszej Umowy.

Podatek u źródła jest pobierany, o ile nie została zastosowana procedura dobrowolnego ujawnienia, o której mowa w art. 9. Dochód odpowiadający kwocie podatku u źródła pobranego zgodnie z art. 7 i 9 podlega podziałowi pomiędzy Państwa Członkowskie Wspólnoty Europejskiej i Księstwo Andory, zgodnie z zasadami ustanowionymi w art. 8.

W celu zapewnienia równoważności środków przewidzianych niniejszą Umową z dyrektywą, środki te uzupełnia się poprzez ustanowienie wymiany informacji na wniosek, o której mowa w art. 12, oraz poprzez procedury konsultacji i przeglądu, o których mowa w art. 13.

2. Umawiające się Strony podejmują niezbędne środki mające na celu zapewnienie stosowania niniejszej Umowy. Księstwo Andory przyjmie w szczególności wszelkie niezbędne instrumenty zapewniające wykonywanie zadań wymaganych dla stosowania niniejszej Umowy przez podmioty wypłacające mające miejsce zamieszkania lub siedzibę na jego terytorium, bez względu na miejsce zamieszkania lub siedzibę dłużników wierzytelności przynoszącej odsetki, jak również wyraźnie określi w przepisach procedury i kary.

Artykuł 2**Definicja faktycznego odbiorcy**

1. Dla celów niniejszej Umowy, określenie „faktyczny odbiorca” oznacza każdą osobę fizyczną, której wypłacane są odsetki lub każdą osobę fizyczną, na rzecz której zabezpieczona jest wypłata odsetek, chyba że taka osoba dostarczy dowód, że dana wypłata nie została dokonana lub zabezpieczona na jej rzecz, jeżeli:

- a) działa ona jako podmiot wypłacający, w rozumieniu art. 4; lub
- b) działa ona w imieniu osoby prawnej podmiotu, którego zyski podlegają opodatkowaniu na zasadach ogólnych przewidzianych dla działalności gospodarczej, przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania w zbywalne dłużne papiery wartościowe, mające miejsce zamieszkania lub siedzibę w Państwie Członkowskim Wspólnoty Europejskiej lub w Księstwie Andory; lub
- c) działa ona w imieniu osoby fizycznej, będącej faktycznym odbiorcą i informuje podmiot wypłacający o tożsamości tego odbiorcy zgodnie z art. 3 ust. 1.

2. Jeżeli podmiot wypłacający dysponuje informacjami wskazującymi na to, iż osoba fizyczna, która otrzymuje wypłatę odsetek lub na rzecz której wypłata odsetek jest zabezpieczona, może nie być faktycznym odbiorcą, to podmiot taki jest obowiązany do podjęcia stosownych kroków mających na celu ustalenie tożsamości faktycznego odbiorcy zgodnie z art. 3 ust. 1. Jeśli podmiot wypłacający nie jest w stanie zidentyfikować faktycznego odbiorcy, wówczas uznaje daną osobę fizyczną za faktycznego odbiorcę.

Artykuł 3

Tożsamość i miejsce zamieszkania faktycznych odbiorców

1. Podmiot wypłacający ustala tożsamość faktycznego odbiorcy, w postaci jego nazwiska, imienia i adresu, zgodnie ze stosowanymi w Księstwie Andory przepisami w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy.

2. Podmiot wypłacający ustala miejsce zamieszkania faktycznego odbiorcy, na podstawie standardów zróżnicowanych w zależności od tego, kiedy powstały stosunki pomiędzy podmiotem wypłacającym a faktycznym odbiorcą. Z zastrzeżeniem warunków określonych poniżej, za miejsce zamieszkania uważa się kraj, w którym posiada stały adres:

- a) w odniesieniu do stosunków umownych powstałych przed 1 stycznia 2004 r., podmiot wypłacający ustala miejsce zamieszkania faktycznego odbiorcy na podstawie stosowanych w Księstwie Andory przepisów w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy;
- b) w odniesieniu do stosunków umownych lub, w przypadku braku stosunków umownych, do transakcji przeprowadzonych w dniu 1 stycznia 2004 r. lub po tym dniu, podmiot wypłacający ustala miejsce zamieszkania faktycznego odbiorcy na podstawie adresu, jaki znajduje się w urzędowym dokumencie tożsamości lub, jeśli to konieczne, na podstawie jakiegokolwiek innego dokumentu mającego moc prawną, przedstawionego przez rzeczywistego beneficjenta, zgodnie z następującą procedurą: w odniesieniu do osób fizycznych przedstawiających urzędowy dokument tożsamości wydany przez Państwo Członkowskie Wspólnoty Europejskiej, które deklarują miejsce zamieszkania dla celów podatkowych w państwie, które nie jest Państwem Członkowskim Wspólnoty Europejskiej, miejsce zamieszkania jest ustalane na podstawie certyfikatu miejsca zamieszkania lub dokumentu stwierdzającego miejsce zamieszkania, wydanego przez właściwy organ wspomnianego kraju trzeciego, w którym osoba fizyczna ma miejsce zamieszkania. W przypadku nieprzedstawienia certyfikatu miejsca zamieszkania lub dokumentu stwierdzającego miejsce zamieszkania, za państwo zamieszkania uznaje się Państwo Członkowskie Wspólnoty Europejskiej, które wydało urzędowy dokument tożsamości.

Artykuł 4

Definicja podmiotu wypłacającego

Do celów niniejszej Umowy określenie „podmiot wypłacający” oznacza każdy podmiot gospodarczy, mający miejsce zamieszkania lub siedzibę w Księstwie Andory, wypłacający odsetki lub zabezpieczający wypłatę odsetek na bezpośrednią korzyść faktycznego odbiorcy, bez względu na to czy dany podmiot jest dłużnikiem wierzytelności przynoszącej odsetki czy też podmiotem, któremu dłużnik lub faktyczny odbiorca powierzył wypłacanie odsetek lub zabezpieczanie wypłaty odsetek.

Artykuł 5

Definicja właściwego organu

1. Do celów niniejszej Umowy „właściwymi organami” Umawiających się Stron są organy wymienione w załączniku I.

2. W odniesieniu do państw trzecich, właściwym organem jest organ, który został zdefiniowany dla celów dwustronnych lub wielostronnych umów podatkowych lub, w przypadku ich braku, każdy inny organ właściwy do wydawania certyfikatów miejsca zamieszkania dla celów podatkowych.

Artykuł 6

Definicja wypłaty odsetek

1. Do celów niniejszej Umowy określenie „wypłata odsetek” oznacza:

- a) odsetki wypłacone lub zapisane na rachunku, które odnoszą się do wszelkiego rodzaju wierzytelności, zarówno zabezpieczonych, jak i niezabezpieczonych hipoteką, jak i przynoszących lub nieprzynoszących prawa do uczestniczenia w zyskach dłużnika, w szczególności dochody z pożyczek rządowych oraz dochody z obligacji albo skryptów dłużnych, włącznie z premiami i nagrodami związanymi z takimi pożyczkami, obligacjami czy skryptami dłużnymi; kary za zwłokę w płatnościach nie uważa się za wypłatę odsetek;
- b) odsetki narosłe lub skapitalizowane przy sprzedaży, zwrocie lub umorzeniu wierzytelności określonych w lit. a);
- c) dochody uzyskane z wypłaty odsetek, bezpośrednio, jak i za pośrednictwem podmiotów, o których mowa w art. 4 ust. 2 dyrektywy, rozdzielane przez:
 - i) przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania mające miejsce zamieszkania lub siedzibę w Państwie Członkowskim Wspólnoty Europejskiej lub w Księstwie Andory;
 - ii) podmioty spełniające warunki dla skorzystania z możliwości przewidzianej w art. 4 ust. 3 dyrektywy; oraz
 - iii) przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania mające miejsce zamieszkania lub siedzibę poza terytorium, o którym mowa w art. 17;
- d) dochód uzyskany w związku ze sprzedażą, zwrotem lub umorzeniem akcji, udziałów lub jednostek w następujących przedsiębiorstwach i podmiotach, jeżeli inwestują one bezpośrednio lub pośrednio przez inne przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania lub podmioty, o których mowa poniżej, ponad 40 % swoich aktywów w wierzytelności, o których mowa w lit. a):
 - i) przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania mające miejsce zamieszkania lub siedzibę w Państwie Członkowskim Wspólnoty Europejskiej lub w Księstwie Andory;
 - ii) podmioty spełniające warunki dla skorzystania z możliwości przewidzianej w art. 4 ust. 3 dyrektywy;

iii) przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania mające miejsce zamieszkania lub siedzibę poza terytorium, o którym mowa w art.17.

Księstwo Andory może włączyć dochód, o którym mowa w lit. d), do definicji wypłaty odsetek, lecz tylko w zakresie, w jakim dochód taki odpowiada zyskom bezpośrednio lub pośrednio uzyskanym z wypłat odsetek w rozumieniu lit. a) i b).

2. W odniesieniu do ust. 1 lit. c) i d), w przypadku gdy podmiot wypłacający nie posiada informacji dotyczących części przychodu, jaki uzyskiwany jest z wypłaty odsetek, całkowita kwota przychodu jest uznawana za wypłatę odsetek.

3. W odniesieniu do ust. 1 lit. d), w przypadku gdy podmiot wypłacający nie posiada informacji dotyczących udziału aktywów zainwestowanych w wierzytelności, akcje, udziały lub jednostki zdefiniowane w tym ustępie, uznaje się, że udział ten wynosi ponad 40%. Jeżeli nie może on ustalić wysokości przychodu osiągniętego przez faktycznego odbiorcę, to za dochód ten uznaje się dochód odpowiadający zyskom ze sprzedaży, zwrotu lub umorzenia akcji, udziałów lub jednostek.

4. W odniesieniu do ust. 1 lit. b) i d), Księstwo Andory ma możliwość wymagania od podmiotów wypłacających na swoim terytorium obliczania odsetek w stosunku rocznym przez okres nieprzekraczający jednego roku i traktowania tak obliczonych odsetek jako wypłatę odsetek, nawet jeżeli w takim okresie nie miała miejsca sprzedaż, zwrot lub umorzenie.

5. Dochodu uzyskanego od przedsiębiorstw lub podmiotów, które zainwestowały do 15% swoich aktywów w wierzytelności, w rozumieniu ust. 1 lit. a), nie uznaje się za wypłatę odsetek w rozumieniu ust. 1 lit. c) i d).

6. Począwszy od 1 stycznia 2011 r., udział procentowy określony w ust. 1 lit. d) i ust. 3 będzie wynosić 25%.

7. Udziały procentowe, o których mowa w ust. 1 lit. d) i w ust. 5, są określone w odniesieniu do polityki inwestycyjnej, która jest zdefiniowana w dokumentach założycielskich lub statutach zainteresowanych przedsiębiorstw lub podmiotów, a w przypadku braku zdefiniowania – w odniesieniu do rzeczywistej struktury aktywów zainteresowanych przedsiębiorstw lub podmiotów.

Artykuł 7

Podatek potrącany u źródła

1. Jeżeli faktyczny odbiorca odsetek ma miejsce zamieszkania w Państwie Członkowskim Wspólnoty Europejskiej, Księ-

stwo Andory nakłada podatek u źródła o stawce 15% w ciągu trzech pierwszych lat stosowania niniejszej Umowy, 20% w ciągu następujących trzech lat i 35% w dalszych latach.

2. Podmiot wypłacający potrąca podatek u źródła w następujący sposób:

a) w przypadku wypłaty odsetek w rozumieniu art. 6 ust. 1 lit. a) – od kwoty odsetek wypłaconych lub zapisanych na rachunku;

b) w przypadku wypłaty odsetek w rozumieniu art. 6 ust. 1 lit. b) lub d) – od kwoty odsetek lub przychodu, o których mowa w tych literach, lub przez pobranie równowartości, którą ponosić będzie odbiorca od pełnej kwoty przychodów ze sprzedaży, zwrotu lub umorzenia;

c) w przypadku wypłaty odsetek w rozumieniu art. 6 ust. 1 lit. c) – od kwoty dochodu, o którym mowa w tej literze;

d) jeżeli Księstwo Andory korzysta z możliwości przewidzianej w art. 6 ust. 4 – od kwoty odsetek obliczonych w stosunku rocznym.

3. Dla celów ust. 2 lit. a) i b), podatek u źródła jest pobierany proporcjonalnie do okresu posiadania wierzytelności przez faktycznego odbiorcę. Jeżeli podmiot wypłacający nie może określić okresu posiadania na podstawie dostępnych mu informacji, to podmiot wypłacający będzie traktował właściciela odsetek tak, jakby posiadał tę wierzytelność przez cały okres jej istnienia, o ile odbiorca nie przedstawi dowodu dotyczącego daty jej uzyskania.

4. Podatki nałożone i potrącone od wypłaty odsetek, inne niż przewidziane w niniejszej Umowie, są odliczane od podatku potrąconego obliczonego zgodnie z ust. 1, 2 i 3 w odniesieniu do tej samej wypłaty odsetek.

5. Z zastrzeżeniem przepisów art. 10, potrącenie podatku u źródła przez podmiot wypłacający mający miejsce zamieszkania lub siedzibę w Księstwie Andory nie wyklucza opodatkowania dochodu faktycznego odbiorcy przez Państwo Członkowskie Wspólnoty, w którym ma on miejsce zamieszkania dla celów podatkowych, zgodnie z prawem wewnętrznym tego państwa.

Jeżeli podatnik zgłasza dochód z odsetek, wypłaconych przez podmiot wypłacający mający miejsce zamieszkania lub siedzibę w Księstwie Andory, organom podatkowym Państwa Członkowskiego Wspólnoty, w którym posiada miejsce zamieszkania, dochód ten podlega opodatkowaniu według takich samych stawek jak te, które są stosowane do odsetek uzyskanych w tym Państwie Członkowskim.

Artykuł 8

Podział wpływów

1. Księstwo Andory zatrzymuje 25 % wpływów pochodzących z podatku pobranego u źródła, o którym mowa w art. 7, a 75 % przekazuje do Państwa Członkowskiego, w którym faktyczny odbiorca ma miejsce zamieszkania.

2. Takie transfery są dokonywane każdego roku kalendarzowego w jednej racie na każde Państwo Członkowskie, nie później niż w terminie sześciu miesięcy od zakończenia roku kalendarzowego, w którym podatek został potrącony.

Księstwo Andory podejmie niezbędne środki w celu zagwarantowania poprawnego funkcjonowania systemu podziału wpływów.

Artykuł 9

Dobrowolne ujawnienie informacji

1. Księstwo Andory zapewni procedurę umożliwiającą faktycznym odbiorcom uniknięcie podatku potrącanego u źródła, o którym mowa w art. 7, jeżeli faktyczny odbiorca przedstawi swojemu podmiotowi wypłacającemu zaświadczenie wydane w jego imieniu przez właściwy organ Państwa Członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, zgodnie z ust. 2 tego artykułu.

2. Na wniosek faktycznego odbiorcy, właściwy organ Państwa Członkowskiego, w którym faktyczny odbiorca ma miejsce zamieszkania, wydaje zaświadczenie zawierające następujące informacje:

- a) nazwisko, imię, adres, numer identyfikacji podatkowej lub, w przypadku braku takiego numeru, datę i miejsce urodzenia faktycznego odbiorcy;
- b) imię i nazwisko albo nazwę podmiotu wypłacającego;
- c) numer rachunku faktycznego odbiorcy lub, w przypadku braku takiego numeru, określenie wierzytelności.

Zaświadczenie to jest ważne przez okres nieprzekraczający trzech lat. Jest ono wydawane każdemu faktycznemu odbiorcy, który o nie wystąpi, w terminie do dwóch miesięcy od daty złożenia wniosku.

Artykuł 10

Zniesienie podwójnego opodatkowania

1. Państwo Członkowskie Wspólnoty Europejskiej, w którym faktyczny odbiorca ma miejsce zamieszkania dla celów podatkowych, zapewni zniesienie wszelkiego podwójnego opodatkowania, które mogłoby wynikać z nałożenia podatku potrąconego u źródła, o którym mowa w art. 7, zgodnie z ust. 2 i 3 niniejszego artykułu.

2. Jeżeli odsetki otrzymane przez faktycznego odbiorcę podlegają opodatkowaniu w Księstwie Andory podatkiem potrącanym u źródła, o którym mowa w art. 7, to Państwo Członkowskie Wspólnoty, w którym faktyczny odbiorca ma miejsce zamieszkania, przyznaje mu zgodnie z prawem wewnętrznym kredyt podatkowy (odliczenie) równy wysokości podatku potrąconego u źródła. Jeżeli kwota ta przekracza kwotę podatku należnego od łącznej kwoty odsetek podlegającej podatkowi potrącanemu u źródła zgodnie z prawem wewnętrznym, to Państwo Członkowskie, w którym ma on miejsce zamieszkania dla celów podatkowych, zwróci nadpłaconą kwotę podatku potrąconego u źródła faktycznemu odbiorcy.

3. Jeżeli poza podatkiem potrąconym u źródła, o którym mowa w art. 7, odsetki otrzymane przez faktycznego odbiorcę zostały poddane opodatkowaniu jakimkolwiek innym rodzajem podatku u źródła i Państwo Członkowskie Wspólnoty, w którym ma on miejsce zamieszkania dla celów podatkowych, przyzna mu kredyt podatkowy (odliczenie) w odniesieniu do takiego podatku u źródła, zgodnie ze swoim prawem wewnętrznym lub umowami o unikaniu podwójnego opodatkowania, to taki inny podatek potrącony u źródła będzie podlegał kredytowi podatkowemu (odliczeniu) przed zastosowaniem procedury, o której mowa w ustępie 2.

4. Państwo Członkowskie Wspólnoty, w którym faktyczny odbiorca ma miejsce zamieszkania, może zastąpić mechanizm kredytu podatkowego (odliczenia), o którym mowa w ust. 2 i 3, przez zwrot podatku potrąconego u źródła, o którym mowa w art. 7.

Artykuł 11

Zbywalne dłużne papiery wartościowe

1. Począwszy od daty stosowania niniejszej Umowy i dopóki Księstwo Andory nakłada podatek potrącony u źródła, o którym mowa w art. 7, oraz dopóki przynajmniej jedno Państwo Członkowskie Wspólnoty Europejskiej stosuje analogiczny podatek potrącony u źródła, ale nie później niż do dnia 31 grudnia 2010 r., krajowe i międzynarodowe obligacje i inne zbywalne dłużne papiery wartościowe, których pierwsza emisja miała miejsce przed dniem 1 marca 2001 r., lub w odniesieniu do których pierwotny prospekt emisyjny został zatwierdzony przed tą datą przez właściwe organy, o których mowa w dyrektywie Rady 80/390/EWG, lub przez organy nadzorujące Księstwo Andory lub też przez organy nadzorujące państw trzecich, nie są uznawane za wierzytelności w rozumieniu art. 6 ust. 1 lit. a), o ile nie zostały dokonane dalsze emisje zbywalnych dłużnych papierów wartościowych w dniu 1 marca 2002 r. lub po tym dniu.

2. Jednakże tak długo jak przynajmniej jedno z Państw Członkowskich Wspólnoty Europejskiej stosuje podobne instrumenty, postanowienia tego artykułu będą stosowane po dniu 31 grudnia 2010 r., w odniesieniu do zbywalnych dłużnych papierów wartościowych:

- które zawierającą klauzulę ubruttowieniu i wcześniejszym zwrocie, oraz
- jeżeli podmiot wypłacający, zdefiniowany w art. 4, ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w Księstwie Andory, oraz

— jeżeli podmiot wypłacający wypłaca lub zabezpiecza wypłatę odsetek na bezpośrednią korzyść faktycznego odbiorcy mającego miejsce zamieszkania w jednym z Państw Członkowskich Wspólnoty Europejskiej.

Jeżeli i o ile wszystkie Państwa Członkowskie Wspólnoty Europejskiej zaprzestaną stosowania podobnych postanowień, postanowienia tego artykułu będą stosowane jedynie w odniesieniu do zbywalnych dłużnych papierów wartościowych:

— które zawierają klauzule o ubruttowaniu i wcześniejszym zwrocie, oraz

— jeżeli podmiot wypłacający emitenta ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w Księstwie Andory, oraz

— jeżeli podmiot wypłacający wypłaca lub zabezpiecza wypłatę odsetek na bezpośrednią korzyść faktycznego odbiorcy, mającego miejsce zamieszkania w jednym z Państw Członkowskich Wspólnoty Europejskiej.

Jeżeli w dniu 1 marca 2002 r. lub po tym dniu dokonano kolejnej emisji wyżej wymienionego zbywalnego dłużnego papieru wartościowego emitowanego przez rząd lub podmiot z nim powiązany działający w charakterze organu publicznego, lub którego rola jest uznawana na mocy umowy międzynarodowej, to cała emisja takiego papieru wartościowego, obejmująca pierwotną emisję i wszelkie kolejne emisje, jest uznawana za wierzytelność w rozumieniu art. 6 ust 1 lit a).

Jeżeli w dniu 1 marca 2002 r. lub po tym dniu dokonano kolejnej emisji wyżej wymienionego zbywalnego dłużnego papieru wartościowego emitowanego przez innego emitenta, nieobjętego powyższym akapitem, to taka dalsza emisja jest uznawana za wierzytelność w rozumieniu art. 6 ust 1 lit a).

3. Żadne postanowienie tego artykułu nie uniemożliwia Państwu Członkowskiemu Wspólnoty Europejskiej i Księstwu Andory opodatkowania dochodu ze zbywalnych dłużnych papierów wartościowych, o których mowa w ustępie 1, zgodnie z ich prawem wewnętrznym.

Artykuł 12

Wymiana informacji na wniosek

1. Właściwe organy Księstwa Andory i Państw Członkowskich Wspólnoty Europejskiej wymieniają informacje w odniesieniu do dochodów objętych niniejszą Umową w sprawie czynów, które stanowią oszustwo podatkowe lub czyn podobny, na podstawie prawa wewnętrznego państwa proszonego. Określenie „czyn podobny” oznacza przestępstwo o podobnym stopniu szkodliwości, jak w przypadku przestępstwa oszustwa podatkowego na podstawie prawa wewnętrznego państwa proszonego.

Dopóki Księstwo Andory nie wprowadzi do swojego prawa wewnętrznego pojęcia oszustwa podatkowego, zobowiązuje się ono, jako państwo proszone, do traktowania jako oszustwo podatkowe dla celów niniejszego ustępu czynów, które w wyniku wprowadzenia w błąd powodują szkodę w interesie finansowym organów podatkowych państwa wnioskującego i stanowią na mocy prawa Księstwa Andory przestępstwo oszustwa.

W odpowiedzi na należycie uzasadniony wniosek, państwo proszone dostarczy informacje dotyczące spraw, o których mowa powyżej w tym artykule, będących przedmiotem lub mogących być przedmiotem postępowania karnego lub niekarnego w państwie zobowiązującym się.

2. W celu określenia, czy informacje mogą zostać przekazane w odpowiedzi na wniosek, państwo proszone stosuje przepisy o przedawnieniu mające zastosowanie zgodnie z prawem państwa wnioskującego, a nie przepisy o przedawnieniu mające zastosowanie zgodnie z prawem państwa proszonego.

3. Państwo proszone przekazuje informacje wówczas, gdy państwo wnioskujące ma uzasadnione podejrzenia, że zachowanie może stanowić oszustwo podatkowe lub czyn podobny. W przypadku gdy Księstwo Andory jest państwem proszonym, dopuszczalność przyjęcia wniosku musi zostać ustalona w terminie dwóch miesięcy przez władzę sądową Księstwa Andory, w odniesieniu do warunków ustanowionych w niniejszym artykule.

4. Podejrzenie zaistnienia oszustwa podatkowego lub czynu podobnego przez Państwo Członkowskie może być oparte na:

a) dokumentach poświadczonych lub niepoświadczonych, obejmujących między innymi księgi lub dokumenty księgowo lub dokumenty dotyczące rachunków bankowych;

b) zeznaniach podatnika;

c) informacjach otrzymanych od informatora lub innej osoby trzeciej, które zostały potwierdzone w sposób niezależny lub które wydają się wiarygodne; lub

d) dowodach pośrednich.

5. Wszelkie wymienione w ten sposób informacje muszą być traktowane jako poufne i mogą zostać ujawnione tylko osobom lub właściwym organom Umawiających się Stron, które są właściwe do opodatkowania wypłaty odsetek, o których mowa w art. 1, lub w odniesieniu do podatku u źródła i związanych z nim wpływów, o których mowa w art. 7 i 8, bądź w odniesieniu do procedury dobrowolnego ujawnienia informacji, o której mowa w art. 9. Osoby te lub organy mogą ujawniać uzyskane informacje w toku jawnego postępowania sądowego lub w uzasadnianiu wyroków sądowych, które dotyczą tego opodatkowania.

Informacje te nie mogą zostać przekazane żadnej innej osobie lub organowi bez uprzedniej pisemnej zgody właściwego organu Strony przekazującej informacje.

6. Księstwo Andory zgadza się na wszczęcie negocjacji dwustronnych z każdym Państwem Członkowskim, które o to wnioskuje, w celu zdefiniowania indywidualnych kategorii dla przypadków mieszczących się w określeniu „czyn podobny”, zgodnie z procedurą stosowaną przez to państwo.

Artykuł 13

Konsultacje i przegląd

1. Umawiające się Strony konsultują się wzajemnie co najmniej raz na trzy lata lub na wniosek jednej z Umawiających się Stron w celu zbadania i – jeśli Strony uznają to za stosowne – poprawy technicznego funkcjonowania niniejszej Umowy oraz w celu oceny rozwoju stosunków międzynarodowych. Konsultacje te odbywają się w miesiącu następującym po złożeniu wniosku lub, w pilnych przypadkach, tak szybko jak jest to możliwe.

Na podstawie tej oceny Umawiające się Strony mogą konsultować się wzajemnie w celu zbadania, czy przy uwzględnieniu sytuacji międzynarodowej konieczne jest dokonanie zmian w Umowie.

2. Po zdobyciu odpowiedniego doświadczenia związanego z wprowadzaniem w życie art. 7 ust. 1 Umowy, Umawiające się Strony przeprowadzą ze sobą konsultację w celu zbadania, czy przy uwzględnieniu sytuacji międzynarodowej konieczne jest dokonanie zmian w niniejszej Umowie.

3. Dla celów konsultacji, o których mowa w ust. 1 i 2, Umawiające się Strony informują się wzajemnie o rozwoju sytuacji, który mógłby wpłynąć na właściwe funkcjonowanie niniejszej Umowy. Obejmuje to również wszelkie stosowne umowy między jedną z Umawiających się Stron a państwem trzecim.

4. W przypadku pojawienia się jakichkolwiek nieporozumień pomiędzy właściwymi organami Księstwa Andory a jednym lub więcej właściwymi organami Państw Członkowskich Wspólnoty Europejskiej, o których mowa w art. 5 niniejszej Umowy, w odniesieniu do interpretacji lub stosowania niniejszej Umowy, dołożą one wszelkich starań, aby rozwiązać je w drodze wzajemnego porozumienia. Informują one bezzwłocznie Komisję Wspólnot Europejskich i właściwe organy innych Państw Członkowskich Wspólnoty Europejskiej o wynikach swoich konsultacji. W odniesieniu do kwestii interpretacji, Komisja może brać udział w konsultacjach na wniosek dowolnego właściwego organu.

Artykuł 14

Stosowanie

1. Stosowanie niniejszej Umowy jest uzależnione od przyjęcia i wprowadzenia w życie przez terytoria zależne lub stowarzyszone Państw Członkowskich, o których mowa w sprawoz-

daniu Rady (ds. Ekonomicznych i Finansowych) dla Rady Europejskiej, która odbyła się w Santa Maria da Feira w dniach 19–20 czerwca 2000 r., jak również przez Stany Zjednoczone Ameryki, Monako, Liechtenstein, Szwajcarię i San Marino, z zachowaniem identycznych lub równoważnych środków do tych, które zostały przewidziane w dyrektywie lub w niniejszej Umowie i zapewnienia tej samej daty stosowania.

2. Umawiające się Strony podejmują decyzję za wspólnym porozumieniem, co najmniej na sześć miesięcy przed datą, o której mowa w ust. 6, czy warunek ustanowiony w ust. 6 zostanie spełniony, uwzględniając daty wejścia w życie odpowiednich środków w państwach trzecich oraz terytoriach zależnych lub stowarzyszonych Państw Członkowskich. Jeżeli Umawiające się Strony nie zdecydują, że warunek ten jest spełniony, uzgadniają nową datę dla celów ust. 6.

3. Bez uszczerbku dla przygotowań instytucjonalnych, Księstwo Andory stosuje niniejszą Umowę począwszy od daty, o której mowa w ust. 6, i zawiadomi o tym Wspólnotę Europejską.

4. Stosowanie niniejszej Umowy lub niektórych jej części może zostać zawieszono z efektem natychmiastowym przez każdą z Umawiających się Stron poprzez notyfikację drugiej Umawiającej się Stronie, jeżeli dyrektywa lub jej część przestanie mieć zastosowanie tymczasowo bądź na stałe, zgodnie z prawem Wspólnoty Europejskiej lub w przypadku gdy Państwo Członkowskie Wspólnoty Europejskiej zawiesi stosowanie swoich środków wykonawczych.

5. Każda z Umawiających się Stron może zawiesić stosowanie niniejszej Umowy poprzez notyfikację drugiej Umawiającej się Stronie, jeżeli jedno z wymienionych pięciu państw trzecich (Stany Zjednoczone Ameryki, Monako, Liechtenstein, Szwajcaria i San Marino) lub jedno z terytoriów zależnych lub stowarzyszonych Państw Członkowskich Wspólnoty Europejskiej, o których mowa w ust. 1, przestanie stosować środki identyczne lub równoważne do tych, które przewiduje dyrektywa. Zawieszenie stosowania następuje najwcześniej po dwóch miesiącach od notyfikacji. Przywraca się stosowanie Umowy, gdy tylko środki zostaną ponownie przywrócone.

6. Umawiające się Strony przyjmują przepisy ustawodawcze, wykonawcze i administracyjne niezbędne do stosowania niniejszej Umowy najpóźniej do 1 lipca 2005 r.

Artykuł 15

Podpisanie, wejście w życie i wypowiedzenie

1. Niniejsza Umowa podlega ratyfikacji lub zatwierdzeniu przez Umawiające się Strony, zgodnie z ich procedurami wewnętrznymi. Umawiające się Strony notyfikują sobie nawzajem zakończenie tych procedur. Niniejsza Umowa wchodzi w życie pierwszego dnia drugiego miesiąca po dacie ostatniej notyfikacji.

2. Każda z Umawiających się Stron może wypowiedzieć niniejszą Umowę poprzez notyfikację drugiej Umawiającej się Strony. W takim przypadku Umowa przestaje mieć zastosowanie po upływie dwunastu miesięcy od wyżej wymienionej notyfikacji.

Artykuł 16

Roszczenia i postanowienia końcowe

1. Wypowiedzenie lub zawieszenie całkowite lub częściowe niniejszej Umowy nie narusza roszczeń osób fizycznych.

2. W takim przypadku Księstwo Andory ustanowi rozliczenie końcowe przed końcem stosowania niniejszej Umowy i dokona ostatecznej wypłaty Państwu Członkowskim Wspólnoty Europejskiej.

Artykuł 17

Zakres terytorialny

Niniejszą Umowę stosuje się, z jednej strony, do terytoriów, do których ma zastosowanie Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską i na warunkach przewidzianych w wymienionym Traktacie, i, z drugiej strony, do terytorium Księstwa Andory.

Artykuł 18

Załączniki

1. Dwa załączniki stanowią integralną część Umowy.

2. Wykaz właściwych organów znajdujący się w załączniku I może zostać zmieniony poprzez zwykłe zawiadomienie drugiej Umawiającej się Strony przez Księstwo Andory, w przypadku gdy dotyczy to organu, o którym mowa w lit. a) wymienionego wyżej załącznika i przez Wspólnotę Europejską, w przypadku gdy dotyczy to innych organów.

Wykaz podmiotów powiązanych, znajdujący się w załączniku II, może zostać zmieniony za wspólnym porozumieniem.

Artykuł 19

Języki

1. Niniejsza umowa jest sporządzona w dwóch egzemplarzach, w językach: angielskim, czeskim, duńskim, estońskim, fińskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, litewskim, łotewskim, niderlandzkim, niemieckim, polskim, portugalskim, słowackim, słoweńskim, szwedzkim, węgierskim, włoskim i katalońskim, przy czym teksty we wszystkich językach są jednako autentyczne.

2. Tekst w języku maltańskim zostanie uwierzytelniony przez Umawiające się Strony na podstawie wymiany listów. Jego tłumaczenie jest na równi autentyczne z tłumaczeniem w językach wymienionych w ust. 1.

NA DOWÓD CZEGO, niżej podpisani pełnomocnicy podpisali niniejszą Umowę.

Hecho en Bruselas, el quince de noviembre del dos mil cuatro.

V Bruselu dne patnáctého listopadu dva tisíce čtyři.

Udfærdiget i Bruxelles den femtende november to tusind og fire.

Geschehen zu Brüssel am fünfzehnten November zweitausendundvier.

Kahe tuhande neljanda aasta novembrikuu viieteistkümnendal päeval Brüsselis.

Έγινε στις Βρυξέλλες, στις δέκα πέντε Νοεμβρίου δύο χιλιάδες τέσσερα.

Done at Brussels on the fifteenth day of November in the year two thousand and four.

Fait à Bruxelles, le quinze novembre deux mille quatre.

Fatto a Bruxelles, addì quindici novembre duemilaquattro.

Briselē, divi tūkstoši ceturta gada piecpadsmitajā novembrī.

Pasirašyta du tūkstančiai ketvirtų metų lapkričio penkioliktą dieną Briuselyje.

Kelt Brüsszelben, a kétézer-negyedik év november havának tizenötödik napján.

Magħmul fi Brussel fil-ħmistax il-jum ta' Novembru tas-sena elfejn u erbgħa.

Gedaan te Brussel, de vijftiende november tweeduizendvier.

Sporządzono w Brukseli w dniu piętnastego października roku dwutysięcznego czwartego.

Feito em Bruxelas, em quinze de Novembro de dois mil e quatro.

V Bruseli pätnásteho novembra dvetisícštyri.

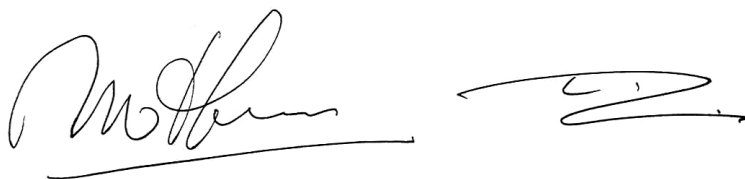
V Bruslju, petnajstega novembra leta dva tisoč štiri.

Tehty Brysselissä viidentenätoista päivänä marraskuuta vuonna kaksituhattaneljä.

Som skedde i Bryssel den femtonde november tjugohundrafyra.

Fet a Brussel les el dia quinze de novembre de l'any dos mil quatre.

Por la Comunitad Europea
Za Evropské společenství
For Det Europæiske Fællesskab
Für die Europäische Gemeinschaft
Euroopa Ühenduse nimel
Για την Ευρωπαϊκή Κοινότητα
For the European Community
Pour la Communauté européenne
Per la Comunità europea
Eiropas Kopienas vārdā
Europos bendrijos vardu
az Európai Közösség részéről
Ghall-Komunità Ewropea
Voor de Europese Gemeenschap
W imieniu Wspólnoty Europejskiej
Pela Comunidade Europeia
Za Európske spoločenstvo
za Evropsko skupnost
Euroopan yhteisön puolesta
På Europeiska gemenskapens vägnar
Per la Comunitat Europea

Pel Principat d'Andorra

ZAŁĄCZNIK I

WYKAZ WŁAŚCIWYCH ORGANÓW UMAWIAJĄCYCH SIĘ STRON

Dla celów niniejszej „właściwe organy” to:

- a) w Księstwie Andory: El o la Ministre de Finances lub upoważniony przedstawiciel; tymczasowo, w zastosowaniu art. 3, właściwym organem jest el o la Ministre d'Interior lub upoważniony przedstawiciel,
- b) w Królestwie Belgii: De Minister van Financiën/Le Ministre des Finances lub upoważniony przedstawiciel,
- c) dla Republiki Czeskiej: Ministr financí lub upoważniony przedstawiciel,
- d) dla Królestwa Danii: Skatteministeren lub upoważniony przedstawiciel,
- e) dla Republiki Federalnej Niemiec: Der Bundesminister der Finanzen lub upoważniony przedstawiciel,
- f) dla Republiki Estońskiej: Rahandusminister lub upoważniony przedstawiciel,
- g) dla Republiki Greckiej: Ο Υπουργός Οικονομίας και Οικονομικών lub upoważniony przedstawiciel,
- h) dla Królestwa Hiszpanii: El Ministro de Economía y Hacienda lub upoważniony przedstawiciel,
- i) dla Republiki Francuskiej: Le Ministre chargé du budget lub upoważniony przedstawiciel,
- j) dla Irlandii: The Revenue Commissioners lub upoważniony przedstawiciel,
- k) dla Republiki Włoskiej: Il Capo del Dipartimento per le Politiche Fiscali lub upoważniony przedstawiciel,
- l) dla Republiki Cypryjskiej: Υπουργός Οικονομικών lub upoważniony przedstawiciel,
- m) dla Republiki Łotewskiej: Finanšu ministrs lub upoważniony przedstawiciel,
- n) dla Republiki Litewskiej: Finansų ministras lub upoważniony przedstawiciel,
- o) dla Wielkiego Księstwa Luksemburga: Le Ministre des Finances lub upoważniony przedstawiciel; dla stosowania art. 12, właściwym organem jest Procureur Général d'Etat luxembourgeois,
- p) dla Republiki Węgierskiej: A pénzügyminiszter lub upoważniony przedstawiciel,
- q) dla Republiki Malty: Il-Ministru responsabbli għall-Finanzi lub upoważniony przedstawiciel,
- r) dla Królestwa Niderlandów: De Minister van Financiën lub upoważniony przedstawiciel,
- s) dla Republiki Austrii: Der Bundesminister für Finanzen lub upoważniony przedstawiciel,
- t) dla Rzeczypospolitej Polskiej: Minister Finansów lub upoważniony przedstawiciel,
- u) dla Republiki Portugalii: O Ministro das Finanças lub upoważniony przedstawiciel,
- v) dla Republiki Słowenii: Minister za financí lub upoważniony przedstawiciel,
- w) dla Republiki Słowackiej: Minister financí lub upoważniony przedstawiciel,
- x) dla Republiki Finlandii: Valtiovarainministeriö/Finansministeriet lub upoważniony przedstawiciel,
- y) dla Królestwa Szwecji: Chefen för Finansdepartementet lub upoważniony przedstawiciel,
- z) dla Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej i dla terytoriów europejskich, z którymi Zjednoczone Królestwo utrzymuje stosunki zagraniczne: the Commissioners of Inland Revenue lub upoważniony przedstawiciel, jak również właściwy organ Gibraltaru, wskazany przez Zjednoczone Królestwo, zgodnie z zawartymi porozumieniami dotyczącymi właściwych organów Gibraltaru, z uwzględnieniem wytycznych Unii Europejskiej, Wspólnoty Europejskiej i Traktatów w tej sprawie, przedstawionych dnia 19 kwietnia 2000 r. Państwu Członkowskim i instytucjom Unii Europejskiej, z czego jedna kopia zostanie przedstawiona Księstwu Andory przez Sekretariat Generalny Rady Unii Europejskiej, i które odnoszą się do niniejszej Umowy.

ZAŁĄCZNIK II

WYKAZ PODMIOTÓW POWIĄZANYCH

Dla celów art. 11 niniejszej Umowy następujące podmioty uznaje się za „podmioty powiązane działające w charakterze organu władzy publicznej lub których rola jest uznawana na mocy umowy międzynarodowej”:

PODMIOTY W UNII EUROPEJSKIEJ:

Belgia

- Region flamandzki (Vlaams Gewest)
- Region waloński
- Region brukselski (Brussels Gewest)
- Wspólnota francuska
- Wspólnota flamandzka (Vlaamse Gemeenschap)
- Wspólnota germańska (Deutschsprachige Gemeinschaft)

Hiszpania

- Xunta de Galicia (Organ Wykonawczy Regionu Galicji)
- Junta de Andalucía (Organ Wykonawczy Regionu Andaluzji)
- Junta de Extremadura (Organ Wykonawczy Regionu Extremadury)
- Junta de Castilla- La Mancha (Organ Wykonawczy Regionu Castilla- La Mancha)
- Junta de Castilla- León (Organ Wykonawczy Regionu Castilla- León)
- Gobierno Foral de Navarra (Władze Regionalne Navarry)
- Govern de les Illes Balears (Władze Balearów)
- Generalitat de Catalunya (Autonomiczne Władze Katalonii)
- Generalitat de Valencia (Autonomiczne Władze Walencji)
- Diputación General de Aragón (Regionalna Rada Aragonii)
- Gobierno de las Islas Canarias (Władze Wysp Kanaryjskich)
- Gobierno de Murcia (Władze Murcji)
- Gobierno de Madrid (Władze Madrytu)
- Gobierno de la Comunidad Autónoma del País Vasco/Euzkadi (Władze Autonomicznej Wspólnoty Kraju Basków)
- Diputación Foral de Guipúzcoa (Regionalna Rada Guipúzcoa)
- Diputación Foral de Vizcaya/Bizkaia (Regionalna Rada Biskajska)
- Diputación Foral de Alava (Regionalna Rada Alawy)
- Ayuntamiento de Madrid (Rada Miasta Madrytu)
- Ayuntamiento de Barcelona (Rada Miasta Barcelony)
- Cabildo Insular de Gran Canaria (Rada Wyspy Gran Canaria)
- Cabildo Insular de Tenerife (Rada Wyspy Teneryfa)
- Instituto de Crédito Oficial (Instytucja Kredytu Publicznego)
- Instituto Catalán de Finanzas (Instytucja Finansowa Katalonii)
- Instituto Valenciano de Finanzas (Instytucja Finansowa Walencji)

Grecja

- Οργανισμός Τηλεπικοινωνιών Ελλάδος (Urząd Greckiej Telekomunikacji)
- Οργανισμός Σιδηροδρόμων Ελλάδος (Greckie Sieci Kolejowe)
- Δημόσια Επιχείρηση Ηλεκτρισμού (Państwowe Przedsiębiorstwo Energetyczne)

Francja

- La Caisse d'amortissement de la dette sociale - CADES (Kasa Zmniejszania Zadłużenia Spółek);
- L'Agence française de développement – AFD (Francuska Agencja Rozwoju);
- Réseau Ferré de France – RFF (Francuska Sieć Kolejowa);
- Caisse Nationale des Autoroutes – CNA (Narodowa Kasa Autostrad);
- Assistance publique Hôpitaux de Paris – APHP (Opieka Społeczna Szpitali Paryża);
- Charbonnages de France – CDF (Dyrekcja Francuskich Państwowych Kopalń Węglowych);
- Entreprise minière et chimique – EMC (Przedsiębiorstwo Górniczo-Chemiczne).

Włochy

- Regiony
- Prowincje
- Magistraty
- Cassa Depositi e Prestiti (Kasa Depozytów i Pożyczek)

Łotwa

- Pašvaldības (władze lokalne)

Polska

- gminy
- powiaty
- województwa
- związki gmin
- związki powiatów
- związki województw
- miasto stołeczne Warszawa
- Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa
- Agencja Nieruchomości Rolnych

Portugalia

- Região Autónoma da Madeira (autonomiczny region Madery)
- Região Autónoma dos Açores (autonomiczny region Azorów)
- Gminy

Słowacja

- mestá a obce (magistraty)
- Železnice Slovenskej republiky (Słowackie Koleje Państwowe)
- Štátny fond cestného hospodárstva (Narodowy Fundusz Zarządu Drogami)
- Slovenské elektrárne (Słowackie Elektrownie)
- Vodohospodárska výstavba (Przedsiębiorstwo Racjonalnego Wykorzystania Wody)

INSTYTUCJE MIĘDZYNARODOWE:

- Europejski Bank Odbudowy i Rozwoju
- Europejski Bank Inwestycyjny
- Azjatycki Bank Rozwoju
- Afrykański Bank Rozwoju
- Bank Światowy MBOR/MFW
- Międzynarodowe Stowarzyszenie Finansowe
- Amerykański Bank Rozwoju
- Fundusz Rozwoju Socjalnego Rady Europy
- EURATOM (Europejska Wspólnota Energii Atomowej)
- Wspólnota Europejska
- Andyjskie Stowarzyszenie Rozwoju
- Eurofima (Europejskie Towarzystwo Finansowania Taboru Kolejowego)
- Europejska Wspólnota Węgla i Stali
- Nordycki Bank Inwestycyjny
- Karaibski Bank Rozwoju

Postanowienia art. 11 nie naruszają żadnego zobowiązania międzynarodowego, które Umawiające się Strony mogłyby wcześniej przyjąć, w sprawie wyżej wymienionych instytucji międzynarodowych.

PODMIOTY W KRAJACH TRZECICH:

Podmioty, które spełniają następujące kryteria:

1. podmiot wyraźnie uznawany za podmiot publiczny według kryteriów krajowych;
2. taki podmiot publiczny jest producentem nierynkowym, który zarządza i finansuje działalności, polegające głównie na dostarczeniu ludziom dóbr i usług nierynkowych, i nad którym administracja publiczna sprawuje skuteczną kontrolę;
3. podmiot publiczny jest dużym i regularnym emitentem skryptów dłużnych;
4. zainteresowane państwo jest w stanie zagwarantować, że ten podmiot publiczny nie skorzysta z klauzuli wcześniejszego umorzenia w przypadku ubruttowienia.

DEKLARACJA INTENCJI

między Wspólnotą Europejską, Królestwem Belgii, Republiką Czeską, Królestwem Danii, Republiką Federalną Niemiec, Republiką Estońską, Republiką Grecką, Królestwem Hiszpanii, Republiką Francuską, Irlandią, Republiką Włoską, Republiką Cypryjską, Republiką Łotewską, Republiką Litewską, Wielkim Księstwem Luksemburga, Republiką Węgierską, Republiką Malty, Królestwem Niderlandów, Republiką Austrii, Rzeczpospolitą Polską, Republiką Portugalii, Republiką Słowenii, Republiką Słowacką, Republiką Finlandii, Królestwem Szwecji, Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej a Księstwem Andory

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA,

KRÓLESTWO BELGII,

REPUBLIKA CZESKA,

KRÓLESTWO DANII,

REPUBLIKA FEDERALNA NIEMIEC,

REPUBLIKA ESTOŃSKA,

REPUBLIKA GRECKA,

KRÓLESTWO HISZPANII,

REPUBLIKA FRANCUSKA,

IRLANDIA,

REPUBLIKA WŁOSKA,

REPUBLIKA CYPRYJSKA,

REPUBLIKA ŁOTEWSKA,

REPUBLIKA LITEWSKA,

WIELKIE KSIĘSTWO LUKSEMBURGA,

REPUBLIKA WĘGIERSKA,

REPUBLIKA MALTY,

KRÓLESTWO NIDERLANDÓW,

REPUBLIKA AUSTRII,

RZECZPOSPOLITA POLSKA,

REPUBLIKA PORTUGALII,

REPUBLIKA SŁOWENII,

REPUBLIKA SŁOWACKA,

REPUBLIKA FINLANDII,

KRÓLESTWO SZWECJI,

ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO WIELKIEJ BRYTANII I IRLANDII PÓŁNOCNEJ

i

KSIĘSTWO ANDORY

UZGODNILI, CO NASTĘPUJE:

W chwili zawarcia Umowy ustanawiającej środki równoważne do tych, które zostały przewidziane w dyrektywie Rady 2003/48/WE w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłaconych odsetek (zwaną dalej „dyrektywą”), Wspólnota Europejska, jej Państwa Członkowskie i Księstwo Andory podpisały niniejszą Deklarację Intencji, która jest uzupełnieniem do tej Umowy.

1. Sygnatariusze niniejszej Deklaracji Intencji stwierdzają, iż wymieniona wyżej Umowa pomiędzy Wspólnotą Europejską a Księstwem Andory oraz niniejsza Deklaracja Intencji stanowią porozumienie możliwe do przyjęcia i chroniące interesy prawne stron. W konsekwencji zastosują w dobrej wierze ustalone środki i wstrzymają się od wszelkich zachowań jednostronnych, które mogłyby, bez żadnego istotnego powodu, zaszkodzić tej umowie. Jeśli zostałyby zauważona jakakolwiek znacząca różnica w zakresie zastosowania dyrektywy przyjętej 3 czerwca 2003 r. i Umowy, w szczególności, w odniesieniu do art. 4 i art. 6 Umowy, Umawiające się Strony dokonają bezzwłocznie wzajemnej konsultacji, zgodnie z art. 13 ust. 4 Umowy, w celu upewnienia się, czy zachowany zostaje równoważny charakter środków przewidzianych w Umowie.
2. W trakcie okresu przejściowego, przewidzianego w wyżej wymienionej dyrektywie, Wspólnota Europejska rozpocznie rozmowy z innymi ważnymi ośrodkami finansowymi, w celu ich poinstruowania o skutecznym stosowaniu środków równoważnych do tych przewidzianych w dyrektywie.
3. Mając na uwadze zastosowanie art. 12 wyżej wymienionej Umowy, Księstwo Andory zobowiązuje się do wprowadzenia do swojego ustawodawstwa, w pierwszym roku stosowania Umowy, pojęcia oszustwa podatkowego, polegającego na stosowaniu świadectw, fałszywych dokumentów lub dokumentów uznanych za niezgodne w treści, których celem jest oszukanie administracji skarbowej w kwestii opodatkowania dochodów z oszczędności. Sygnatariusze niniejszej Deklaracji Intencji przyjmują do wiadomości, iż ta definicja oszustwa podatkowego dotyczy tylko i wyłącznie opodatkowania oszczędności, w ramach Umowy, oraz nie rozstrzyga z góry rozwoju i/lub decyzji w sprawie oszustwa podatkowego w innych okolicznościach i na innych terytoriach niż im właściwe.
4. Księstwo Andory i każde inne zainteresowane Państwo Członkowskie mogą rozpocząć negocjacje dwustronne w celu omówienia procedury administracyjnej dotyczącej wymiany informacji.
5. Sygnatariusze niniejszej Deklaracji Intencji oświadczają oficjalnie, że podpisanie Umowy w sprawie opodatkowania oszczędności, jak również otwarcie negocjacji w sprawie Umowy Walutowej stanowią istotny etap w pogłębianiu współpracy pomiędzy Księstwem a Unią Europejską.

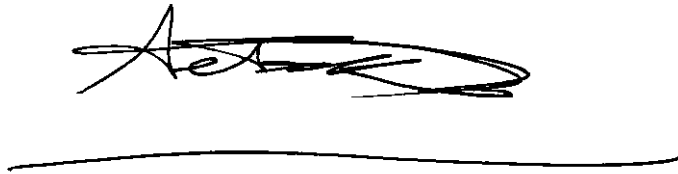
W tym kontekście, równoległe do negocjacji dwustronnych przewidzianych w pkt 4, Księstwo Andory i każde Państwo Członkowskie Wspólnoty Europejskiej ustanowią konsultacje, w celu określenia szerszego pola dla wdrażania współpracy gospodarczej. Konsultacje te toczyć się będą w duchu współpracy mającej na celu weryfikację postępu realizacji zadań, sprecyzowanych w podpisanym Porozumieniu przez Księstwo Andory na polu harmonizacji prawa na poziomie fiskalnym. Konsultacje te mogłyby doprowadzić do realizacji:

- dwustronnych programów współpracy ekonomicznej, mających na względzie wspieranie integracji gospodarki Andory w gospodarce europejskiej,
- dwustronnej współpracy w dziedzinie podatków, mającej na celu zbadanie w jakich warunkach potrącenie podatku od dochodów ze świadczonych usług i z przychodów finansowych stosowane w Państwach Członkowskich mogłyby zostać zniesione lub zredukowane.

Sporządzono w Brukseli, dnia 15 listopada 2004 r. w dwóch egzemplarzach, w następujących językach: angielskim, czeskim, duńskim, estońskim, fińskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, łotewskim, niderlandzkim, niemieckim, polskim, portugalskim, słowackim, słoweńskim, szwedzkim, węgierskim, włoskim i katalońskim, przy czym teksty w każdym z tych języków są na równi autentyczne.

Tekst w języku maltańskim zostanie uwierzytelniony przez Umawiające się Strony na podstawie wymiany listów. Jego tłumaczenie jest na równi autentyczne z tłumaczeniem w językach wymienionych w poprzednim akapicie.

Pour le Royaume de Belgique
Voor het Koninkrijk België
Für das Königreich Belgien

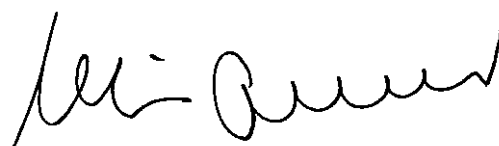
Za Českou republiku

På Kongeriget Danmarks vegne

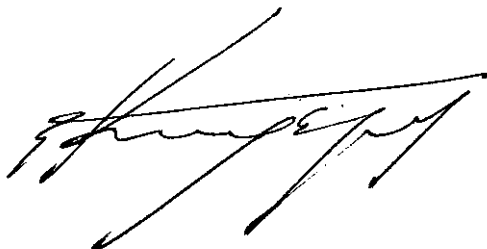
Für die Bundesrepublik Deutschland

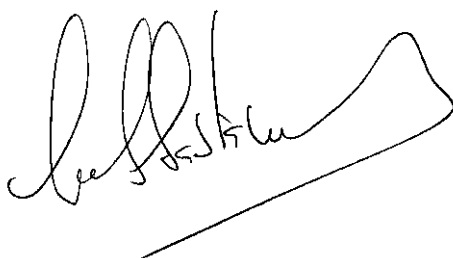
Eesti Vabariigi nimel

Για την Ελληνική Δημοκρατία

Por el Reino de España

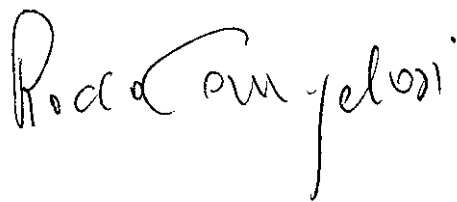
Pour la République française

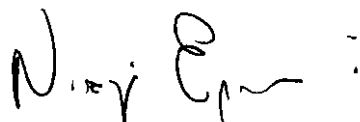
Thar cheann Na hÉireann
For Ireland

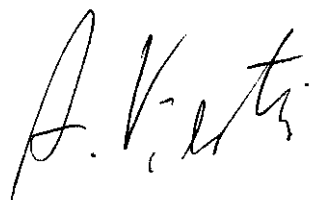
Per la Repubblica italiana

Για την Κυπριακή Δημοκρατία

Latvijas Republikas vārdā

Lietuvos Respublikos vardu

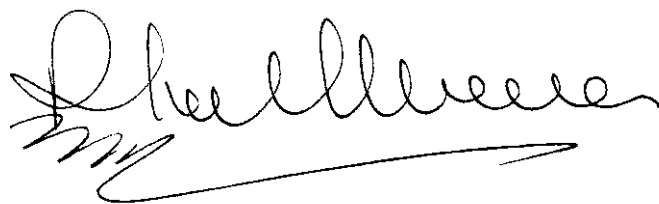
Pour le Grand-Duché de Luxembourg

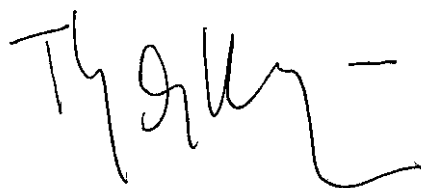
A Magyar Köztársaság részéről

Għar-Repubblika ta' Malta

Voor het Koninkrijk der Nederlanden

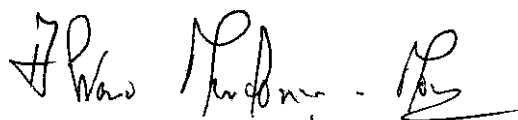
Für die Republik Österreich

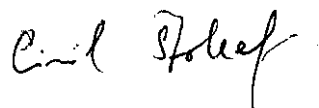
W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

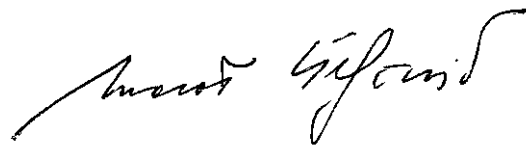
Pela República Portuguesa

Za Republiko Slovenijo

Za Slovenskú republiku

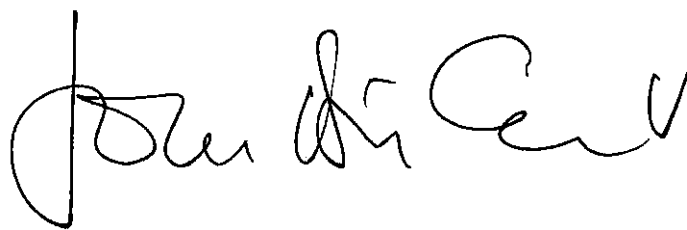
Suomen tasavallan puolesta
För Republiken Finland

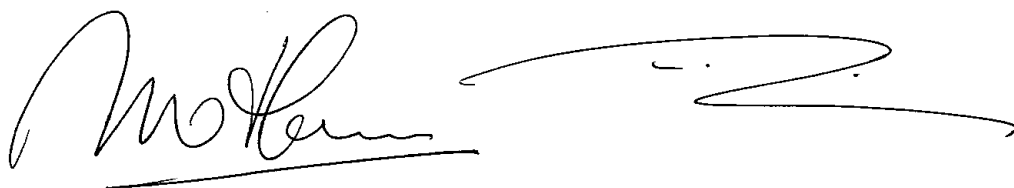
För Konungariket Sverige

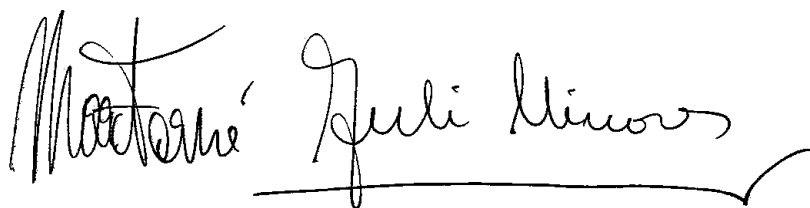
For the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland

Por la Comunidad Europea
Za Evropské společenství
For Det Europæiske Fællesskab
Für die Europäische Gemeinschaft
Euroopa Ühenduse nimel
Για την Ευρωπαϊκή Κοινότητα
For the European Community
Pour la Communauté européenne
Per la Comunità europea
Eiropas Kopienas vārdā
Europos bendrijos vardu
az Európai Közösség részéről
Ghall-Komunità Ewropea
Voor de Europese Gemeenschap
W imieniu Wspólnoty Europejskiej
Pela Comunidade Europeia
Za Európske spoločenstvo
za Evropsko skupnost
Euroopan yhteisön puolesta
På Europeiska gemenskapens vägnar

Pel Principat d'Andorra

DECYZJA RADY
z dnia 29 listopada 2004 r.
w sprawie mianowania zastępcy członka Komitetu Regionów z Hiszpanii
(2004/829/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 263,

uwzględniając propozycję rządu Hiszpanii,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 22 stycznia 2002 r. Rada przyjęła decyzję w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów⁽¹⁾.
- (2) Jedno stanowisko zastępcy członka Komitetu Regionów zwolniło się w związku z wygaśnięciem mandatu Pana Alejandra FONT de MORA y TURÓN, o czym Rada została poinformowana w dniu 26 października 2004 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł

Pani Gema AMOR PEREZ, Consejera de Cooperación y Participación – Gobierno de la Comunidad Autónoma de Valencia, zostaje mianowana zastępcą członka Komitetu Regionów na miejsce Pana Alejandra FONT de MORA y TURÓN na czas pozostający do końca kadencji, czyli do 25 stycznia 2006 r.

Sporządzono w Brukseli, dnia 29 listopada 2004 r.

W imieniu Rady
L. J. BRINKHORST
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 24 z 26.1.2002, str. 38.

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 18 października 2004 r.

kończąca przyspieszony przegląd rozporządzenia Rady (WE) nr 2164/98 nakładającego ostateczność wyrównawcze na przywóz niektórych antybiotyków o szerokim spektrum działania pochodzących z Indii

(2004/830/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2026/97 z dnia 6 października 1997 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ (zwane dalej „rozporządzeniem podstawowym”), w szczególności jego art. 20,

po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. POPRZEDNIA PROCEDURA

- (1) Rada w rozporządzeniu (WE) nr 2164/98⁽²⁾ nałożyła ostateczne cło wyrównawcze na przywóz niektórych antybiotyków o szerokim spektrum działania, a mianowicie na trójwodzian amoksycyliny, trójwodzian ampicyliny, cefaleksynę, nieoferowane w mierzalnych dawkach, bądź w formach lub opakowaniach przeznaczonych do sprzedaży detalicznej („rozpatrywany produkt”) odpowiadające kodom CN ex 2941 10 10, ex 2941 10 20 oraz ex 2941 90 00, pochodzące z Indii. Środki przyjęły formę cła *ad valorem* na poziomie od 0 % do 12 % dla eksporterów indywidualnych, ze stawką w wysokości 14,6 % dla eksporterów niewspółpracujących.

B. OBECNA PROCEDURA

1. Wniosek o dokonanie przeglądu

- (2) W następstwie nałożenia ostatecznych środków Komisja otrzymała wniosek o rozpoczęcie przyspieszonego przeglądu rozporządzenia Rady (WE) nr 2164/98 zgodnie z art. 20 rozporządzenia podstawowego, złożony przez indyjskiego producenta rozpatrywanego produktu, Nestor Pharmaceuticals Limited („wnioskodawca”). Wnioskodawca twierdził, że nie jest powiązany z żadnym innym eksporterem rozpatrywanego produktu w Indiach. Ponadto zapewnił, że nie wywoził rozpatrywanego produktu w czasie pierwotnego okresu objętego docho-

dzeniem (tj. od 1 lipca 1996 r. do 30 czerwca 1997 r.), ale wywoził go do Wspólnoty w późniejszym okresie. Na podstawie powyższego złożył on wniosek o ustanowienie dla niego indywidualnej stawki celnej, w sytuacji gdyby subsydiowanie produktu zostało stwierdzone.

2. Wszczęcie przyspieszonego przeglądu

- (3) Komisja zbadała dowody przedstawione przez wnioskodawcę i uznała je za wystarczające do rozpoczęcia przeglądu zgodnie z przepisami art. 20 rozporządzenia podstawowego. Po konsultacji z Komitetem Doradczym oraz po umożliwieniu przedstawienia uwag przez odpowiedni przemysł wspólnotowy, Komisja wszczęła przyspieszony przegląd rozporządzenia Rady (WE) nr 2164/98 w odniesieniu do wnioskodawcy, publikując zawiadomienie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽³⁾.

3. Rozpatrywany produkt

- (4) Produkt poddany przeglądowi jest tym samym, o którym mowa w rozporządzeniu Rady (WE) nr 2164/98.

4. Okres objęty dochodzeniem

- (5) Dochodzenie dotyczące subsydiowania objęło okres od 1 kwietnia 2002 r. do 31 marca 2003 r. („okres objęty dochodzeniem przeglądownym”).

5. Zainteresowane strony

- (6) Komisja oficjalnie powiadomiła wnioskodawcę oraz rząd Indii („GOI”) o wszczęciu dochodzenia. Ponadto inne zainteresowane podmioty otrzymały możliwość przedstawienia na piśmie swoich uwag oraz wniosków o przesłuchanie. Komisja nie otrzymała jednak żadnych uwag ani wniosków o przesłuchanie.
- (7) Komisja przesłała wnioskodawcy kwestionariusz i otrzymała wyczerpującą odpowiedź w ustalonym terminie. Komisja zgromadziła i zweryfikowała wszelkie informacje uznane za niezbędne dla celów dochodzenia oraz przeprowadziła wizytę weryfikacyjną na terenie firmy wnioskodawcy w New Delhi i w Hyderabad.

⁽¹⁾ Dz.U. L 288 z 21.10.1997, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 461/2004 (Dz.U. L 77 z 13.3.2004, str. 12).

⁽²⁾ Dz.U. L 273 z 9.10.1998, str. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 102 z 29.4.2003, str. 6.

C. ZAKRES PRZEGLĄDU

- (8) Ponieważ wnioskodawca nie złożył wniosku o przegląd ustaleń dotyczących szkody, niniejszy przegląd został ograniczony do subsydiowania.
- (9) Komisja zbadała te same programy subsydiowania, które były analizowane w pierwotnym dochodzeniu, jak również czy wnioskodawca skorzystał z jakichkolwiek innych programów lub otrzymał subsydlum *ad hoc* w odniesieniu do rozpatrywanego produktu.

D. WYNIKI DOCHODZENIA

1. Przyznanie statusu „nowego eksportera”

- (10) Wnioskodawca w sposób zadowalający wykazał brak bezpośredniego lub pośredniego powiązania z jakimkolwiek z indyjskich producentów-eksporterów podlegającym obowiązującym środkom wyrównawczym dotyczącym rozpatrywanego produktu.
- (11) Dochodzenie potwierdziło, że wnioskodawca nie wywoził rozpatrywanego produktu w pierwotnym okresie objętym dochodzeniem, tj. od 1 lipca 1996 r. do 30 czerwca 1997 r. oraz że rozpoczął wywóz do Wspólnoty po tym okresie.

Ponadto wnioskodawca podczas pierwotnego okresu objętego dochodzeniem nie był indywidualnie przesłuchiwany z przyczyn innych niż odmowa współpracy z Komisją.

W związku z powyższym wnioskodawca powinien być uznawany za nowego eksportera. Komisja, zgodnie z art. 20 rozporządzenia podstawowego, zbadała możliwość ustalenia indywidualnej stawki cła wyrównawczego w odniesieniu do wnioskodawcy.

2. Subsydiowanie

- (12) Na podstawie informacji zawartych w odpowiedzi wnioskodawcy na kwestionariusz Komisji oraz zgromadzonych następnie podczas dochodzenia, przebadano następujące programy:
- Program „paszportowy” uprawnień celnych (Duty Entitlement Passbook Scheme – DEPBS),
 - Program zwolnień z podatku dochodowego (Income Tax Exemption Scheme – ITES),
 - System „paszportowy” (Passbook Scheme – PS),
 - Program wspierania przywozu dóbr inwestycyjnych promujący wywóz (Export Promotion Capital Goods Scheme – EPCGS),
 - Strefy przetwórstwa wywozowego (Export Processing Zones – EPZ)/jednostki zorientowane na wywóz (Export Oriented Unit – EOU),
 - System zezwoleń zaliczkowych dotyczących wywozu (Advance License Scheme physical export – ALS).

2.1. Programy pierwotnie przebadane, z których firma korzystała

2.1.1. Program „paszportowy” uprawnień celnych („DEPBS”)

Uwagi ogólne

- (13) Ustalono, że wnioskodawca czerpał korzyści z DEPBS po dokonaniu wywozu. Szczegółowy opis programu zawiera ust. 4.3 dokumentu „Polityka wywozowo-przywozowa 2002–2007” („EXIM-policy 02-07”) oraz rozdział 4 uzupełniającego Podręcznika procedur, tom I, 2002–2007 („HOP I 02-07”)⁽¹⁾. Założenia polityki wywozowo-przywozowej 2002–2007 zostały przygotowane w oparciu o Ustawę o handlu zagranicznym (Rozwój i regulacja) z 1992 r. (nr 22 z 1992 r.).
- (14) Każdy producent-eksporter lub kupiec-eksporter jest uprawniony do korzystania z tego programu. Może on ubiegać się o środki w ramach DEPBS, obliczane jako procent wartości wywiezionych wyrobów gotowych. Władze indyjskie ustaliły stawki DEPBS dla większości produktów, w tym dla rozpatrywanego produktu, w oparciu o Standardowe normy nakładów i wyników („SION”) uwzględniające domniemaną zawartość przywozu w nakładach na wywożony produkt oraz wpływ pobieranych ceł na ten domniemany przywóz, niezależnie od tego, czy cła przywozowe zostały rzeczywiście zapłacone czy nie.
- (15) Aby kwalifikować się do wsparcia w ramach programu, firma musi dokonywać wywozu towarów. W momencie transakcji wywozowej eksporter musi przedstawić władzom Indii oświadczenie o dokonywaniu wywozu w ramach programu DEPBS. Przed wywozem indyjskie władze celne wystawiają wywozowy list przewozowy umożliwiający wywóz towarów. List ten określa między innymi wysokość środków, które zostaną przyznane w ramach DEPBS dla tej transakcji. W tym momencie firma zna kwotę, jaką otrzyma. Po wystawieniu listu przewozowego przez władze celne, rząd Indii nie może odmówić przyznania środków w ramach DEPBS. Stawka DEPBS, odpowiednia do obliczenia wysokości przyznanych środków, jest stawką obowiązującą w dniu złożenia deklaracji wywozowej. Zatem późniejsze zmiany poziomu korzyści nie są możliwe.
- (16) Stwierdzono również, że zgodnie z indyjskimi standardami rachunkowości, środki otrzymane z DEPBS mogą być księgowane zgodnie z zasadą memoriałową jako przychód na rachunku z działalności operacyjnej, po wywiązaniu się z obowiązku wywozowego.
- (17) Środki te mogą być przeznaczone na zapłatę ceł związanych z późniejszym przywozem jakichkolwiek towarów, w stosunku do których nie istnieją ograniczenia przywozowe, za wyjątkiem dóbr inwestycyjnych. Przywiezione towary, za które cło zostało opłacone z tych środków, mogą być sprzedawane na rynku krajowym (podlegając podatkowi od sprzedaży) lub wykorzystane w inny sposób.
- Środki z DEPBS są zbywalne bez ograniczeń i ważne w okresie 12 miesięcy od daty przyznania.

⁽¹⁾ Zawiadomienie Ministerstwa Handlu i Przemysłu rządu Indii nr 1/2002-07 z dnia 31 marca 2002 r.

(18) Wniosek o przyznanie środków z DEPBS może obejmować do 25 transakcji wywozowych, a gdy jest wypełniany w formie elektronicznej, ich nieograniczoną ilość. Nie istnieją de facto ściśle określone terminy składania wniosków, ponieważ terminy o których mowa w rozdziale 4.47 HOP I 02-07, są obliczane zawsze od momentu ostatniej transakcji wywozowej wymienionej w danym wniosku.

(19) Najważniejsze cechy DEPBS nie uległy zmianie od czasu pierwotnego dochodzenia. Program dotyczy subsydiów, których wysokość jest prawnie uzależniona od wielkości wywozu. W związku z tym, jak ustalono podczas pierwotnego dochodzenia na podstawie art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego, mają one charakter szczególny i wyrównawczy.

Wyliczenie wysokości subsydium

(20) W pierwotnym dochodzeniu wartość subsydiów w ramach DEPBS obliczono w oparciu o najlepsze dostępne dane, zgodnie z art. 28 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, i z czasem stawka DEPBS była traktowana jako stopa subsydiowania. Biorąc pod uwagę współpracę wnioskodawcy, co traktowane jest jako zmiana okoliczności w rozumieniu art. 22 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, powyższa metodologia nie powinna być stosowana na jego niekorzyść.

(21) Zgodnie z art. 2 ust. 2 i art. 5 rozporządzenia podstawowego, wysokość subsydiów wyrównawczych została obliczona w odniesieniu do potwierdzonych korzyści przyznanych beneficjentowi w trakcie okresu objętego dochodzeniem. Uznano, że korzyść jest przyznawana beneficjentowi w momencie zawarcia transakcji wywozowej podlegającej programowi, o którym mowa. W tym momencie rząd Indii może zrezygnować z pobierania ceł, co jest traktowane jako wsparcie finansowe w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt ii) rozporządzenia podstawowego. Zgodnie z tym, o czym mowa w motywie 15, gdy tylko władze celne wystawią list przewozowy określający m.in. wysokość środków przyznanych w ramach DEPBS w odniesieniu do tej konkretnej transakcji, rząd nie może już decydować o przyznaniu subsydium lub nie, ani o jego wysokości. W tym samym motywie stwierdza się również, że jakiegokolwiek zmiany stawek DEPBS, mające miejsce między rzeczywistym wywozem a wydaniem licencji DEPBS, nie mają skutków wstecznych w odniesieniu do przyznanego poziomu korzyści. Ponadto, zgodnie z motywem 16, firmy według indyjskich standardów rachunkowości, mogą księgować środki z DEPBS na zasadzie memoriałowej, jako przychód uzyskany w momencie zawarcia transakcji wywozowej. Wreszcie, uwzględniając że firma jest świadoma otrzymania w przyszłości środków z DEPBS i otrzymuje rzeczywiście świadczenia z innych programów, znajduje się ona w korzystniejszej sytuacji konkurencyjnej, ponieważ dzięki subsydiom może oferować niższe ceny.

(22) Uzasadnieniem dla nałożenia cła wyrównawczego jest przeciwdziałanie nieuczciwym praktykom handlowym wynikającym z nielegalnych korzyści konkurencyjnych. W świetle powyższego, za właściwe uznaje się dokonanie wyceny korzyści DEPBS, jako sumy środków przyznanych na wszystkie transakcje dokonane w ramach tego programu w trakcie okresu objętego dochodzeniem.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego, odjęto poniesione koszty niezbędne dla uzyskania subsydium.

(23) Wnioskodawca domagał się, by jedynie środki z DEPBS odnoszące się do transakcji wywozowych rozpatrywanego produktu były brane pod uwagę przy ustalaniu wysokości limitu subsydiów w obecnym postępowaniu. Jednakże, zgodnie z DEPBS, nie ma obowiązku wykorzystania środków pochodzących z tego programu wyłącznie na bezcłowy przywóz surowców stosowanych do produkcji danego wyrobu. Wręcz przeciwnie, środki z DEPBS są zbywane bez ograniczeń, a nawet mogą być sprzedane i wykorzystane na przywóz jakichkolwiek towarów, w stosunku do których nie istnieją ograniczenia przywozowe (surowce używane do produkcji rozpatrywanego produktu należą do tej kategorii), za wyjątkiem dóbr inwestycyjnych. Dlatego też z rozpatrywanym produktem można powiązać wszystkie środki otrzymane w ramach DEPBS.

(24) Ponadto wnioskodawca domagał się, by przy ustalaniu wysokości subsydium podatek od sprzedaży płatny w związku z przesunięciem środków z DEPBS był potraktowany jako wydatek i został odjęty. Jednakże podatek od sprzedaży nie stanowi kosztów koniecznych poniesionych, by kwalifikować się do subsydium lub by je otrzymać w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Podatek od sprzedaży jest jedynie skutkiem decyzji czysto handlowej dotyczącej zbycia praw otrzymanych w ramach DEPBS, zamiast przeznaczyć je na wyrównanie należności celnych dotyczących późniejszego przywozu, które nie podlegają podatkowi od sprzedaży. Natomiast opłaty za złożenie wniosku o przyznanie środków w ramach DEPBS zostały uznane za konieczne i odjęte.

(25) Całkowita kwota subsydium (licznik) została rozdzielona pomiędzy całkowitą sprzedaż wywozową mającą miejsce w trakcie okresu objętego postępowaniem przeglądowym (mianownik), zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, jako że subsydia nie były przyznane w odniesieniu do ilości przetworzonych, wyprodukowanych, wywiezionych lub przetransportowanych. Dla wnioskodawcy limit subsydiów w ramach tego programu został ustalony na poziomie 3,3%.

2.1.2. Program zwolnień z podatku dochodowego („ITES”)

(26) Ustalono, że wnioskodawca uzyskał korzyści z częściowych zwolnień z podatku dochodowego od zysków ze sprzedaży eksportowej, w okresie objętym dochodzeniem przeglądowym. Podstawą prawną dla tego typu zwolnień jest sekcja 80HHC ustawy o podatku dochodowym z 1961 r.

(27) Sekcja 80HHC ustawy o podatku dochodowym z 1961 r. została uchylona, począwszy od roku podatkowego 2005–2006 (tj. od roku budżetowego trwającego od 1 kwietnia 2004 r. do 31 marca 2005 r.). W związku z powyższym, program ten nie przyniesie żadnych korzyści wnioskodawcy po 31 marca 2004 r., tak więc zgodnie z art. 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, względem wnioskodawcy nie będą ustalane środki wyrównawcze.

2.2. Programy pierwotnie przebadane, z których firma nie korzystała

2.2.1. System „paszportowy” („PBS”)

- (28) Stwierdzono, że wnioskodawca nie czerpał korzyści w ramach PBS, który został zniesiony w dniu 1 kwietnia 1997 r. i zastąpiony następnie przez DEPBS.

2.2.2. Program wspierania przywozu dóbr inwestycyjnych promujący wywóz („EPCGS”)

- (29) Ustalono, że wnioskodawca nie dokonał przywozu dóbr inwestycyjnych w ramach EPCGS i w związku z tym nie zwrócił się o przyznanie pomocy z tego programu.

2.2.3. Strefy przetwórstwa wywozowego („EPZ”)/Jednostki zorientowane na wywóz („EOU”)

- (30) Ustalono, że wnioskodawca nie prowadził działalności w ramach EPZ, ani nie działał w ramach programu EOU i w związku z tym nie zwrócił się o przyznanie pomocy z tych programów.

2.3. Inny program, z którego skorzystał wnioskodawca w odniesieniu do rozważanego produktu, który uznany został za działania wyrównawcze: System zezwoleń zaliczkowych dotyczących wywozu („ALS”)

Podstawa prawna

- (31) Ustalono, że wnioskodawca otrzymał korzyści z tego programu w okresie objętym dochodzeniem przeglądowym. Szczegółowy opis programu zawierają ust. 4.1.1–4.1.7 EXIM-policy 02-07 oraz rozdziały 4.1–4.30 HOP I 02-07.

Kryteria dopuszczalności

- (32) Producenci-eksporterzy i kupcy-eksporterzy powiązani z producentami wspierającymi mają prawo starać się o pomoc w ramach tego programu.

Praktyczne zastosowanie

- (33) ALS zezwała na bezcłowy przywóz surowców, które mają być wykorzystane do wytworzenia towaru wywozowego. W celu umożliwienia przeprowadzenia kontroli przez władze Indii, eksporter jest prawnie zobowiązany do prowadzenia w określonej formie „odpowiedniej i zgodnej z prawdą dokumentacji dotyczącej zużycia i przeznaczenia towarów przywiezionych w ramach każdego zezwolenia” (rozdział 4.30 i załącznik 18 HOP I 02-07), tj. rejestru rzeczywistego zużycia. Zarówno ulgi przywózowe, jak i obowiązek wywozowy są określone wielkościowo i wartościowo przez rząd Indii i zaznaczone na zezwoleniu. Ponadto w momencie dokonywania przywozu i wywozu dane transakcje muszą być udokumentowane na zezwoleniu przez urzędników państwowych. Wielkość dopuszczalnego przywozu w ramach tego programu jest określana przez rząd Indii w oparciu o standardowe normy, tj. o SION

odzwierciedlające rzekomo możliwie najbardziej wydajne wykorzystanie surowców do produkcji ilości referencyjnej danego produktu wywozowego. Normy SION istnieją dla większości produktów, w tym dla rozpatrywanego produktu, i zostały zamieszczone w HOP I 02-07. Przywożone surowce nie są zbywalne i muszą być wykorzystane do wytworzenia produktu wywozowego. Obowiązek wywozowy należy wypełnić w wyznaczonym terminie (18 miesięcy, z możliwością dwukrotnego przedłużenia o 6 miesięcy).

- (34) Podczas dochodzenia przeglądowego ustalono, że bezcłowy przywóz surowców przez wnioskodawcę w ramach tego programu, zgodny z ulgą przywózową wyliczoną w oparciu o normy SION, przekroczył ilość surowców potrzebnych do wytworzenia ilości referencyjnej produktu wywozowego. W przypadku danego produktu normy SION okazały się nie być wystarczająco precyzyjne. Ponadto rejestr rzeczywistego zużycia prowadzony przez wnioskodawcę nie odpowiadał rzeczywistemu zużyciu. Wykazywał on w nim w sposób niewłaściwy wielkość zużycia według bardziej korzystnych norm SION ustalonych przez rząd Indii, chociaż w rzeczywistości było ono niższe. Ani wnioskodawca, ani rząd Indii nie byli w stanie wykazać, iż zwolnienie z cła przywózowego nie prowadziło do nadmiernego umarzania.

Wniosek

- (35) Zwolnienie z ceł przywózowych stanowi subsydlum w znaczeniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt ii) i art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, tj. jest to wsparcie finansowe rządu Indii, który przyznaje korzyści wnioskodawcy. Dodatkowo, ALS są prawnie uzależnione od wielkości wywozu i w związku z tym powinny mieć charakter szczególny i wyrównawczy zgodnie z art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego.
- (36) Program ten nie może być uznawany za dozwolony system ceł zwrotnych albo system substytucji ceł zwrotnych w znaczeniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt ii) rozporządzenia podstawowego. Nie odpowiada on ścisłym zasadom określonym w załączniku I ppkt i), w załączniku II (definicja oraz zasady systemu ceł zwrotnych) oraz w załączniku III (definicja i zasady systemu substytucji ceł zwrotnych) do rozporządzenia podstawowego. Rząd Indii nie zastosował skutecznie systemu ani procedury kontroli mającej na celu sprawdzenie, czy i w jakim zakresie nakłady są wykorzystywane do wytworzenia produktu wywożonego (załącznik II część II pkt 4 rozporządzenia podstawowego, a w przypadku systemu substytucji ceł zwrotnych, załącznik III część II pkt 2 rozporządzenia podstawowego). Normy SION w odniesieniu do rozpatrywanego produktu nie były wystarczająco precyzyjne i w związku z tym nie mogą być uznawane za system kontroli dla rzeczywistego zużycia. Skuteczna kontrola na podstawie właściwie prowadzonego rejestru rzeczywistego zużycia nie miała miejsca. Ponadto rząd Indii nie przeprowadził ani głębszej analizy w oparciu o rzeczywiste nakłady, chociaż byłoby to wymagane przy braku skutecznie stosowanego systemu weryfikacji (załącznik II część II pkt 5 i załącznik III część II pkt 3 do rozporządzenia podstawowego), ani nie wykazał, że nadmierne umorzenia miały miejsce.

- (37) Po ujawnieniu tych danych wnioskodawca twierdził, że ALS był dozwolonym systemem ceł zwrotnych lub substytucji ceł zwrotnych. Argumentował, nie przedstawiając nowego materiału dowodowego ani nie uzasadniając żądań, że rząd Indii przeprowadził odpowiednią weryfikację zgodnie z rozporządzeniem podstawowym. W tym celu odniósł się do następujących dostępnych rządowi środków kontroli: rzekomo precyzyjnych norm SION dotyczących rozpatrywanego produktu, informacji ilościowych o przywożonych nakładach i produktach wywożonych w oparciu o informacje z dokumentów przywozowych i wywozowych (wywozowe dokumenty przewozowe, potwierdzenie przywozu), prowadzony przez władze celne rejestr przywozów i wywozów dokonanych w ramach ALS, rejestr rzeczywistego zużycia (patrz: motyw 33 powyżej), rejestr uprawnień celnych („DEECB”) oraz dodatkowe mechanizmy weryfikacyjne stosowane przez władze Indii w kontekście stosowania podatku akcyzowego (tj. zapewnienie, by żadnych środków z programu wsparcia dotyczącego podatku akcyzowego na środki produkcji („CENVAT”) nie żądano bezprawnie w odniesieniu do bezcłowych przywozów w ramach ALS). Argumentował także, że Komisja musiałaby zmierzyć, w jakim stopniu normy SION są nieprecyzyjne. Dodatkowo utrzymywał on, że nie jest konieczne, by system weryfikacji oceniał w przypadku każdej wysyłki związek pomiędzy przywożonymi surowcami a końcowym produktem, by być zgodnym z rozporządzeniem podstawowym. Wreszcie wnioskodawca twierdził, że Komisja jest związana wynikami poprzednich dochodzeń i nie może zastosować nowych środków wyrównawczych w stosunku do istniejących zezwoleń.
- (38) Stanowisko wnioskodawcy przedstawione w motywie 37 nie zmienia wniosków Komisji w odniesieniu do ALS. Wnioskodawca nie zaprzeczył, jakoby w obecnym przypadku rząd Indii nieskutecznie weryfikował rzeczywiste zużycie. W trakcie dochodzenia stwierdzono, w oparciu o dane dotyczące rzeczywistego zużycia dostarczone przez wnioskodawcę, że normy SION w odniesieniu do rozpatrywanego produktu nie były wystarczająco precyzyjne (patrz: motyw 34). Wnioskodawca jest świadomy tego faktu i potwierdził to zespołowi weryfikującemu podczas dochodzenia. Do zadań Komisji nie należy dokładne określanie nieprecyzyjności norm SION. Neguje ona jedynie w oparciu o dostateczne dowody ich rzekomą precyzję. Ponadto wnioskodawca nie dostarczył żadnych dowodów na to, że prowadził rejestr albo inną dokumentację dla celów weryfikacji ALS przez rząd Indii, która odzwierciedlałaby rzeczywiste zużycie, tj. nie jedynie zużycie wynikające z normy. Rząd Indii polegał na nieprecyzyjnych normach, przeprowadzając weryfikację zużycia surowców do produkcji na wywóz. Komisja uznaje za to za niewystarczające do spełnienia wymagań skutecznego systemu weryfikacji zgodnie z załącznikami II i III do rozporządzenia podstawowego.
- (39) Wnioskodawca nie udowodnił, że kontrole dotyczące akcyzy związane z CENVAT dostarczyły informacji na temat związków pomiędzy nakładami a produktami przeznaczonymi do wywozu. W związku z powyższym, kontrole takie nie są uznawane przez Komisję za część systemu weryfikacyjnego, zgodnie z załącznikami II i III do rozporządzenia podstawowego. Ponadto DEECB został znieiony przez EXIM-policję 02-07 i dlatego nie może już dłużej, w przeciwieństwie do tego, co twierdzi wnioskodawca, stanowić odpowiedniego elementu weryfikacyjnego. Nie zostało również dowiedzione, jakoby w DEECB wnioskodawca rejestrował dane dotyczące rzeczywistego zużycia. Nie zostały przedstawione żadne materiały dowodowe, że w jakikolwiek inny sposób system był skutecznie stosowany przez rząd Indii w celu ustalenia dostatecznie precyzyjnych związków pomiędzy nakładami a produktami przeznaczonymi do wywozu, tj. w inny sposób niż w oparciu o mało precyzyjne normy. W tym kontekście należy odnotować, że w rzeczywistości system weryfikacji powinien opierać się o dane na temat każdej wysyłki, by odzwierciedlać normy ustalone w EXIM-policji 02-07, o czym mowa w motywie 33. Jedynie taka norma pozwoliłaby władzom kontrolującym sprawdzenie, czy ścisłe zasady systemów ceł zwrotnych lub substytucji ceł zwrotnych są spełnione. Należy przypomnieć, że zgodnie z załącznikiem I pkt i) rozporządzenia podstawowego, system substytucji ceł zwrotnych jest dozwolony tylko w szczególnych przypadkach i m.in. jedynie w okresie dwóch lat pomiędzy przywozem substytutów nakładów a wywozem towarów.
- (40) Wreszcie, Komisja nie jest związana żadnym z wcześniejszych twierdzeń dotyczących ALS. Program nigdy nie był analizowany w oparciu o fakty podobne do tych z obecnego dochodzenia, w szczególności w zakresie braku precyzji norm SION w odniesieniu do rozpatrywanego produktu.
- (41) W związku z powyższym, przy braku dozwolonego systemu ceł zwrotnych lub substytucji ceł zwrotnych oraz jako że system weryfikacji nie jest skutecznie stosowany do zamierzonego celu, korzyścią wyrównawczą jest umorzenie całości ceł przywozowych zwykle wymaganych od przywozu.

Wyliczenie wysokości subsydium

- (42) Wysokość subsydiów została obliczona w oparciu o wielkość niepobranych ceł przywozowych (cła podstawowe oraz szczególne cła dodatkowe) dla surowców przywożonych w ramach ALS dotyczących rozpatrywanego produktu w okresie objętym dochodzeniem przeglądowym, pomniejszoną o konieczne opłaty poniesione dla otrzymania subsydiów zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego (licznik). Kwota ta została rozdzielona pomiędzy przychód z dokonanego wywozu rozpatrywanego produktu podczas okresu objętego postępowaniem przeglądowym, zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego (mianownik), jako że subsydia nie były przyznane w odniesieniu do ilości przetworzonych, wyprodukowanych lub przetransportowanych. Na tej podstawie wysokość subsydium została wyznaczona na poziomie 22 %.

3. Całkowita wysokość subsydiów wyrównawczych

- (43) Biorąc pod uwagę ustalenia dotyczące omówionych powyżej programów, dla wnioskodawcy określono następujące wysokości subsydiów wyrównawczych:

	DEPBS	ALS	RAZEM
Nestor Pharmaceuticals Ltd.	3,3	22	25,3

- (44) Zgodnie z art. 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, wysokość cła wyrównawczego powinna być niższa niż całkowita wysokość subsydiów wyrównawczych, jeżeli takie niższe cło skutecznie usuwa szkody ponoszone przez przemysł wspólnotowy. W pierwotnym dochodzeniu przeciętny poziom usuwający szkodę został określony na poziomie 14,6%. Wnioskodawca nie wnosił o przegląd ustaleń dotyczących szkody. W związku z tym, pierwotnie ustalony poziom usuwający szkodę stanowi przy obecnym przeglądzie wartość graniczną dla wysokości cła wyrównawczego.

E. ZAKOŃCZENIE PRZYSPIESZONEGO PRZEGLĄDU

- (45) Na podstawie ustaleń poczynionych w trakcie dochodzenia przeglądownego, stwierdza się, że przywóz na teren Wspólnoty rozpatrywanego produktu, produkowanego i wywożonego przez wnioskodawcę, należy kontynuować, a produkt powinien podlegać cłu wyrównawczemu, którego stawka odpowiadać będzie poziomowi usuwającemu szkodę, określone w pierwotnym dochodzeniu.

- (46) Biorąc pod uwagę, że stawka celna, o której mowa, dotyczy już wszystkich firm niewymienionych z nazwy w art. 1 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2164/98, rozporządzenie to nie powinno być zmieniane. Przyspieszony przegląd dotyczący wnioskodawcy powinien zatem zostać zakończony.

F. ZAWIADOMIENIE

- (47) Wnioskodawca oraz rząd Indii zostały poinformowane o istotnych faktach i ustaleniach, w oparciu o które zaproponowano zakończenie przyspieszonego przeglądu, i miały stosowną ilość czasu na zgłoszenie uwag. Rząd Indii nie poczynił żadnych uwag, natomiast uwagi wnioskodawcy w odniesieniu do konieczności ujawnienia, dotyczące jedynie ALS, zostały wzięte pod uwagę i ujęte w motywach 37–40,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł

Przyspieszony przegląd rozporządzenia (WE) nr 2164/98 w odniesieniu do Nestor Pharmaceuticals Limited zostaje niniejszym zakończony.

Sporządzono w Brukseli, dnia 18 października 2004 r.

W imieniu Komisji

Pascal LAMY

Członek Komisji

DECYZJA KOMISJI

z dnia 3 grudnia 2004 r.

zmieniająca decyzję 2003/526/WE w odniesieniu do środków kontroli klasycznego pomoru świń w Północnej Nadrenii-Westfalii (Niemcy) i na Słowacji

(notyfikowana jako dokument nr K(2004) 4506)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2004/831/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącą kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w wewnątrzwspólnotowym handlu niektórymi żywymi zwierzętami i produktami w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego⁽¹⁾, w szczególności jej art. 10 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Na skutek wybuchu klasycznego pomoru świń w niektórych Państwach Członkowskich przyjęto decyzję Komisji 2003/526/WE z dnia 18 lipca 2003 r. dotyczącą środków ochronnych odnoszących się do klasycznego pomoru świń w niektórych Państwach Członkowskich⁽²⁾. Decyzja ta ustanowiła pewne dodatkowe środki kontroli dotyczące tej choroby.
- (2) Sytuacja związana z występowaniem klasycznego pomoru świń w Północnej Nadrenii-Westfalii (Niemcy) uległa znacznej poprawie. Dlatego też środki przyjęte na mocy decyzji 2003/526/WE w odniesieniu do Północnej Nadrenii-Westfalii powinny przestać obowiązywać.
- (3) Na Słowacji wykryto ostatnio przypadek klasycznego pomoru świń u dzikich świń na obszarze Velký Krtíš, gdzie przedtem choroba ta nie występowała.
- (4) W związku z tym decyzję 2003/526/WE należy zmienić w taki sposób, aby uwzględnić sytuację epidemiologiczną w tym Państwie Członkowskim. W świetle ogólnej sytuacji związanej z występowaniem tej choroby we Francji, Niemczech i Luksemburgu, należy wydłużyć czas obowiązywania decyzji 2003/526/WE.
- (5) W związku z powyższym należy odpowiednio zmienić dyrektywę 2003/526/WE.
- (6) Środki, o których mowa w niniejszej decyzji, są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W decyzji 2003/526/WE wprowadzone zostają następujące zmiany:

- 1) w art. 11 datę „31 października 2004 r.” zastępuje się datą „30 kwietnia 2005 r.”;
- 2) w Załączniku do decyzji 2003/526/WE wprowadza się następujące zmiany:
 - w części I skreśla się pkt 1 A,
 - część II otrzymuje brzmienie:

„Obszary Słowacji, o których mowa w art. 2, 3, 5, 7 i 8:

Następujące okręgowe administracje ds. weterynaryjnych i żywnościowych (DVFA): Trnava (w tym okręgi Piešťany, Hlohovec i Trnava), Levice (w tym okręg Levice), Nitra (w tym okręgi Nitra i Zlaté Moravce), Topoľčany (w tym okręg Topoľčany), Nové Mesto nad Váhom (w tym okręg Nové Mesto nad Váhom), Trenčín (w tym okręgi Trenčín i Bánovce nad Bebravou), Prievidza (w tym okręgi Prievidza i Partizánske), Púchov (w tym okręgi Púchov i Ilava), Žiar nad Hronom (w tym okręgi Žiar nad Hronom, Žarnovica i Banská Štiavnica), Zvolen (w tym okręgi Zvolen i Detva), Banská Bystrica (w tym okręgi Banská Bystrica i Brezno), Lučenec (w tym okręg Lučenec i Poltár), Velký Krtíš.”.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 3 grudnia 2004 r.

W imieniu Komisji
Markos KYPRIANOU
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 29. Dyrektywa ostatnia zmieniona dyrektywą 2002/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 315 z 19.11.2002, str. 14).

⁽²⁾ Dz.U. L 183 z 22.7.2003, str. 46. Decyzja ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2004/625/WE (Dz.U. L 280 z 31.8.2004, str. 36).

DECYZJA KOMISJI**z dnia 3 grudnia 2004 r.****zatwierdzająca plany zwalczania klasycznego pomoru świń u dzikich świń i szczepień interwencyjnych tych świń w Północnych Wogezach we Francji***(notyfikowana jako dokument nr K(2004) 4538)***(Jedynie tekst w języku francuskim jest autentyczny)****(Tekst mający znaczenie dla EOG)***(2004/832/WE)*

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 2001/89/WE z dnia 23 października 2001 r. w sprawie wspólnotowych środków zwalczania klasycznego pomoru świń⁽¹⁾, w szczególności jej art. 16 ust. 1 akapit drugi i art. 20 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W 2002 r. potwierdzono wystąpienie klasycznego pomoru świń u dzikich świń w departamentach Moselle i Meurthe-et-Moselle we Francji. W tym czasie tylko obszar Thionville w północnej części departamentu Moselle dotknięty był tą chorobą. Obecnie wydaje się, że na obszarze, o którym mowa, władze mają kontrolę nad tą chorobą.

(2) Decyzją Komisji 2002/656/WE⁽²⁾ zatwierdzono przedstawiony przez Francję plan zwalczania klasycznego pomoru świń u świń dzikich w departamentach Moselle i Meurthe-et-Moselle.

(3) Ponadto Francja wdrożyła intensywny program badania klasycznego pomoru świń u świń dzikich w departamentach Ardennes, Meurthe-et-Moselle, Moselle i Bas-Rhin, graniczących z Belgią, Niemcami i Luksemburgiem. Program ten jest nadal realizowany.

(4) Wystąpienie klasycznego pomoru świń potwierdzono później również u dzikich świń w rejonie Bas-Rhin, a następnie choroba ta rozprzestrzeniła się w północno-wschodniej części departamentu Moselle i w Północnych Wogezach. Ustalono, że drugą epidemię wywołał inny szczep wirusa, a choroba rozwijała się w inny sposób niż jej odmiana występująca na obszarze Thionville.

(5) W związku z tym Francja przedstawiła do zatwierdzenia plan zwalczania klasycznego pomoru świń u świń dzikich w Północnych Wogezach. Ponadto, ponieważ to Państwo Członkowskie zamierza wprowadzić szczepienie dzikich świń na wspomnianym obszarze, przedstawiło ono również do zatwierdzenia plan szczepień interwencyjnych.

(6) Władze Francji zezwoliły na stosowanie szczepionek atenuowanych złożonych z żywych bakterii przeciwko klasycznemu pomorowi świń (szczep C), w celu uodpornienia dzikich świń; szczepionkę podaje się w postaci doustnej przynęty.

(7) Przedstawione przez Francję plany zwalczania klasycznego pomoru świń u dzikich świń i szczepień interwencyjnych tych świń w Północnych Wogezach zbadano i stwierdzono, że są zgodne z dyrektywą 2001/89/WE.

(8) Dla celów przejrzystości w niniejszej decyzji należy określić obszary geograficzne, na których plany zwalczania klasycznego pomoru świń i szczepień interwencyjnych mają zostać zrealizowane.

(9) Środki, o których mowa w niniejszej decyzji, są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Przedstawiony przez Francję plan zwalczania klasycznego pomoru świń u dzikich świń na obszarze, o którym mowa w pkt 1 Załącznika, zostaje zatwierdzony.

⁽¹⁾ Dz.U. L 316 z 1.12.2001, str. 5. Dyrektywa zmieniona Traktatem o Przystąpieniu z 2003 r.

⁽²⁾ Dz.U. L 200 z 30.7.2002, str. 37.

Artykuł 2

Przedstawiony przez Francję plan szczepień interwencyjnych dzikich świń na obszarze, o którym mowa w pkt 2 Załącznika, zostaje zatwierdzony.

Artykuł 3

Francja podejmuje natychmiastowe środki w celu zastosowania się do niniejszej decyzji, a następnie podaje je do wiadomości publicznej. Bezzwłocznie informuje o tym Komisję.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Francuskiej.

Sporządzono w Brukseli, dnia 3 grudnia 2004 r.

W imieniu Komisji
Markos KYPRIANOU
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

1. Obszary na których realizowany ma być plan zwalczania klasycznego pomoru świń**A. Obszar skażony**

Teren departamentów Bas-Rhin i Moselle położony: na zachód od drogi D 264 prowadzącej od granicy z Niemcami przy Wissemburgu do Soultz-sous-forêts; na północ od drogi D 28 prowadzącej z Soultz-sous-forêts do Reichshoffen (obszar ten obejmuje cały teren gminy Reichshoffen); na wschód od drogi D 62 prowadzącej z Reichshoffen do Bitche i dalej na wschód od drogi D 35 prowadzącej z Bitche do granicy z Niemcami (w Ohrenthal); na południe od granicy z Niemcami od Ohrenthal do Wissemburga i pas o szerokości od 5 do 10 km wokół obszaru, na którym stosuje się szczepionkę.

B. Obszar zagrożony

Obszar departamentów Bas-Rhin i Moselle położony na północ od autostrady A4 ze Strasburga do Herbitzheim i na wschód od kanału Houillères i rzeki Sarry od Herbitzheim do Sarreguimemines.

2. Obszary na których realizowany ma być plan szczepień interwencyjnych

Teren departamentów Bas-Rhin i Moselle położony: na zachód od drogi D 264 prowadzącej od granicy z Niemcami przy Wissemburgu do Soultz-sous-forêts; na północ od drogi D 28 prowadzącej z Soultz-sous-forêts do Reichshoffen (obszar ten obejmuje cały teren gminy Reichshoffen); na wschód od drogi D 62 prowadzącej z Reichshoffen do Bitche i dalej na wschód od drogi D 35 prowadzącej z Bitche do granicy z Niemcami (w Ohrenthal); na południe od granicy z Niemcami od Ohrenthal do Wissemburga i pas o szerokości od 5 do 10 km wokół tego obszaru.

(Akty przyjęte na mocy Tytułu V Traktatu o Unii Europejskiej)

DECYZJA 2004/833/WPZiB RADY

z dnia 2 grudnia 2004 r.

dotycząca wykonania wspólnego działania 2002/589/WPZiB w celu wniesienia wkładu Unii Europejskiej do CEDEAO w ramach moratorium dotyczącego ręcznej broni strzeleckiej i broni lekkiej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

Artykuł 2

uwzględniając wspólne działanie Rady 2002/589/WPZiB z dnia 12 lipca 2002 r. w celu wniesienia wkładu Unii Europejskiej w zwalczanie destabilizującego gromadzenia i rozpowszechniania ręcznej broni strzeleckiej i broni lekkiej⁽¹⁾, a w szczególności jego art. 3 w powiązaniu z art. 23 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Nadmierne i niekontrolowane gromadzenie oraz rozpowszechnianie ręcznej broni strzeleckiej i broni lekkiej stanowią zagrożenie dla pokoju i bezpieczeństwa oraz zmniejszają perspektywy trwałego rozwoju; dotyczy to w szczególności Afryki Zachodniej;
- (2) W dążeniu do celów określonych w art. 1 wspólnego działania 2002/589/WPZiB Unia Europejska zamierza działać w ramach właściwych organizacji międzynarodowych, aby wspierać środki służące budowaniu zaufania. W tym znaczeniu, niniejsza decyzja przeznaczona jest do wykonania tego wspólnego działania;
- (3) Unia Europejska uważa, że wkład finansowy oraz pomoc techniczna przyczyniłyby się do skonsolidowania inicjatywy Wspólnoty Gospodarczej Państw Afryki Zachodniej (CEDEAO) w zakresie ręcznej broni strzeleckiej i broni lekkiej,
- (4) Unia Europejska ma w związku z tym zamiar udzielić pomocy finansowej i technicznej Wspólnocie Gospodarczej Państw Afryki Zachodniej zgodnie z tytułem II wspólnego działania 2002/589/WPZiB,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Unia Europejska wnosi wkład do realizacji projektów w ramach moratorium Wspólnoty CEDEAO dotyczącego przywozu, wywozu i produkcji ręcznej broni strzeleckiej i broni lekkiej.
2. W tym celu Unia Europejska wnosi wkład finansowy i udziela pomocy technicznej, aby stworzyć jednostkę ds. ręcznej broni strzeleckiej w ramach sekretariatu technicznego CEDEAO oraz aby przekształcić moratorium w konwencję o ręcznej broni strzeleckiej i broni lekkiej między członkami CEDEAO. Sposoby udzielenia tej pomocy są określone w Załączniku.

⁽¹⁾ Dz.U. L 191 z 19.7.2002, str. 1.

1. Aby zrealizować cele określone w art. 1, Prezydencja wyznaczy kierownika projektu, który będzie pracował w Abudży w Nigerii.

2. Kierownik projektu będzie wykonywać swoje obowiązki pod kierownictwem Prezydencji.

3. Kierownik projektu będzie przekazywał regularnie sprawozdania Radzie lub instytucjom wyznaczonym za pośrednictwem Prezydencji z wspomaganą przez Sekretarza Generalnego/Wysokiego Przedstawiciela ds. WPZiB.

4. W ramach wykonywania swoich obowiązków kierownik projektu będzie współpracował w zależności od potrzeb z misjami Państw Członkowskich i Komisji znajdującymi się na miejscu.

Artykuł 3

Wykonanie niniejszej decyzji pod względem finansowym zostaje powierzone Komisji. W tym celu zawiera ona umowę dotyczącą finansowania z CEDEAO odnoszącą się do warunków wykorzystania wkładu Unii Europejskiej, który przyjmie formę bezzwrotnej pomocy. Pomoc ta będzie wykorzystana między innymi do pokrycia w okresie dwunastu miesięcy wynagrodzeń, kosztów podróży, wyposażenia i sprzętu niezbędnego do stworzenia jednostki ds. ręcznej broni strzeleckiej w ramach sekretariatu technicznego CEDEAO, a także do przekształcenia moratorium w konwencję o ręcznej broni strzeleckiej i broni lekkiej między członkami CEDEAO. Umowa dotycząca finansowania, która zostanie zawarta, określać będzie, że CEDEAO zadba o to, by wkład Unii Europejskiej do projektu był wykorzystany w przejrzysty, odpowiadający jego znaczeniu sposób.

Artykuł 4

1. Finansowa kwota referencyjna do celów określonych w art. 1 wynosi 515 000 EUR.

2. Prezydencja i Komisja przedstawiają właściwym organom Rady okresowe sprawozdania dotyczące spójności działań Unii Europejskiej w dziedzinie ręcznej broni strzeleckiej i broni lekkiej uwzględniając w szczególności polityki w zakresie rozwoju zgodnie z art. 9 ust. 1 wspólnego działania 2002/589/WPZiB. Komisja przedstawia bardziej szczegółowe sprawozdanie dotyczące aspektów, o których mowa w art. 3 zdanie pierwsze. Informacje te powinny być między innymi oparte na regularnych sprawozdaniach przekazywanych przez CEDEAO w ramach stosunku umownego z Komisją.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja staje się skuteczna od dnia jej przyjęcia.
Niniejsza decyzja wygasa 31 grudnia 2005 r.

Artykuł 7

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli, dnia 2 grudnia 2004 r.

Artykuł 6

Niniejsza decyzja zostaje poddana przeglądowi w terminie sześciu miesięcy od dnia jej przyjęcia.

W imieniu Rady

J. P. H. DONNER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

PROJEKT POMOCY UE DLA CEDEAO

Cel projektu: przekształcenie moratorium CEDEAO dotyczącego przywozu, wywozu i produkcji ręcznej broni strzeleckiej i broni lekkiej w regionalną konwencję wiążącą prawnie w grudniu 2005 r. w perspektywie wkładu operacyjnego Afryki Zachodniej do konferencji przeglądowej dotyczącej programu działań Narodów Zjednoczonych w 2006 r.

Harmonogram i realizacja projektu: przedstawienie w grudniu 2005 r. projektu regionalnej konwencji o ręcznej broni strzeleckiej szefom państw należących do CEDEAO.

- Styczeń–czerwiec 2005 r.: ocena systemu ustawodawczego i regulacji w zakresie ręcznej broni strzeleckiej i broni lekkiej w 15 państwach należących do CEDEAO.
 - Wykorzystanie doświadczenia zdobytego w ramach planu działań dotyczącego uruchomienia programu współpracy i pomocy na rzecz bezpieczeństwa i rozwoju (PECASED marzec 1999 r. - listopad 2004 r.) w tym zakresie podczas tworzenia krajowych komisji z pomocą społeczeństwa obywatelskiego.
 - Wyznaczenie eksperta z Afryki odpowiedzialnego za ocenę projektu, posiadającego doświadczenie w zakresie ręcznej broni strzeleckiej i broni lekkiej w strefie CEDEAO (będącego uczestnikiem PECASED), podlegającego kontroli sekretarza wykonawczego CEDEAO. Tygodniowa wizyta w każdym państwie należącym do CEDEAO w celu określenia podejścia poszczególnych państw do problematyki ręcznej broni strzeleckiej.
 - Uwzględnienie doświadczeń w tej dziedzinie przez inne regionalne organizacje Afryki (Wspólnota Rozwoju Afryki Południowej – SADC/Afryka Wschodnia):
 - Protokół SADC w sprawie broni palnej (2001)
 - Program działań ukierunkowany na problematykę rozprzestrzeniania ręcznej broni strzeleckiej z Nairobi (2004)
 - Spotkanie przygotowawcze w ramach jednostki ds. ręcznej broni strzeleckiej CEDEAO w celu organizacji seminarium/sesji negocjacyjnej (Abudża). Przedstawienie jednostce ds. ręcznej broni strzeleckiej przez eksperta PECASED wyników oceny regionalnej.
- Lipiec–wrzesień 2005 r.:
 - Opracowanie projektu regionalnej konwencji przez jednostkę ds. ręcznej broni strzeleckiej
 - Promowanie projektu konwencji w państwach należących do CEDEAO przez sekretariat wykonawczy CEDEAO
- Październik–listopad 2005 r.:
 - Organizacja seminarium/sesji negocjacyjnej w Abudży, w której uczestniczyć będą przedstawiciele państw i eksperci krajowi 15 państw należących do CEDEAO.
 - Sfinalizowanie projektu regionalnej konwencji przez jednostkę ds. ręcznej broni strzeleckiej.
- Grudzień 2005 r.:
 - Przedstawienie szefom państw należących do CEDEAO projektu końcowego konwencji podczas zwyczajnego szczytu CEDEAO oraz rozpoczęcie procedury przyjęcia konwencji.